

TRUYỀN TRÌNH THAM CHON LOC

James Hadley
Chase

BẢN ĐỒNG CA CHẾT NGƯỜI

Nhà xuất bản THANH NIÊN

TỦ SÁCH BOOKBT #293

TRUYỆN TRÌNH THẨM CHỌN LỘC

JAMESHADLEYCHASE

BẢN ĐỒNG CA CHẾT NGƯỜI

TUẤN MINH biên dịch

Nhà xuất bản THANH NIÊN

TỦ SÁCH BOOKBT #293

Thông tin sách

Tên sách: **Bản đồng ca chết người**

Nguyên tác: **The Soft Centre (Frank Terrell #1)**

Tác giả: **James Hadley Chase**

Biên dịch: **Tuấn Minh**

Nhà xuất bản: **NXB Thanh Niên**

Khối lượng: **200g**

Kích thước: **10,5 x 17,5 cm**

Ngày phát hành: **12/07/2002**

Số trang: **288**

Thể loại: **Tiểu thuyết Trinh thám**

Thông tin ebook

Thực hiện ebook: **thanhbt**

Ngày hoàn thành: **26/05/2017**

Dự án ebook #293 thuộc Tủ sách BOOKBT

1.

Mắt nhắm, gáy đặt vào cái dựa đầu bằng men bóng loáng, Valérie Burnett tận hưởng những giây phút thư giãn trong bồn tắm.

Nơi cửa sổ hé mở vọng vào những tiếng thì thầm từ tầng trệt. Valérie thích thú lắng nghe. Nàng cũng đánh giá cao cái khách sạn ở Spanish Bay này: thật danh bất hư truyền. Nàng cho rằng nó là khách sạn tốt nhất mà nàng đã đến ở. Nàng mở mắt ngắm nghía thân hình thon thả với đường nét tuyệt vời của mình, đôi đôi trọc hào phóng cùng với làn da trắng ở đùi non tương phản với màu rạm nắng bên ngoài của nàng.

Họ mới chỉ ở Spanish Bay được một tuần, nhưng dưới những tia sáng tốt lành của mặt trời nóng bỏng, da nàng bắt nắng rất nhanh.

Bằng bàn tay ướt, nàng với chiếc đồng hồ vàng và bạch kim mà Chris đã tặng nàng ngày cưới. Đã mười hai giờ kém hai mươi, nàng đủ thời gian mặc quần áo trước khi xuống thêm ngoài của khách sạn để uống một ly rượu Martini.

Lúc nàng để đồng hồ trên bàn phòng tắm thì điện thoại reo. Nàng lau tay rồi nhấc ống nghe.

- New York muốn liên lạc. - Cô điện thoại viên thông báo. - Bà muốn nghe chứ, thưa bà Burnett?

Chỉ có cha nàng mới biết vợ chồng nàng đang ở khách sạn này. Đúng ông ấy! Val tự nhủ.

- Được rồi để tôi nghe. - Nàng vừa trả lời vừa hơi chau mày vì lo lắng và bực bội.

Nàng đã xin cha để cho hai đứa yên thân. Ông đã chấp nhận lời yêu cầu ấy trong một tuần. Vậy mà ông phone tới thì có nghĩa là gì? Nàng đã không viết thư mà lẽ ra nàng phải viết vì nàng biết cha quan tâm lo lắng cho mình biết chừng nào.

Nàng nghe giọng cha ở đầu dây bên kia, ông có một giọng nam trầm khá ấn tượng.

- Val! Con đấy à?

- Vâng! Xin chào ba. Thật tốt khi...

- Val! Tại sao con không cho ba biết tin tức?

- Con xin lỗi. Ba biết đấy. Trời tuyệt đẹp. Con biết lẽ ra con phải...

- Không quan trọng. Chris có khỏe không?

-Ồ! Anh ấy vẫn khỏe. Chúng con có nói về ba tối qua và anh...

- Nó sao rồi? Nghe này, Val, năm phút nữa ba phải họp rồi. Đừng mất thì giờ. Nó có thật sự khỏe không?

- Nhưng thưa ba, - nàng tức mình phản đối, - con xin nhắc lại... anh ấy vẫn bình thường.

- Ba cho rằng con đã sai lầm khi đến ở một mình với nó trong khách sạn này. Nó đang bị bệnh, Val, cho ba biết nó có còn chứng giật giật ở khoe miệng không?

Val nhắm mắt lại. Nước trong bồn tắm bất ngờ trở nên rất lạnh.

- Ngày càng khá hơn. - Nàng trả lời cha.
- Nhưng nó có còn chứng giật giật đó nữa không?
- Còn, nhưng mà...
- Nó còn ngồi im lặng hàng giờ như thầy tu Ấn Độ nữa .không?

Valérie cảm thấy hàng mi đầy nước mắt, nàng trả lời:

- Anh ấy ngồi yên không làm gì cả, nhưng sẽ ổn thôi. Anh ấy khá hơn nhiều.
- Bác sĩ Gustave nghĩ sao?

Val nghiêng về phía trước để vặn nút xả nước trong bồn tắm.

- Ông ấy nói Chris đã có tiến bộ, nhưng cần phải có thời gian.
- Thời gian! Nhưng, trời ơi, nó đã chơi trò thầy tu Ấn Độ mười tám tháng nay rồi!
- Ba nói thế làm cho con khó chịu quá, ba à. Con biết là lâu, nhưng không đến mười tám tháng, nếu người ta nghĩ...
- Đã quá lâu rồi. Nghe này, Valérie, con mới hai mươi lăm tuổi, con là một thiếu phụ đẹp và khỏe mạnh, con không thể tiếp tục sống như thế này được! Thật là bất công! Con làm cho ba lo lắng quá. Con không thể bám vào một con người...
- Ba! - Bất ngờ nàng quát lên. - Con yêu Chris! Con là vợ anh ấy! Con không muốn nghe những lời như thế này! Con không nói đùa đâu! Chuyện này không liên quan gì đến ba! Đó là những việc riêng tư của con!

Im lặng một lát rồi ba nàng tiếp lời, giọng hòa hoãn hơn.

- Ba cũng yêu thương con, Val. Ba lo lắng quá. Thôi được, ba hiểu. Ba không muốn làm cho cuộc sống của con rắc rối thêm, nhưng ba cần phải biết điều gì đang xảy ra. Ba tin là con sẽ cho ba biết và con nên nhớ là điều gì ba có thể làm được, ba sẽ làm... với bất cứ giá nào cho con.

- Cám ơn ba... con đã hiểu. Nhưng ba có thể an tâm là con đang nắm vững tình hình trong tay...

Nàng quần khăn tắm quanh người, nhưng chưa ra khỏi bồn đã cạn nước.

- Con sắp bị cảm lạnh, ba à. Con đang ở trong bồn tắm.

- Chris đang làm gì?

- Anh ấy ở ngoài thêm khách sạn, đang đọc cuốn tiểu thuyết Oliver Twist. Anh ấy vừa khám phá ra Charles Dickens và đã mua toàn bộ sách của tác giả này để đọc từ A đến Z.

- Tốt... - Im lặng một lúc, rồi Val nghe tiếng thì thầm ở đầu kia và ba nàng nói tiếp. - Ba phải tạm biệt con thôi, Val. Con chắc là tự mình giải quyết vấn đề được chứ?

- Vâng.

- Đừng quên... nếu con cần hãy gọi cho ba. Ba sẽ trở về văn phòng khoảng năm giờ. Con không thể liên lạc với ba trước đó vì ba đã ra ngoài, nhưng...

- Tại sao con sẽ gọi lại, thưa ba?

- Hãy nhớ đấy, ba hôn con, Val... Tạm biệt.

Nàng gác máy và ra khỏi bồn tắm. Nàng cảm thấy rất lạnh. Nàng tự xoa bóp mạnh cho mình rồi mặc áo ngủ, đi nhanh qua phòng ngủ lớn để ra ban công. Từ đây nhìn xuống một cái vịnh rất đẹp trải dài hàng cây số bờ biển cát với những chiếc lọng che đủ màu rực rỡ. Nàng đưa mắt nhìn nơi thềm ngoài mà Chris đã ngồi.

Ghế của gã trống không. Cuốn sách Oliver Twist để ở trên thềm.

Nàng bị nhói trong tim, lo âu nhìn ngang dọc khắp thềm ngoài nhưng không thấy bóng dáng Chris đâu cả.

Khách sạn Spanish Bay là một trong những khách sạn sang trọng nhất của bang Florida, nó chỉ tiếp nhận năm mươi khách trọ nhưng cung cấp cho họ một dịch vụ hoàn hảo, xứng đáng với giá biểu cao mà chỉ những người rất giàu mới trả nổi.

Người chọn khách sạn này chính là Charles Travers, cha của Val. Các bác sĩ cho rằng Chris cần được yên tĩnh, nghỉ ngơi và chăm sóc. Travers nghĩ đây là khách sạn lý tưởng. Thế là ông lo tất cả mọi thứ. Chính ông trả tiền cho khách sạn và còn cho một chiếc xe Mercedes hạ mui được để hai đứa đi dạo.

Val thích một khách sạn ít sang trọng hơn vì nàng biết ba bực bội bởi Chris không thể cung cấp cho mình một mức sống tương xứng với con gái của một triệu phú.

Tuần đầu tiên không có chuyện gì xảy ra cả, nàng chấp nhận sự kiện Chris không đề xướng việc gì và dường như gã hoàn toàn hạnh phúc khi nằm sưởi nắng, đọc sách và nói chuyện phiếm. Họ ngủ khác phòng và gã không bao giờ có ý muốn đụng đến nàng, điều này làm nàng cảm thấy một sự khát khao tình cảm nhưng nàng vui vẻ chấp nhận điều bất hạnh. Lúc đến đây, nàng không

rời mắt khỏi gã. Việc này thật dễ dàng vì vị trí của khách sạn có tầm nhìn rộng hàng cây số bờ biển, nếu muốn đến thành phố gần nhất cũng cần có xe. Nàng để chìa khóa chiếc Mercedes trong túi xách, ngoài tầm tay của Chris.

Nhưng ngày qua ngày, Chris dường như thỏa mãn với việc đọc sách và tắm mát, bây giờ nàng nhận thấy nàng đã lơ đãng. “Ta không nên để anh ấy một mình như thế”, nàng vừa tự nhủ vừa mặc quần áo vào. Bất ngờ nàng nghĩ đến chìa khóa chiếc xe và chạy vội đến túi xách. Nàng run run mở nó ra, tìm cái chìa khóa, nhưng vô ích. Nàng đổ các thứ trong túi xách lên bàn để tìm tiếp. Rồi nàng vụt hiểu Chris đã lẻn vào phòng khi nàng tắm và lấy đi chìa khóa. Ý nghĩ này làm nàng hết hoảng.

Nàng chạy đến ban công và quan sát bãi đậu xe ở cuối thêm, chiếc Mercedes màu trắng đã biến mất.

Nàng vào phòng và vội vã chải đầu.

“Ta chỉ lo lắng không đâu, nàng tự nhủ. Anh ấy sẽ về. Tại sao anh ấy không được đi một vòng nếu anh ấy muốn nhỉ. Mình đã nói với anh ấy sẽ xuống lúc mười hai giờ rưỡi. Bây giờ chưa tới mười hai giờ. Có lẽ anh ấy đã chán đọc sách và muốn đi dạo một chút”.

Nhưng nàng biết lý lẽ của nàng không đứng vững. Chris đã từ chối lái xe từ khi xảy ra tai nạn và nàng luôn cầm lái. Tại sao anh lại chờ khi nàng đang tắm để vào phòng nàng lấy đi cái chìa khóa...?

Nàng cầm lấy túi xách và chạy dọc theo hành lang tới thang máy. Nàng ấn nút gọi, một ánh sáng màu bạc hiện ra. Một lúc sau thang máy xuất hiện trước mắt nàng.

Người giữ thang máy mặc đồng phục trắng nói:

- Chào bà. Tầng trệt chứ ạ?

- Phải, anh vui lòng cho tôi xuống đó. - Val trả lời.

Khi thang máy ngưng lại, cửa trượt sang bên, Val bước nhanh qua phòng khách rộng lớn và sang trọng để tới cửa.

Nàng bước xuống thêm, người gác cổng chào nàng. Nhưng nàng không đáp lễ.

Nàng đưa mắt nhìn sang phải và sang trái, nhưng vẫn không thấy Chris. Nàng do dự một lúc rồi với một giọng cố giữ cho khỏi run, nàng nói với người gác cổng:

- Tôi nghĩ ông Burnett phải ở trên thêm này. Ông ấy đi ra ngoài rồi phải không?

Nàng cầu trời cho người gác cổng sẽ trả lời rằng Chris đã vào nhà vệ sinh, đã ra quầy rượu hay nơi nào đó trong khách sạn, nhưng hẳn lại nói ông Burnett đã lấy xe chạy theo hướng Miami.

- Cách đây khoảng chừng mười phút, thưa bà. - Hẳn khẳng định.

- Cám ơn. - Val trả lời và chậm chậm tiến đến nơi Chris đã bỏ lại cuốn sách. Nàng ngồi vào ghế bành và lượm cuốn sách lên. Nàng lấy ra từ túi xách một cái kính màu sẫm và đeo vào mắt.

Một người phục vụ lặng lẽ lại gần để một ly Martini lên bàn. Phong cách của khách sạn là đoán trước ý muốn của khách. Cũng hơi khó chịu, nhưng trong trường hợp này, Val rất cần một ly rượu.

- Ông Burnett sẽ uống nước cà chua ép chứ, thưa bà? - Người phục vụ hỏi.

- Tôi nghĩ thế. - Val đáp mà không nhìn anh ta. - Ông ấy vừa đi ra ngoài.

Người phục vụ đi khỏi trong khi Val vừa nhâm nhi ly rượu vừa đắm đắm ngắm nhìn biển và bãi biển, tim nàng đập mạnh, một nỗi lo lắng vô hình dâng lên. Nàng nhìn đồng hồ. Bây giờ là mười hai giờ mười lăm: “Không được di chuyển trước mười hai giờ rưỡi”. Đó là giờ nàng đã hẹn gặp Chris. Nếu nàng báo động mà anh xuất hiện đúng giờ hẹn thì không ổn. Bác sĩ đã dặn nàng phải tin tưởng Chris. Vậy thì nàng phải tin tưởng thôi.

Nàng bắt đầu chờ. Mỗi lần một chiếc xe chạy tới, nàng cứng người lại và nóng nảy quan sát con đường dài dẫn đến cổng khách sạn.

Người ta trở về để ăn trưa, gã nhân viên không ngừng giở mũ lưỡi trai và mở cửa xe cho khách. Không có chiếc xe nào là chiếc Mercedes hạ mui trắng.

Lúc mười hai giờ rưỡi, nàng đã uống hết ly Martini. Nàng nắm chặt cuốn Oliver Twist đến nỗi đau cả các ngón tay.

“Mình cho anh ấy mười phút nữa, nàng

tự nhủ. Sau đó phải làm một cái gì đó... nhưng cái gì?”

Người phục vụ lại gần, trên khay có mang một ly rượu khác.

- Một ly Martini nữa, thưa bà? - Anh ta thận trọng hỏi.

Nàng không bao giờ uống hơn một ly Martini trước bữa ăn trưa, nhưng người phục vụ dường như đoán biết một ly nữa sẽ rất tốt cho nàng. Đây là một chứng cứ nữa cho thấy sự phục vụ hoàn hảo mà khách sạn cung cấp cho khách.

- À, được, được... Cảm ơn.

Người phục vụ để ly Martini thứ hai lên bàn, lấy đi chiếc ly rỗng rồi âm thầm đi khỏi.

Val nhìn đồng hồ. Nàng uống một ngụm rồi để ly xuống bàn.

“Anh ấy không về, nàng tự nhủ. Ôi, trời ơi! Tôi phải làm gì đây? Ba đã cho biết trước ông sẽ trở về lúc năm giờ. Nếu tôi biết ông đang... Ồ, không được rồi! Không thể nói cho ba biết! Cha là người cuối cùng mà mình có thể nói ra chuyện này. Nhưng ai có thể giúp đỡ mình đây? Bác sĩ Gustave? Phải, mình nên điện thoại cho ông ấy. Nhưng ông ấy có thể làm gì được nhỉ? Mình không thể yêu cầu ông ấy lòng sục Miami để tìm ra Chris. Cảnh sát ư? Họ có thể tìm ra anh ấy, nhưng khi người ta biết Chris là ai, báo chí sẽ nhẩy vào và lúc đó... À không! Không có vấn đề những tin tức kinh khủng lặp lại một lần nữa”.

Nàng lại đưa mắt nhìn đồng hồ. Một giờ kém mười lăm. Nàng nghe tiếng động cơ và nghiêng người để nhìn. Đó là một chiếc Rolls-Royce đang đậu trước bậc thềm. Một phụ nữ béo phì, tay ôm một con chó Bắc Kinh cũng mập mạp xuống xe, mụ đi tới chậm chạp và nặng nề leo lên các bậc tam cấp dẫn lên thềm.

“Anh ấy sẽ tới bất cứ lúc nào, Val tự nhủ. Mình không nên mất bình tĩnh. Cần phải tin tưởng anh ấy. Mình sẽ chờ đến một giờ; đến lúc đó, sẽ phải hành động thôi”.

Vài phút trước một giờ, nàng trông thấy Jean Dulac, viên quản lý khách sạn đứng trên thềm. Đó là một gã đẹp trai, phong cách hoàn hảo, với một sự quyến rũ thanh nhã đặc biệt của người Pháp. Gã đứng lại mỗi bàn để nói vài lời với khách trọ.

Val nhìn gã lại gần. Bây giờ thì đã quá một giờ rồi.

- Thưa bà Burnett... bà có một mình? - Gã vừa hỏi vừa mỉm cười. - Có chuyện gì không ổn chẳng? Tôi có thể làm điều gì cho bà?

- Tôi hy vọng. - Val nói với giọng run run. - Xin ông vui lòng ngồi xuống. Tôi...

- Không, không thể được, những kẻ ở đây thường bỏ thời gian để rình rập những người xung quanh rồi mọi chuyện ngồi lê đôi mách. Lát nữa, xin bà vui lòng đến văn phòng của tôi. - Gã vừa nói vừa mỉm cười. - Dĩ nhiên những nỗi lo lắng của bà cũng là những nỗi lo lắng của tôi. Bà hãy đến để tôi xem có thể làm được gì. - Gã vừa kết luận vừa nghiêng người trước khi đi khỏi.

Nàng đợi một lúc mà tưởng chừng như rất lâu, rồi khi những người khách đã đứng dậy để vào phòng ăn, nàng rời khỏi ghế và cố gắng đi chậm tới văn phòng của Dulac.

Văn phòng này ở phía sau phòng tiếp tân, một nhân viên đang vất vả với chiếc máy tính, dừng lại để chào khi nàng tới gần.

- Xin mời bà vào, bà Burnett. - Gã nói. - Ông Dulac đang chờ bà.

Nàng vào một căn phòng rộng rãi, cửa sổ ngó ra vịnh. Một căn phòng đẹp có hoa và tiện nghi, giữa là một cái bàn giấy nhỏ Dulac đang ngồi. Khi nàng vào, ông ta lại đứng dậy và dẫn nàng tới một chiếc ghế bành.

- Mời bà ngồi. - Ông ta nói. - Bây giờ chúng ta có thể xem xét vấn đề, thưa bà. Chuyện này liên quan đến ông Burnett?

Val ngồi xuống, thành linh nàng rất muốn khóc và phải cố gắng để ngăn những giọt nước mắt. Dulac lại gần cửa sổ và đứng một lúc, rồi ông ta trở lại bàn giấy. Ông ta để nàng có thời gian tĩnh táo trước khi nói tiếp.

- Tôi đã gặp nhiều sự bất hạnh trong đời. - Ông ta nói. - Nhưng khi suy nghĩ kỹ, tôi nhận thấy luôn có một giải pháp cho hầu hết các vấn đề. Ông Burnett lái xe đi và bà muốn biết ông ấy ra sao rồi. Có phải không?

- Vâng, ông biết điều gì đã xảy ra cho chồng tôi?

- Tôi biết tất cả những điều xảy ra cho những người đang trọ ở đây. Nếu không làm sao tôi có thể phục vụ cho họ tốt được?

- Anh ấy đã biến mất và tôi rất sợ.

- Ông ấy đã đi hơn một giờ rồi. - Dulac vừa nói rõ hơn vừa lắc đầu.

- Như vậy là quá lâu, phải gọi cảnh sát thôi.

Val rung mình, nhưng Dulac giơ tay lên.

- Tôi bảo đảm là bà không phải sợ những tin tức rò rỉ ra ngoài. Nếu bà cho phép, tôi sẽ thu xếp tất cả. Đại úy Terrell, cảnh sát trưởng là một trong những bạn tốt của tôi. Ông ấy sẽ nắm tình hình và ngay lập tức sẽ có những hành động kín đáo nhất. Bà có thể yên tâm là ông ấy sẽ nhanh chóng tìm ra ông Burnett mà không ai ngoài chúng ta biết gì cả. Tôi hứa với bà điều này.

- Cảm ơn. - Val vừa trả lời vừa thở dài. - Vâng, chắc chắn rồi... Ông cứ làm y như ông muốn. Tôi rất biết ơn ông.

- Bà hãy tin rằng ông ấy sẽ làm hết sức mình. - Dulac vừa nói vừa đứng dậy. - Bà cứ yên tâm về lại phòng mình. Tôi sẽ bảo họ đem bữa trưa lên phòng bà. - Ông ta mỉm cười trước cử chỉ phản đối của Val. - Cái gì đó thật nhẹ, nhưng cần phải ăn, bà biết đấy. - Ông ta đưa nàng ra cửa. - Nửa giờ nữa, đại úy Terrell sẽ tới phòng bà.

Đại úy Frank Terrell là một người lực lưỡng tóc vàng có điểm

những sợi bạc. Gương mặt của ông ta với những nét mạnh mẽ kết thúc bằng một cái hàm vuông nổi bật, ánh mắt màu xám thép. Ông được thuộc cấp yêu mến, còn những tên tội phạm đầy rẫy ở Miami này thì rất sợ hãi, coi ông như khắc tinh.

Ông ta ngồi vào một chiếc ghế bành và ngắm Val đang ngồi trước mặt.

- Dulac có cho tôi biết về vụ này, thưa bà Burnett. - Ông ta bắt đầu nói. Một nét tử tế làm dịu đi giọng nói thường nghiêm khắc của ông. - Tôi sẽ cho thông báo nhân dạng của chồng bà và chiếc xe. Tôi chắc một hay hai giờ nữa người của tôi sẽ tìm thấy ông nhà. Tôi xin bảo đảm bà không có lý do gì để lo lắng cả.

- Tôi cảm ơn ông. - Val đáp. - Giới báo chí...

- Bà đừng lo. Tôi biết cách cư xử với các tay nhà báo. Dulac có cho tôi biết chồng bà không được khỏe lắm. Nhưng ông ấy không nói rõ các chi tiết. Bà có thể nói cho tôi biết về ông nhà một tí được không?

- Dạ, được chứ... nếu ông thấy điều này là cần thiết.

- Chính xác là ông ấy có vấn đề gì?

- Cách đây hai năm, anh ấy bị tai nạn ô tô. Nứt xương sọ. Anh ấy đã bị hôn mê hơn năm tháng. Trước tai nạn này, anh ấy là một người sáng chói, anh ấy làm việc cho ba tôi. Khi anh ấy ra khỏi cơn hôn mê, anh ấy... Trời ơi, dùng từ ngữ của ba tôi, anh ấy xử sự như một thầy tu Ấn Độ. - Val dừng lại và nhìn ra cửa sổ, cố nén những giọt nước mắt. - Anh ấy đã ở nhiều tháng trong một bệnh viện tư. Dù được chăm sóc cẩn thận, anh ấy vẫn không có tiến bộ. Về thân thể, mọi thứ đều bình thường nhưng anh ấy đã mất đi sự ham thích của cuộc sống... ngay cả khi tôi ở gần kề. Anh ấy đã ở

trong bệnh viện tư đó khoảng mười tám tháng. Tình trạng của anh ấy không được cải thiện mà cũng không xấu đi. Tôi tự nhủ là tôi không thể để anh ấy như vậy và, mặc dù ba tôi nghĩ gì về điều này, tôi muốn đưa anh ấy trở lại một cuộc sống bình thường hơn, hy vọng rằng xa cái bệnh viện đó, anh ấy sẽ phục hồi dần dần. Các bác sĩ cũng xác nhận tôi có lý. Do đó tôi đã đem anh ấy đến đây. Chúng tôi đã ở được một tuần, tình trạng của anh ấy đã bắt đầu khá hơn.

- Như thế nào? - Terrell hỏi.

- Anh ấy bắt đầu quan tâm đến những chuyện nhỏ. Trước khi tới đây anh ấy chỉ ngồi và nhìn vào khoảng không hàng nhiều giờ. Tại đây, anh ấy đã thấy một cuốn Oliver Twist và bắt đầu đọc. Rồi bảo tôi kiểm tra toàn bộ tác phẩm của Dickens. Việc này tôi đã làm. Anh đã quyết định đọc hết các sáng tác của Dickens. Anh cũng bắt đầu quan tâm đến những người xung quanh, đã nói với tôi về họ.

- Thế ông nhà có quan tâm đến bà không?

- Không. - Val vừa nói vừa giơ tay lên với vẻ nhần nhục.

- Tôi biết ông nhà đã đi khám bác sĩ Gustave. - Terrell nói tiếp sau một lúc im lặng. - Tại sao?

- Anh ấy ở trong tay các bác sĩ từ hai năm nay rồi. Anh ấy không còn chút tin tưởng nơi mình, luôn cảm thấy tuyệt vọng khi không có bác sĩ bên cạnh.

- Tôi biết rất rõ bác sĩ Gustave. - Terrell nói. - Đó là một con người trung thực. Ông ta nghĩ gì về chồng bà?

- Thật ra, ông ấy nói có tiến bộ nhưng cần có thời gian.

- Bà có cảnh báo cho ông ấy biết là chồng bà có thể trốn đi khỏi nhà?

- Không.

- Chồng bà có cảm thấy ghê sợ lái xe khi ông ấy ra khỏi bệnh viện tư không?

- Chính điều này làm tôi lo lắng. Anh ấy không cầm lái từ khi bị tai nạn... Sáng nay là lần đầu tiên... Tôi luôn luôn là người cầm lái.

Terrell suy nghĩ một lúc rồi đứng dậy:

- Ngay khi chúng tôi tìm được ông nhà, tôi sẽ điện thoại cho bà. Lúc đó có lẽ bà nên tới sở cảnh sát để đem ông ấy về. Tôi nghĩ nên thông báo cho bác sĩ Gustave. Tôi sẽ lo việc này, bà nên cố gắng bình tĩnh lại. Chúng tôi sẽ tìm ra ông nhà. Các người của tôi đang tuần tra trên các con đường lớn xung quanh Miami.

Sau khi ông ta đi, Val lại ngồi gần cửa sổ, từ đó nàng có thể quan sát con đường và cuộc chờ đợi lâu dài bắt đầu.

2.

Trung sĩ Joe Beigler luồn những ngón tay vào mái tóc cắt kiểu bàn chải và nhăn trán suy nghĩ. Mặt gã có những vết tàn nhang. Gã đang ngồi tại một cái bàn cũ, trong một gian phòng lớn có nhiều bàn giấy, các tay cảnh sát mặc đồng phục đang làm việc, họ gọi điện thoại hoặc ghi chép vào sổ tay.

Beigler đang nghiên cứu báo cáo về một vụ trộm nữ trang. Đó là tay trung sĩ có thâm niên cao nhất và là cánh tay phải của Terrell. Độc thân, bốn mươi tám tuổi, uống cà phê và hút thuốc đều phát khiếp, gã được cấp trên coi như người thuộc hạ có khả năng nhất từ nhiều năm nay. Điện thoại reo, bàn tay mạnh mẽ và lông lá của gã nắm lấy ống nghe.

- Alô! Đây là Beigler. - Gã lầu bầu.

- Sếp vừa về, viên trung sĩ trực thông báo. - Ông ấy đang ở trong văn phòng.

Beigler càu nhàu, xếp lại hồ sơ và bước đi nặng nề tới văn phòng của Terrell.

Một thuộc cấp của Terrell vừa đem đến cho ông ta bình cà phê, ông ta định uống một tách. Thấy Beigler, ông ta đã lấy một cái tách thứ hai trong ngăn kéo và đổ đầy cà phê vào.

- Vào đi Joe! Có gì mới trong vụ Burnett không vậy?

Beigler đi vào, đóng cửa lại và ngồi vào ghế trước mặt bàn giấy của Terrell.

- Chẳng có gì cả. - Gã vừa trả lời vừa vớ lấy tách cà phê. - Chúng tôi đã báo động cho tất cả các xe tuần tra. Tại sao tất cả đều ngại sự ồn ã này?

Terrell bắt đầu nhồi thuốc vào một ống điều đen ngòm và đóng đầy cao.

- Đây là những người có vai vế. Tay này là rể của Charles Travers và nếu ngẫu nhiên cậu không biết lão ta là ai, thì đó là người đã xây dựng khách sạn Palace Hotel ở New York, một cái cầu quay, một đập nước ở La Havane và một số các công trình khác cùng loại và cùng trọng lượng.

Beigler nuốt vài ngụm cà phê rồi châm điều thuốc.

- Rồi sao? - Gã nói.

- Phải tìm ra tay đó. Hắn không bình thường. Sau khi gặp vợ hắn, tôi đã đến bác sĩ Gustave, người biết rõ hắn. Hắn bị nứt xương sọ trong một tai nạn ô tô. Theo bác sĩ Gustave, hắn hãy còn những chứng bệnh dính não. Chứng này có thể tự sắp xếp theo thời gian. Nhưng trong khi chờ đợi, hắn không có trách nhiệm về những hành động của mình. Hắn đã không lái xe từ hai năm nay và hiện giờ đang một mình lái chiếc Mercedes. Hắn có thể gây hậu quả ghê gớm với một chiếc xe chạy nhanh như thế.

- Thế sếp chờ đợi gì ở em? - Beigler vừa hỏi vừa uống hết chỗ cà phê. - Sếp muốn em báo động một lần nữa?

- Đúng. Bảo họ đây là trường hợp khẩn cấp. Tôi muốn họ tìm ra gã này và tìm ra thật nhanh! Đã hơn hai giờ, từ khi ta báo động lần đầu. Đâu có khó khăn gì lắm để tìm ra một chiếc Mercedes trắng hạ mui chứ.

- Có thể gã đã đi vào những con đường nhỏ. - Beigler vừa nhận xét vừa đứng dậy.

- Tôi cóc cần điều gã làm. Tôi muốn người ta tìm ra gã ngay lập tức!

Beigler gạt đầu và đi bộ tới trung tâm. Gã cầm micro để gọi các xe tuần tra. Gã định mở miệng thì một cảnh sát tiến lại và đặt tay lên vai gã.

- Ta có tin của Harry, thừa trung sĩ. Hắn đã tìm thấy chiếc Mercedes.

- Hãy cho những người khác biết chuyện này. - Gã vừa nói vừa đưa micrô cho viên cảnh sát.

Rồi gã tới một bàn giấy khác và cầm ống nghe lên.

- Harry?

- Vâng, thừa trung sĩ, em đã tìm thấy chiếc xe: một chiếc Mercedes trắng biển số 33567 đăng ký tại New York, trên đường Old Dixie. Bể bánh trái, sườn cong, các vết thủng trên mặt đường cho biết chiếc xe đã tông vào một cái cây, chắc phải chạy nhanh lắm.

- Thế còn người lái? - Beigler vừa hỏi vừa gãi mũi.

- Không có ai trong xe cả, thừa trung sĩ.

- Hãy giữ đường dây. - Beigler vừa nói the thé vừa xoay người trên ghế bành. - Này Jack, ta có bao nhiêu xe phía đường Old Dixie?

- Ba. - Viên cảnh sát phụ trách việc theo dõi các xe tuần tra trên một tấm bảng trả lời. Hai trong một bán kính ba mươi cây số, cái

thứ ba trong bán kính mười lăm cây.

- Bảo cho họ chạy về hướng Harry, và nhanh lên. Hấn cần giúp đỡ. - Beigler quay lại liên lạc tiếp với Harry. - Ba chiếc xe sẽ tới chỗ cậu. Tôi muốn các cậu lòng sục kỹ chỗ đó. Người lái xe không thể đi xa. Cậu ở nguyên chỗ đó. Bud sẽ cho cậu biết nhân dạng của gã đó.

Hấn ra dấu cho một viên cảnh sát khác, đưa điện thoại cho gã rồi vội vã đến văn phòng của Terrell.

Lúc bốn giờ kém hai mươi chiều hôm đó, Val vẫn còn đợi cạnh cửa sổ. Nàng tự thuyết phục là nàng không thể làm được gì cả và nàng phải kiên nhẫn cho đến khi cảnh sát tìm ra Chris. Nhưng thời gian trôi đi thì nỗi lo lắng của nàng càng tăng thêm. Nàng tự hỏi không biết Chris có bị tai nạn lần nữa không... và lần này anh ấy có bị chết không.

Chợt điện thoại reo. Lúc đầu nàng chỉ ngó sững rồi nhảy dựng lên và chạy tới máy.

- Bà Burnett? Đây là đại úy Terrell.

- Ông đã tìm ra anh ấy?

- Chưa, nhưng chúng tôi tìm thấy chiếc xe... Trên đường Old Dixie, đường này bây giờ người ta ít đi lại. Một bánh xe đã bể và chiếc Mercedes đung vào một cái cây, chắc chồng bà đã ra ngoài xe và đi bộ. Bốn chiếc xe của tôi đang ở chỗ đó và người của tôi đang tìm kiếm ông nhà. Điều này khó khăn. Hàng đồng những bụi rậm, những vườn cây ăn trái, những vựa lúa cải dụng, có thể ông ấy đã ẩn trong một ngôi nhà bỏ hoang để nghỉ ngơi. Tôi

muốn thông báo cho bà biết điều gì đã xảy ra. Bà đừng lo lắng, chúng tôi sẽ sớm tìm ra ông ấy thôi.

- Nhưng anh ấy có thể bị thương và...

- Tôi không tin. Cú va chạm không mạnh lắm. Chỉ có một bên sườn bị cong. Có thể ông ấy hơi bị choáng váng và đang nghỉ ngơi đầu đó.

- Có lẽ tôi tới đó. Tôi có thể gọi taxi và...

- Bà nên ở lại khách sạn, thưa bà Burnett. Như vậy, chúng tôi sẽ biết bà ở đâu. Ngay khi chúng tôi tìm được ông nhà, tôi sẽ điện thoại cho bà.

- Rất tốt... Cảm ơn đã gọi điện thoại.

- Không dám. - Terrell nói, hơi bối rối khi nhận ra giọng nói run run của nàng. - Không lâu đâu. - Ông ta nói thêm và gác máy.

Val lại gần cửa sổ để ngắm biển. Một số lớn người tắm và đang thư giãn dưới ánh nắng mặt trời hoặc đùa nghịch trong nước. Cảnh tượng thật vui vẻ, nhưng tim Val không còn niềm vui.

Tới năm giờ, vẫn chưa có cú điện thoại nào từ sở cảnh sát. Nàng bắt đầu tuyệt vọng.

Nàng chờ đến năm giờ hai mươi rồi, không còn chịu đựng được hơn nữa, phải điện thoại cho ba nàng tại văn phòng ở New York.

Từ nhỏ, mối liên kết giữa Val và ba nàng thật tuyệt vời. Nàng đã đi đến ngưỡng mộ con người đẹp trai luôn thành công này. Nàng luôn chắc chắn là ông có thể giải quyết tất cả những vấn đề của nàng, miễn là nàng xin ông giúp đỡ. Nàng chỉ nhờ đến ông trong những trường hợp nghiêm trọng, hiếm khi xảy ra, nhưng mỗi lần

nàng nhờ cậy ông, ông bỏ tất cả để tập trung năng lực giải quyết vấn đề. Nàng cho rằng, sở dĩ ông còn chịu đựng Chris là vì Chris đặt ra một vấn đề mà ông không thể giải quyết nổi. Và đây là điều duy nhất xảy ra trong đời ông.

Sau mười phút, nàng liên lạc được với văn phòng của cha, cô thư ký cho nàng biết ông đang bận họp.

- Đây là bà Burnett. Cô có thể nói với ba tôi là tôi cần nói chuyện với ông ngay không?

- Vâng, được chứ, thưa bà Burnett. Bà giữ đường dây trong vài phút chứ? Tôi nhờ chuyển tới ông tin nhắn.

“Vài phút nghĩa lý gì, Val tự nhủ, sau tất cả những giờ khủng khiếp, không bao giờ chấm dứt này”.

- Tôi giữ đường dây.

Chưa đến năm phút trôi qua, nàng đã có cha bên kia đầu dây.

- Val?

- Ba! Anh ấy đi rồi! Con điên vì lo lắng! Sau cú điện thoại của ba, con nhìn ra cửa sổ và anh ấy đã biến mất!

- Nó lấy xe đi à?

Nàng thở dài. Giọng nói của ba nàng trầm tĩnh. Nàng đã chờ ông nổi giận, ông bảo ông đã cảnh báo trước mà, những câu hỏi thực tiễn trầm tĩnh làm cho nàng yên tâm ngay.

- Vâng. Anh ấy đã biến mất hơn năm giờ!

- Con đã nói chuyện này với Dulac chưa?

- Rồi ba. Ông ấy cho gọi viên cảnh sát trưởng tới. Cảnh sát đã tìm thấy chiếc Mercedes, nhưng chưa tìm được Chris.

- Họ vẫn tiếp tục tìm kiếm chứ?

- Con chắc thế... Con không biết.

- Bảo tổng đài dừng cúp máy và gọi cảnh sát. Ba muốn biết họ tiến hành tới đâu rồi.

- Vâng, ôi ba! Ba nghĩ là...?

- Val! Làm điều ba nói, đừng mất thời giờ!

Nàng bảo cô tổng đài giữ liên lạc với New York và cho nàng nói chuyện với Terrell.

- Ông có tin tức gì không? - Nàng hỏi viên đại úy ngay khi nối máy. Ba tôi...

- Không có gì mới, thưa bà Burnett. - Val nhận thấy một chút lo lắng trong giọng nói của Terrell. - Các người của tôi vẫn tìm kiếm, nhưng trong vùng này thật là khó. Tôi chỉ có thể tung ra tám người trong vụ này. Thật ra, nếu muốn tìm thấy chồng bà trước đêm nay, chúng tôi cần được giúp đỡ, điều này thì sẽ không giữ nổi sự bí mật. Tôi đã định điện thoại thì bà gọi tới. Bà muốn điều hành cách nào?

Val cố suy nghĩ, rồi trả lời với giọng do dự.

- Tôi sẽ gọi cho ông sau.

Nàng bảo cô tổng đài nối liên lạc với New York.

- Họ chưa tìm ra anh ấy. - Nàng giải thích cho ba mình. - Con đã

nói với viên đại úy là con không muốn tin tức lọt ra ngoài. Ông ấy khẳng định nếu ta muốn tìm ra Chris trước đêm nay thì ông ta cần sự giúp đỡ; lúc đó ông ấy phải báo động cho giới báo chí.

- Bảo ông ta là con chấp nhận. - Travers trả lời. - Nói với ông ấy là ba hy vọng gặp lại Chris khi tới đó. Ba đi máy bay ngay bây giờ đây. Ba sẽ ở cạnh con khi có thể. Đừng lo lắng nữa, Val. Ba đang tới đây.

- Nhưng, ba, ba bận quá mà...

- Đừng mất thì giờ! Ba sẽ tới! Nói với cảnh sát hãy huy động tất cả những phương tiện cần thiết. Con hãy ở lại trong phòng. Đề nghị Dulac tiếp xúc với các nhà báo. Ba sẽ lo mọi chuyện khi ba tới nơi.

Val gọi Terrell.

- Ba tôi sắp tới. Ông có thể huy động tất cả những sự giúp đỡ cần thiết không? Chúng ta cần phải tìm thấy chồng tôi tối nay.

- Vâng, nhất định rồi. Tôi rất tiếc thua bà Burnett, nhưng chuyện này khá phức tạp. Chúng tôi sẽ thông báo trên đài phát thanh nửa giờ nữa. Tôi sẽ yêu cầu các trại chủ trong khu vực lục soát các kho lúa và các nhà phụ. Chúng tôi sẽ kiểm tra các khách sạn, ô tô, bệnh viện. Cần phải để giới báo chí vào cuộc.

- Đồng ý. - Val nói và gác máy.

Nàng lấy tay ôm mặt. Một lúc sau, nàng bắt đầu khóc. Chiếc đồng hồ bằng vàng và tráng men màu lục, đặt trên lò sưởi của phòng khách điểm mười một giờ. Val nằm trên ghế trường kỷ gần cửa sổ để mở, đang ngắm bầu trời đầy sao. Trời tối, không có trăng.

Ba nàng đã kịp đến ngồi cạnh nàng trên một chiếc ghế bành thấp,

một ly whisky soda đặt trên một cái bàn bên cạnh, một điếu xì gà đang cháy giữa các ngón tay.

Họ giữ im lặng khá lâu. Khi cha tới, nàng kinh ngạc về sự dịu dàng và ân cần của ông. Họ đã thắt chặt lại mối liên hệ cha con, đã bị lỏng lẻo từ khi Chris vào nằm trong bệnh viện tư. Bây giờ Val cảm thấy thư giãn hơn. Sự có mặt của cha làm nàng tự tin trở lại và tác động như một thứ thuốc an thần.

Phía dưới, chung quanh khách sạn, các nhà báo và nhà nhiếp ảnh đang tụ tập lại. Val nghe thấy tiếng thì thầm của bọn họ và thỉnh thoảng một tiếng cười làm nàng rung mình.

Điện thoại reo phá tan sự im lặng. Travers cầm máy lên.

- Đại úy Terrell đang ở dưới, thưa ông. - Một nhân viên thông báo.

- Mời ông ấy lên. - Travers nói và gác máy.

Val đứng dậy nhìn ông với vẻ lo lắng.

- Đó là Terrell. - Cha nàng nói.

- Họ đã tìm ra anh ấy?

- Lát nữa ta sẽ biết. - Travers vừa trả lời vừa đứng dậy.

Ở tuổi sáu mươi, Charles Travers vẫn còn gây ấn tượng mạnh. Ông cao hơn một mét chín mươi, vai vuông, thân hình lực lưỡng, mắt màu xanh nhạt với tia nhìn sắc bén, mái tóc trắng lơ thơ, khuôn mặt gầy. Nhìn ông đi ngang căn phòng với dáng đi chắc chắn và bình tĩnh, Val tự tin hơn. Ông mở cửa, Terrell đang từ hành lang lại gần.

Hai người đàn ông gặp nhau rồi bắt tay.

- Vẫn chưa có tin tức gì. - Terrell vừa nói vừa bước vào phòng. - Tôi nghĩ nên đến để nói cho ông và bà Burnett biết công việc đã tiến triển tới đâu.

Ông ta hơi nghiêng người trước Val đang đứng cạnh ghế trường kỷ, mặt tái mét, tay nắm lại.

- Nó đã mất tích hơn mười hai giờ rồi. - Travers nói với một giọng hơi hách dịch. - Tôi muốn biết các ông đã tiến triển tới đâu rồi? Thật vậy.

- Tôi hiểu những tình cảm của ông, thưa ông Travers. - Terrell trả lời. - Khu vực này thật không thuận lợi: đầm lầy và rừng đước, mênh mông cỏ dại, hàng trăm ngôi nhà biệt lập. Chúng tôi đã lục soát thật kỹ trong một bán kính tám cây số xung quanh địa điểm tìm ra chiếc xe. Dường như chúng tôi phải xem xét hai giả thuyết: hoặc ông Burnett đang lẩn trốn, hoặc ông ấy có thể lên một chiếc xe đưa ông ấy đi nơi khác. Nếu ông ấy đang lẩn trốn, thì công việc của chúng tôi có thể nói là thất bại, vì không có nơi nào lý tưởng hơn để chơi trò trốn tìm. Nếu ông ấy đã rời khỏi khu vực thì phải thông báo cho các bang lân cận và kêu gọi tất cả các người lái xe đã đi ngang qua đây.

Travers chăm chú quan sát Terrell:

- Điều mà ông nói thật sự tóm lại như sau: ông không có những phương tiện để tìm ra một người mất tích trong khu vực mà ông phụ trách?

- Không một bang nào có thể nhanh chóng tóm được một người không muốn bị tìm thấy. - Terrell bình tĩnh trả lời. - Nhưng chúng tôi sẽ thành công. Có lẽ cần có thời gian.

- Ông không định tìm thấy nó tối nay à?

- Tôi không biết, có thể, nhưng dường như khó thực hiện được vào lúc này.

- Đó là tất cả những điều tôi muốn biết. - Travers trả lời. - Rất tốt, ông cứ tiếp tục đi. Chúng tôi sẽ chờ. Cảm ơn đã tới.

Terrell có cảm tưởng như người ta đuổi gã đi, cung cách của Travers làm gã khó chịu. Gã tiến tới phía cửa rồi dừng lại để nhìn Val.

- Chúng tôi sẽ tìm ra ông nhà, thưa bà Burnett. - Gã nói. - Tôi muốn chắc chắn là bà sẽ còn tin tưởng nơi tôi.

- À vâng, dĩ nhiên rồi. - Val trả lời với giọng run run.

Terrell đi rồi, cha nàng ôm nàng và kéo nàng về phía mình.

- Con đi ngủ đi. - Ông nói. - Ba còn ở lại đây, sẽ ổn thôi, con sẽ thấy... Trong vòng mười lăm ngày hoặc mau hơn, con sẽ tự hỏi tại sao mình lại lo lắng đến thế.

- Ba ơi, ba không hiểu. - Val vừa trả lời, vừa thoát khỏi vòng tay của cha. - Con rất cảm ơn ba đã tới, con rất cảm ơn tấm lòng ân cần và chịu giúp đỡ mà ba đã dành cho con, nhưng ba có vẻ không hiểu rằng Chris là tất cả cuộc đời con. Con yêu anh ấy. Con muốn nói rằng... dầu anh ấy ra sao, dầu anh ấy làm gì, anh ấy vẫn là một phần của con, không có anh ấy, cuộc đời của con không còn ý nghĩa gì nữa. Con nói với ba điều này, là vì ba không có vẻ chấp nhận anh ấy rất quan trọng đối với con. Thật ra, anh ấy là lẽ sống của con.

Travers quan sát nàng, đầy suy tư, rồi kết luận vừa hơi nhún vai một cách cam chịu:

- Tốt rồi Val, con hãy ngủ đi. Chắc con không ngủ chứ, ngưng ít ra con cũng nghỉ ngơi được. Họ sẽ tìm thấy nó thôi, trong khi họ đang tìm kiếm nó, cha con mình cùng nhau giết thời giờ.

Val đặt tay lên cánh tay của ông trong một cử chỉ âu yếm:

- Con chỉ muốn ba biết những tình cảm sâu nặng của chúng con, Chris và con. Con sẽ đi ngủ đây. Cám ơn ba, con tự hỏi không biết con sẽ ra sau đây nếu không có ba!

Nàng đi nhanh qua một căn phòng để tới phòng ngủ của mình. Travers đi lại phía cửa sổ. Ông đứng một lúc để ngắm nhìn màn đêm, trán nhăn lại, rồi thỉnh thoảng ném điều xì gà còn một nửa xuống thêm ngoài nơi các nhà báo đang đứng chờ.

Mùi jambon nướng làm Terrell vội vã hơn khi đang cạo râu. Gã đã tham dự cuộc tìm kiếm tới hơn ba giờ sáng, sau đó, mệt mỏi và nản lòng nên giao quyền điều khiển cho Beigler và đi về nhà.

Cạo râu xong, gã buồn rầu nghĩ đến việc người ta chưa tìm ra Burnett, nếu tìm được thì Joe đã gọi điện thoại. Gã nghĩ đến bà Burnett khả ái và lấy làm tiếc là đã không giúp bà ta được gì. “Nhưng tôi có thể làm gì hơn được chứ?” Gã tự hỏi.

Bước vào phòng khách, gã gặp bà vợ, Caroline, một nữ trưởng giả béo tốt đang đọc tựa các bài báo.

- Có thật là người đàn ông đáng thương này bị điên không? - Mụ vừa hỏi vừa đưa tờ báo cho chồng.

- Anh nghĩ thế. - Gã vừa nói vừa ngồi xuống. - Người ta có thể tin các báo về việc cung cấp chi tiết. Điều này sẽ làm cho mọi người

khiếp sợ.

- Nhưng hắn có nguy hiểm không?

- Đó là một kẻ bất bình thường. - Terrell vừa trả lời vừa nhún vai.

Gã bắt đầu đọc. Cuối cùng, gã rút tờ báo với một cử chỉ ghê tởm.

- Hắn có thể trốn ở đâu được nhỉ? - Gã nói với chính mình. - Từ trưa hôm qua tới giờ, gã làm gì?

Như để trả lời câu hỏi này, điện thoại reo. Terrell đặt tách cà phê xuống và đi nhanh vào phòng. Gã cầm máy lên.

- Sếp! Đây là Joe. - Giọng của Beigler biểu lộ một chút nóng nảy. - Một việc khẩn cấp ở Ojus! Một vụ ám sát.

Terrell gãi trán. Một vụ ám sát! Vụ đầu tiên trong khu vực của gã từ tám tháng qua!

- Cậu có biết chi tiết không Joe?

- Chủ của khách sạn Park Motel đã gọi điện thoại. Gã đã phát hiện một thi thể phụ nữ trong một phòng khách sạn. Bị đâm nhiều nhát dao.

- Được rồi. Cậu lại đăng tôi. Có tin gì về Burnett không?

- Họ vẫn tiếp tục tìm kiếm. - Beigler đã chán ngấy vụ Burnett. Dưới mắt hắn, vụ ám sát quan trọng hơn nhiều. - Em có đầy đủ người, chúng em sẽ đến nhà sếp trong mười phút nữa.

Terrell gác máy và trở lại bàn để uống nốt cà phê. Gã nói với Caroline về vụ ám sát nhưng mục không quan tâm. Mục muốn biết thêm về Burnett.

- Người ta vẫn chưa tìm ra hắn. - Terrell nói giọng bức bối. - Anh nghĩ hắn đã ở rất xa nơi hắn tông xe. Có thể lắm. Chắc hắn bị chấn thương và hắn đã đi không mục đích.

Tám phút sau, hai xe cảnh sát dừng lại trước cửa biệt thự của Terrell, gã đang mặc áo vét, điện thoại reo.

- Thưa sếp, William đây. Chúng em đã tìm thấy Burnett. Gã đang lang thang trên xa lộ Noeth - Miami Beach. Người ta đã đưa hắn lên xe. Chúng em làm gì với hắn đây, thưa sếp?

Terrell nhìn thấy Beigler đứng trên thềm và gã cố kìm chế sự nôn nóng.

- Hắn có khỏe không? - Gã hỏi.

- Có vẻ hắn đã hóa điên. Hắn không biết là hắn đã đi đến đâu và làm gì.

- Các cậu cứ ở nguyên đó. - Terrell trả lời. - Tôi sẽ gọi lại.

Gã gác máy và quay số điện thoại khách sạn Spanish Bay, trong khi nói với Beigler:

- Họ đã tìm thấy Burnett. - Gã giải thích. - Tôi phải lo vụ này. Hãy đến khách sạn Park Motel đi. Tôi sẽ đến sau.

Beigler gật đầu và đi lại chiếc xe đang đậu.

Terrell liên lạc được với khách sạn và yêu cầu được nói chuyện với Travers.

- Ông Travers? Đây là cảnh sát trưởng. Chúng tôi đã tìm được ông Burnett, ông ấy có vẻ hơi đáng trí, ông ấy hiện đang ở trên một chiếc xe cảnh sát, trên xa lộ North - Miami Beach, cách khách sạn

của ông khoảng năm mươi cây số. Tôi nghĩ không nên đưa ông ấy về Spanish Bay vì các tay nhà báo đang chờ sẵn ở đó. Tôi đề nghị người của tôi sẽ chở ông ấy trực tiếp đến bệnh viện tư của bác sĩ Gustave. Bà Burnett và ông có thể gặp ông ấy nơi đó. Ông nghĩ thế nào?

- Đồng ý. - Travers trả lời. - Tôi cảm ơn ông, chúng tôi sẽ làm theo như thế.

- Ông ấy sẽ tới đó trong một giờ nữa. - Terrell vừa nói vừa gác máy.

Gã điện thoại cho William. Gã ra lệnh cho hắn rời nhanh chóng giải thích cho bà vợ điều gì đang xảy ra. Gã leo lên xe và phóng đến khách sạn Park Motel ở Ojus.

Ojus nằm trên quốc lộ liên bang số 4, trước kia là một trạm của người da đỏ. Tên này, trong ngôn ngữ của người da đỏ, có nghĩa là “phì nhiêu”; ngôi làng khoảng sáu trăm dân này đã được đặt tên như thế vì cây cối sum xuê bao chung quanh.

Khách sạn Park Motel tọa lạc tại cổng làng trên xa lộ, khách sạn loại hai nhưng có vị trí thuận lợi trên con đường lớn của Miami. Nó gồm bốn mươi căn nhà nhỏ bằng gỗ, khá tiêu tụy, một hồ bơi, một cửa hiệu phục vụ đủ thứ, một đồng cát cho con nít, một sân chơi và một sàn bằng đất nện, ở đó khách trọ khiêu vũ theo tiếng ầm ầm của các đĩa hát phát ra từ cái loa treo trên cây.

Terrell đến năm phút sau toán cảnh sát của mình, họ đã cho xe vào bãi đậu rộng lớn.

Fred Hess, sếp của đội trưởng cảnh sát hình sự, giải thích cho gã

rằng Beigler đang thăm vấn chủ khách sạn tại phòng tiếp tân.

Terrell xin gã đợi cho một chút, rồi đi qua một bãi cỏ và tới một căn nhà gỗ bên trên có một tấm bảng lớn gắn đèn néon.

Khách sạn Park Motel

Nhà gỗ cho thuê

Khoảng một tá đàn ông và phụ nữ, mặc quần áo mùa hè, đang tụ tập tại đây, miệng há hốc. Họ quay lại phía Terrell khi gã đi vào văn phòng và tiếng chuyện trò thì thầm tức khắc nổi lên.

Cái văn phòng nhỏ ngọt ngào được chia làm hai bởi một cái quầy trên đó có một cuốn sổ, một điện thoại, nhiều bút bic và một cái gạt tàn tràn đầy mẫu thuốc.

Sau quầy là một bàn giấy nhỏ và ba cái ghế bành. Một bản đồ địa phương, loại lớn, được ghim trên tường.

Beigler đang ngồi trong một cái ghế bành, điều thuốc trên môi. Chủ khách sạn ngồi sau bàn giấy, một tay cao lớn, mảnh khảnh khoảng năm mươi lăm tuổi, khuôn mặt mỏng, vàng với một cái mũi quá khổ, bên trên là một mái tóc bù xù màu xám thép. Bộ complé cũ của gã dường như đã được cắt cho một người mập mạp hơn nhiều. Chiếc sơ mi trắng thì bẩn thỉu và cà vạt thì ánh lên chất mỡ.

- Em xin giới thiệu Henekey. - Beigler vừa nói vừa đứng dậy. - Được rồi, Henekey, tiếp tục đi. Hãy lặp lại câu chuyện của ông.

Terrell ra dấu cho Henekey nói. Tay chủ khách sạn ném cho gã một cái nhìn bối rối. Terrell ngồi trong một ghế bành, cạnh Beigler.

- Vâng, thế này đây, như tôi đã nói với ông trung sĩ. - Henekey bắt đầu. - Cô gái này đã yêu cầu người ta đánh thức vào lúc bảy giờ rưỡi sáng nay. Tôi làm theo nhưng không thấy cô ấy trả lời, tôi đã tới căn phòng của cô ấy và tôi trông thấy cô ấy... - Hắn nhăn mặt.
- Tôi vội điện thoại tới cảnh sát.

- Cô ấy là ai? - Terrell hỏi.

- Cô này đăng ký dưới cái tên Sue Parnell. Cô ấy đến từ Miami. Cô ấy đi tới đây lúc tám giờ tôi qua, dự trù ở lại một đêm.

- Ông có biết cô ấy không?

Henekey dường như do dự một phần rồi lắc đầu.

- Không. Tôi không nhớ gì về cô ấy. Cả đồng người qua đây trong mùa hè. Không, tôi chắc là không?

- Cô ấy có khách đến thăm không?

- Tôi không thể nói với ông được. Tôi bị gắn chặt vào cái văn phòng này từ bảy rưỡi sáng đến nửa đêm. Khi tôi đóng cửa thì tôi đi ngủ. Tôi không biết được điều gì xảy ra trong các phòng.

- Ta hãy tới xem ả. - Terrell đứng dậy.

- Cô ấy ở trong phòng 24. - Henekey vừa nói vừa để một chiếc chìa khóa lên bàn giấy. - Nếu ông thấy không có gì bất tiện, thưa sếp, tôi đã thấy cô ấy rồi, tôi không muốn thấy lại lần nữa.

- Được thôi. - Terrell nói, trong khi Beigler lấy chìa khóa.

Hai người rời khỏi văn phòng và tiến lại hai dãy nhà gỗ, cách văn phòng khoảng năm mươi mét.

Các khách trọ của khách sạn lê bước theo hai người nhưng họ bất ngờ dừng bước khi bị hai viên cảnh sát mặc đồng phục chặn lại. Các tay của đội cảnh sát hình sự, theo sau là nhà nhiếp ảnh, ra khỏi xe để đến gặp Terrell và Beigler. Họ tới trước phòng 24 mà Beigler đang mở cửa.

- Hãy đợi ở đây. - Terrell nói với các thuộc hạ, trong khi gã bước vào phòng với Beigler.

Đó là một căn phòng sáu mét vuông, có một tấm thảm cũ, hai ghế bành, một máy truyền hình, một tủ treo quần áo, một bàn trang điểm và một giường đôi. Mùi tử khí làm hai người nhăn mặt và Beigler sau khi ném một cái nhìn lên giường, tiến lại phía cửa sổ và vội vàng mở nó ra.

Terrell đẩy mũ ra sau gáy và ngăm nhìn thân thể lỏa lồ nằm ngay trên giường.

Sue Parnell là một cô gái hai mươi tám hoặc ba mươi tuổi, tóc vàng và hết sức quyến rũ. Ắ chắc phải săn sóc mình kỹ lắm, Terrell tự nhủ, vì các móng tay và móng chân đều được chăm sóc cẩn thận và ả ăn mặc rất đẹp. Chắc ả rất thích tắm nắng vì da ả vẫn đang rám nắng.

Cái tay đã giết ả chứng tỏ một cơn thịnh nộ điên rồ. Bốn cú đâm bằng dao mở ra những lỗ khuy đỏ trên thân ả. Hắn còn mổ bụng ả nữa, trông thấy cảnh này, Terrell cảm thấy mật ứ lên miệng, dù gã đã rất cứng rắn do nghề nghiệp.

- Trời ơi! - Beigler kêu lên giọng khàn khàn. Tim hắn thót lên đến tận môi, hắn xoay người và chuồn thẳng.

Terrell nhìn xung quanh. Trên một chiếc ghế bành có một cái vali màu xanh và trắng. Gã đi qua trước giường và mở một cái cửa

dẫn vào một phòng tắm nhỏ, trên một tấm kính, gã thấy một lọ nước hoa, một ống kem đánh răng và một cục xà phòng. Trên một cái kệ khác, gần vòi tắm hoa sen, có một miếng bọt biển màu vàng và một cái mũ tắm.

Gã trở lại căn phòng. Không nhìn cái giường, gã tiến tới cái thêm hẹp, nơi các thuốc cấp đang đợi gã.

- Hãy đi tìm cho tôi một tấm drap. - Gã bảo Hess. - Bác sĩ đã đến chưa?

- Ông ta sắp tới rồi.

Tới đây, một chiếc xe xuất hiện rồi ngừng lại, và bác sĩ pháp y Lowis đi nhanh tới, hộp dụng cụ cầm tay.

- Đi nào. - Terrell nói. - Ắ thuốc về ông đấy.

Bác sĩ Lowis, thấp người và vạm vỡ, tò mò nhìn gã rồi đi vào trong.

Terrell tập hợp người của mình lại.

- Khi bác sĩ làm xong, hãy vào trong và kiểm tra thật kỹ. Đây là một trong những vụ cần phải giải quyết cho nhanh. Bọn bạo dân giết người luôn luôn lặp lại.

Gã trở lại căn phòng để lấy chiếc vali xanh và trắng.

- Ông chơi đùa đấy à? - Gã nói với Lowis, tránh không nhìn vào cái giường.

- Tôi đã thấy cái còn tệ hơn nữa. - Lowis nhỏ nhẹ nói. - Ắ là một cô gái đẹp, phải không?

- Không sai. - Terrell vừa nói vừa ra khỏi phòng.

3.

Bác sĩ Félix Gustave đi vào phòng đợi, Val và cha nàng đang đứng gần cửa mở.

Thật là một căn phòng ấn tượng. Người ta không tiếc gì để tạo nên một bầu không khí sang trọng và an toàn.

Bác sĩ Gustave là một người cao lớn và lực lưỡng, ăn mặc không chê vào đâu được, đầu hói và hình quả lê, nó tròn trĩnh và mắt ông đen rất lạnh lợi.

Val và cha nàng quay lại, ông ta thận nhiên tiến lại gần, dường như đoán được rằng chưa đến lúc mỉm cười.

- Xin lỗi đã để quý vị phải chờ. - Ông ta nói. - Hiện giờ Chris đang nằm trên giường. Trước khi các vị gặp anh ấy, tôi thích chúng ta nói chuyện về anh ấy một chút.

- Nó đã làm cái trò gì trong suốt thời gian mất tích? - Travers hỏi một cách tàn nhẫn.

Gustave cầm tay Val và đưa nàng tới một chiếc ghế bành.

- Mời chị ngồi. - Ông ta nói.

Không để ý đến sự chống đối của Travers, ông ta ngồi vào một chiếc ghế bành cạnh Val.

Travers do dự, rồi đến ngồi cạnh con gái.

- Ông hỏi tôi gã đã làm gì à? Gã không biết. Sau này, có thể gã sẽ nhớ lại, nhưng lúc này ta không nên hỏi hấn. Người ta thỉnh

thoảng cũng gặp phải những trường hợp mất trí nhớ. Thật ra, hiện giờ gã trai trẻ dễ mền này rất đau khổ, và gã có tất cả những lý do để đau khổ. Gã đã bị nút sọ, điều này không ngăn cản gã có những thời gian dài tỉnh táo. Tuy nhiên, gã đã trốn đi chơi chốc lát, điều này có thể lặp lại và hẳn biết như vậy.

- Không thể chữa được à? - Travers hỏi với giọng nôn nóng. - Chuyện này đã kéo dài gần hai năm rồi! Chúng tôi nghĩ nó sẽ khá dần và rồi... đổ vỡ loảng xoảng!

- Ba... con xin ba. - Val chen vào.

- Con yêu dấu. - Travers sôi nổi tiếp lời. - Nếu Chris không thể lành bệnh, con...

- Chờ một lát, thưa ông Travers. - Gustave bình tĩnh nói. - Chúng tôi đâu có nói gã sẽ không bao giờ lành bệnh hẳn. Nhưng cần phải kiên nhẫn. - Ông ta di chuyển một chút để đối mặt với Val. - Trong khi tôi nói chuyện với cha chị, có lẽ chị thích đến gặp Chris chứ?

Val gật đầu.

- Vậy thì, chị đi đi, chị sẽ thấy một cô y tá trong tiền sảnh. Cô ấy sẽ đưa chị đến gặp anh ấy. Anh ấy đang cần sự triu mền. Chỉ có chị là người có thể đem đến tình cảm ấy.

Val đứng dậy và đi lại phía tiền sảnh. Nàng nghe tiếng cha mình phản đối, nhưng nàng không chú ý đến chuyện đó.

Cô y tá đứng tuổi đang đợi trong tiền sảnh đưa nàng lên lầu một và vào một căn phòng mà chồng nàng nằm.

Chris Burnett ba mươi sáu tuổi. Đó là một gã đẹp trai, tóc nâu,

mắt đen; miệng gã có nét cương nghị và gã cũng cao gần bằng ông bố vợ.

Trước khi tai nạn ô tô xảy ra, gã được những người có đầy đủ thông tin coi như một kẻ thừa kế xứng đáng vương quốc tài chính của Travers. Tim đập mạnh, Val dừng lại trên thêm.

- Chris... anh yêu dấu của em.

Gã nhìn nàng và nàng nhận được một cái búng vào tim. Nét mặt nhẹ nhàng và đứng đưng, cái nhìn mờ đục của chồng làm cho nàng phát hiện ngay rằng bức tường khủng khiếp ngăn cách vẫn còn đó.

- À! Chào Val. - Gã nói. - Anh xin lỗi về chuyện đã xảy ra. Chúng ta không gặp may, phải không?

Val vào phòng và đóng cửa lại.

- Anh đừng lo lắng. - Nàng nói, cố giữ bình tĩnh. - Anh có khỏe không, anh yêu? Em đã lo lắng quá!

- Chỉ còn thiếu cái đó nữa thôi, phải không? - Gã nói với giọng vô cảm. - Chuyện gì đâu! Vào nhà thương điên giữa hai tay cớm! Và điều kỳ cục của câu chuyện là anh không biết anh đang làm gì. Anh hầu như không biết gì cả trong nhiều giờ liền. Anh đã có thể làm bất cứ chuyện gì... giết ai đó... bất cứ chuyện gì.

- Nhưng không có gì đâu, Chris. - Val vừa dụi dàng trả lời vừa lại gần một cái ghế để cạnh gã. Nàng ngồi xuống. - Anh đừng lo lắng.

- Đó là một điều mà Gustave không ngừng bảo anh. Vậy thì... tuyệt hảo... Anh không lo lắng gì cả.

Nàng quan sát cái tật giật giật làm co dúm khóe miệng của gã.

- Chris... anh có muốn trở lại khách sạn không?

- Anh cảm thấy ở đây rất dễ chịu. - Gã vừa nói vừa lắc đầu. - Gustave có vẻ tử tế. Anh thấy mến ông ta. Anh nên ở lại đây thì hơn.

- Em tưởng anh thích khách sạn lắm mà. - Val trả lời, cố gắng che giấu sự xúc động. - Anh không muốn chúng ta cùng trở lại đó à? Như anh đã nói... chúng ta không gặp may.

- Ba em có khỏe không? - Chris vừa hỏi vừa quay ánh mắt đi. - Anh chắc là ông đã biết chuyện.

Val do dự, rồi trả lời.

- À vâng, ba ở dưới nhà, ba đang nói chuyện với bác sĩ Gustave.

Ánh mắt mờ đục quay lại phía nàng.

- Ông ấy không bỏ hết mọi công việc để đến đây chứ? Thật là lạ lùng! Chắc ông ấy tức giận lắm, bây giờ ông ấy căm ghét anh biết bao!

- Chắc là không có rồi! - Val nghiêm khắc nói. - Anh không nên...

- Nhưng anh tin chắc là ông ấy căm ghét anh! Ông ấy cũng ghê tởm anh như anh ghê tởm chính mình. Ba em là một người lỗi lạc, Val à. Đó là một cây sồi rắn chắc, ông ấy không có trái tim rỗng như anh. Em có biết điều mà anh muốn nói bằng các từ... “tim rỗng” không? Điều này có thể xảy ra cho bất cứ một gã bình thường nào. Ta tưởng ta khỏe mạnh, ta thành công trong cuộc đời, ta đã có được lòng tự tin, tham vọng và ý chí trở thành người tốt nhất trong số những người tốt nhất rồi, thỉnh linh cái lỗi cứng rắn trong ta... cái lỗi cứng rắn mà ta phải có nếu ta muốn thành

công trong cuộc đời này... cái lỗi đó bất ngờ tan chảy. Đó là điều đã đến với anh. Điều này sẽ không bao giờ đến với ba em. Ông ấy có một trái tim thép.

- Em xin anh, Chris. - Val nài nỉ, tay nắm lại. - Anh đã bị tai nạn này và anh...

- Nếu điều này xảy ra cho ba em, ông ấy sẽ không xử sự như anh. - Chồng nàng trả lời. - Val, anh đã nghĩ rồi, chúng ta nên xa nhau thì hơn. Anh nói nghiêm túc đấy. Chúng ta nên ly dị và em nên quên anh đi. Đó là điều mà ba em muốn, anh biết, và ông ấy hoàn toàn có lý.

Val giữ im lặng một lúc lâu, trong khi Chris quan sát nàng với vẻ dửng dưng.

- Chúng ta không thể chờ thêm một ít lâu được à? Em không muốn mất anh, Chris. Em nghĩ nên kiên nhẫn một chút, chúng ta sẽ thoát ra được hoàn cảnh này.

- Điều này làm anh nhớ lại. - Chris vừa nói vừa đưa tay lên mắt. - Anh đã đánh mất cái bật lửa mà em đã tặng anh. Anh có nó ở khách sạn. Nó ở trong túi áo vét của anh. Khi các viên cảnh sát đem anh tới đây, họ bảo anh không có áo vét, lúc đó anh nghĩ đã đánh mất nó ở đâu đó. Anh đau buồn về chiếc bật lửa. - Gã quay mặt đi. - Anh đau buồn tất cả mọi thứ. Không nên để ba em phải chờ đợi. Cứ để anh ở đây Val. Anh rất khỏe. Hãy nói với ba em về việc ly dị đi. Ông ấy sẽ thu xếp chuyện này, không có cái gì mà ông ấy không thể thu xếp được.

- Em không muốn ly dị. - Val bình tĩnh nói. - Em muốn ở với anh, mãi mãi.

- Thật là kỳ lạ... rất nhiều phụ nữ nhảy bổ vào cơ hội này để tổng

khứ anh đi. Em hãy suy nghĩ kỹ đi. Anh cho rằng em sẽ thay đổi ý kiến. Anh thật đau buồn về cái bật lửa. Nó gợi lên những kỷ niệm. Anh nhớ lại cái ngày em tặng nó cho anh. Đó là khoảng thời gian hạnh phúc, phải không em?

- Em luôn luôn hạnh phúc.

- Càng tốt nếu một trong hai chúng ta hạnh phúc. Tốt, anh muốn ngủ đây. Điều này không làm em bức bối à? Hãy nói với ba em... ông ấy sẽ thu xếp tất.

Gã nằm xuống giường và nhắm mắt lại.

Val không cử động. Nàng quan sát gã. Người đàn ông mà nàng đang quan sát không phải là người đàn ông mà nàng đã cưới: người đó đã trở thành một kẻ xa lạ. Sau vài phút nàng nhận thấy, qua nhịp thở đều đặn, gã đã ngủ.

Nàng im lặng đứng dậy và rời khỏi giường.

- Hãy xem cái ta đã tìm thấy. - Terrell nói.

Beigler và gã đang ở trong một căn nhà gỗ trống của khách sạn. Chiếc vali xanh và trắng được đặt lên bàn.

Latimer, một trong những viên cảnh sát của đội hình sự, vừa mới kiểm kê xong những thứ đựng trong chiếc vali. Hắn thụt lùi một bước, trong khi Terrell và Beigler xem xét những vật để trên bàn. Không có gì nhiều, một bộ quần áo ngủ màu lục bằng nilông, những đôi bít tất dài, đồ lót, một bao cao su và một cuốn sổ ghi địa chỉ.

Terrell ngồi xuống để xem cuốn sổ ghi địa chỉ. Beigler bỏ các đồ

vật vào trong vali, đóng lại, rồi ra ngoài coi sóc công việc của đồng đội.

Mười phút trôi qua, một xe cứu thương tới và hai y tá vào phòng của nạn nhân. Một lúc sau thì họ đi ra, không thi thể có đắp một tấm drap, trên một cái cáng. Người ta đẩy cáng lên xe cứu thương dưới mắt những khách trọ đang quan sát từ xa. Cửa xe đóng lại và xe nhanh chóng phóng đi.

Bác sĩ Lowis vào căn nhà gỗ mà Terrell đang xem xét cuốn sổ địa chỉ.

- Tôi đã làm xong. - Lowis vừa nói vừa đặt cái hộp dụng cụ lên bàn. - Ắ đã bị ám sát trong khoảng từ một đến ba giờ sáng. Tôi không thể cho ông biết chính xác hơn được. Ắ đã bị đánh vào đầu khi đang tắm vòi hoa sen. Có lẽ với một vật dẹt và nặng, một cái móc lớp chẳng hạn. Tên sát nhân đã lôi ắ ra khỏi phòng tắm và ném lên giường. Sau đó, hắn đâm ắ một cách đã man và khi ắ chết, hắn đã mổ bụng ắ.

- Được rồi, bác sĩ. - Terrell vừa nói vừa đứng dậy. - Ông hãy viết cho tôi một báo cáo chi tiết khi có thể. Vụ này không dễ lần ra thủ phạm đâu. Tôi sẽ cần rất nhiều sự giúp đỡ.

Lowis đã đi, Beigler vào.

- Không có gì hơn. - Gã trả lời ánh mắt dò hỏi của Terrell. - Có lẽ người ta chỉ dọn dẹp các căn nhà gỗ này mỗi tháng một lần. Có hàng tá dấu vân tay khắp mọi nơi, nhưng cho đến nay điều này không đưa chúng ta đến đâu cả. Hess đã lấy hết dấu vân tay và sẽ kiểm tra lại với bộ phiếu. Có thể chúng ta sẽ gặp may, nhưng em không tin tưởng lắm. Không thấy dấu vết hung khí đâu cả. Người của chúng ta đang tiếp tục tìm kiếm, nhưng chắc tên sát nhân đã mang đi. Một trong những người hàng xóm ở trong căn nhà gỗ

thứ ba, khẳng định đã nghe tiếng xe vào lúc một giờ sáng. Chiếc xe ra đi hai mươi phút sau... có lẽ đó là xe của tên sát nhân.

- Chúng ta có nhiệm vụ phải làm. - Terrell vỗ nhẹ vào cuốn sổ địa chỉ. - Người phụ nữ này có lẽ là một gái điếm. Trong cuốn sổ có tên và điện thoại của hơn hai trăm người đàn ông. Tên phụ nữ duy nhất có lẽ là tên của chị hoặc mẹ ả, Joan Parnell. ả ở đường Le Jeune, gần sân bay. Chúng ta nên đến gặp ả ngay. - Gã đưa cuốn sổ cho Beigler. - Bất cứ ai trong số những tay này đều có thể là tên sát nhân. Một công việc khó khăn, nhưng phải thẩm vấn tất cả bọn họ. Ta hãy đi gặp Joan Parnell. Có thể ả sẽ cho chúng ta một manh mối.

Beigler bỏ cuốn sổ vào túi và đi theo Terrell đang nói với Hess:

- Hãy xem ta có thể moi được gì từ Henekey không. Tiếp tục tìm kiếm con dao. Kiểm tra lại các trạm xăng xem có chiếc xe nào đỗ xăng đêm nay giữa một và hai giờ sáng. Tôi không hy vọng lắm. Nhưng có thể chúng ta sẽ gặp may. Vào giờ đó, đâu có xe cộ gì nhiều. Thẩm vấn tất cả những người ở trọ tại đây. Ghi lại tên và địa chỉ của họ. Phải điều tra từng người trong bọn họ... có thể có một tên bạo dâm trong bọn họ, nhưng tôi không chắc lắm. Tôi sẽ về lại sở cảnh sát một hay hai giờ nữa. Hãy gọi tôi nếu các cậu tìm được cái gì đó... các cậu không cần phải vội vàng gì. Người ta không thể khám phá ra kẻ sát nhân trong năm phút.

Terrell đến chỗ Beigler, hai người lên xe cảnh sát, Beigler lái. Họ tới đường Le Jeune lúc hai giờ rưỡi, sau khi đã ngừng vài phút tại một quán cà phê để ăn bánh mì và uống một tách cà phê.

Joan Parnell ở trong một ngôi biệt thự tương đối khang trang, xung quanh có những biệt thự giống nhau. Trước biệt thự là một cái vườn nhỏ trồng hoa hồng, một lối đi dẫn tới cửa có các cây hoa hồng bao quanh.

Hai người ra khỏi xe và bước trên lối đi, Beigler nhấn chuông. Vài giây trôi qua, Terrell quan sát con đường vắng vẻ với ánh mắt đau khổ. Công việc chán ngán là thông báo cái chết dữ dội cho người thân của nạn nhân luôn đè nặng lên gã, nhưng đó là một trách nhiệm mà gã không bao giờ ép buộc thuộc cấp phải làm.

Cửa thành linh được mở ra, một phụ nữ khinh khỉnh nhìn họ. Ả tóc nâu, dáng thon thả, khoảng bốn chục tuổi, tóc cắt ngắn, với các đường nét khá rõ, biểu lộ một tính cách mạnh mẽ mà Terrell hiếm khi gặp nơi khuôn mặt một phụ nữ. Ả mặc một áo sơ mi thể thao hở cổ và một chiếc quần jean. Một điếu thuốc nơi khoe môi mỏng và tỏa ra một mùi rượu mơ hồ.

- Bà Parnell? - Terrell vừa hỏi vừa giở mũ.

- Cô Parnell. - Ả vừa chỉnh lại vừa nhìn gã, vẻ nghi ngờ. - Các ông là cảnh sát phải không? Điều gì đã xảy ra?

- Đại úy Terrell. - Gã trả lời. - Đây là trung sĩ Beigler. Chúng tôi vào được không?

Ả quan sát kỹ hơn hai người, xoay người lại và dẫn họ vào một phòng khách nhỏ. Có đồ đạc tiện nghi nhưng đã cũ. Sách vở rải rác khắp nơi và trên bàn có một chai coordon, một xô đá và một cái ly bẩn.

Người phụ nữ lại gần bàn, rót kha khá rượu gin và thêm vào một chút nước.

- Thế có chuyện gì vậy? - Ả hỏi.

- Cô có họ hàng gì với Sue Parnell? - Terrell hỏi.

Ả uống một ngụm lớn, như đang khát và rồi ả rũ xuống.

- Đây, thế là xong... Tôi đã cá mà. Phải, đó là em gái tôi. - Ắ ném một tia nhìn sắc nhọn về phía Terrell, rồi miệng ắ mím lại. - Nó đã chết?

- Tôi e là như vậy, cô Parnell. - Terrell vừa trả lời vừa thở nhẹ nhõm.

- Bị ám sát à? - Ắ hỏi, làm viên cảnh sát hết sức kinh ngạc.

- Phải.

Joan Parnell dập tắt điếu thuốc. Ắ đưa tay lên mắt một lúc, cứng người lại, cầm lấy cái ly và uống hết. Ắ châm một điếu thuốc và lại gần chiếc ghế thấp, ngồi xuống.

- Mời ông ngồi. - Ắ nói. - Chuyện này đã xảy ra ở đâu?

- Tại khách sạn Park Motel ở Ojus. - Terrell trả lời rồi ngồi cạnh ắ.

Beigler ngồi vào bàn và mở cuốn sổ.

- Có phải là đã không cảnh báo nó đâu. - Người phụ nữ nói tiếp với giọng ghen ngào. - Nhưng trở lại chuyện này để làm gì, phải không? Ông có biết ai là kẻ sát nhân không?

- Chưa. - Terrell trả lời. - Tôi hy vọng cô có thể giúp đỡ tôi.

- Đó có thể là bất cứ ai. Cuộc đời mà em tôi sống phải kết thúc như vậy. - Joan Parnell có một cử chỉ tức giận. - Mỗi người đều có số mệnh. Nó đã không muốn nghe lời tôi. Và bây giờ đây, nó đã chết.

- Cô có thể nói cho tôi biết một chút về cô ấy được không? - Terrell hỏi.

- Ông đã đoán ra rồi phải không? Đó là một con điếm có thể thôi.

- Chúng tôi tìm thấy trong các đồ vật của cô ấy có một cuốn sổ địa chỉ, nó chứa gần hai trăm tên. Tôi chắc những người này đều là khách hàng của cô ấy?

- Làm sao tôi biết được? - Joan Parnell vừa trả lời, vừa nhún vai. - Tất cả điều mà tôi biết được, đó là nó kiếm được nhiều tiền và nó cũng tiêu rất nhiều tiền. Tôi ít khi gặp nó.

- Có thể người bị ám sát không phải là em cô. Tôi rất muốn cô đến nhận dạng.

- Tôi ghê tởm xác chết. - Joan Parnell trả lời và nhăn mặt. - Nhưng vì cần thiết, tôi theo ông.

Trong khi họ đi tới nhà xác, Terrell hỏi ả:

- Em cô có bạn trai không?

Gã thấy Joan do dự:

- Nếu ông muốn nói một tên ma cô thì nó không có. - Cuối cùng ả nói. - Nó đã sống hai hoặc ba năm với một gã mà nó yêu say đắm cho đến ngày gã đó bỏ trốn nó. Tôi đã báo trước cho nó. Nhưng nó không muốn nghe tôi... Không bao giờ nó nghe lời tôi. Tôi hiểu rõ gã sẽ bỏ rơi nó bất cứ lúc nào.

- Người này là ai?

- Lee Hardy, hình như một nhà tổ chức cá ngựa.

Terrell và Beigler trao đổi ánh mắt, rồi Terrell hỏi:

- Hắn bỏ rơi cô ấy bao lâu rồi?

- Khoảng ba tháng. Hắn có một ả nhân tình khác. Sue bắt đầu nốc

rượu khi hần bỏ rơi nó. Nó say xỉn suốt ba tuần.

- Hần có lý do gì để giết cô ấy không?

- Tôi không thấy, trừ phi nó cứ đeo bám hần. Đó là một gã có thể làm mọi chuyện... mọi chuyện.

Terrell ghi lại chuyện này và hãy còn nghĩ đến khi họ đến nhà xác.

Vài phút sau, họ đứng trước thi thể phủ tấm drap. Beigler đã lùi xa tới cuối phòng.

Terrell chậm chậm giở tấm che mặt người chết và nhìn Joan dò hỏi. Ắ trở nên nhợt nhạt.

- Đúng là em tôi. - Ắ nói với giọng bất ngờ trở nên cứng rắn.

Trước khi Terrell có thể ngăn lại, ắ giật tấm drap để lộ toàn thi thể lỏa lồ vì bị cắt xẻo. Ắ sững người, trong khi Beigler tiến lại để giúp Terrell che xác chết.

- Như thế đấy! - Ắ la lên. - Tôi đã nghi ông giấu tôi điều gì đó! - Ắ quay lại Terrell, mắt sáng lên một sự phẫn nộ làm gã ngạc nhiên.
- Nghe tôi đây! Ông phải tìm cho ra tên sát nhân này! Nếu ông không tìm được hần, chính tôi sẽ tìm hần! Hần không thể thoát thân được khi đã làm điều này với em tôi! Đồng ý, nó không đáng giá gì, nhưng người ta không thể mổ bụng một phụ nữ như thế này, và nếu đã làm điều này thì không thể dễ dàng thoát được, ngay cả đó là một con đĩ.

Nói đến đây, ắ quay ngoắt lại và lão đảo đi ra.

- Hãy đuổi theo ắ và đưa ắ về nhà. - Terrell nói. - Ta sẽ tới thăm ắ sau.

Beigler phóng theo Joan. Gã chỉ đủ thì giờ thấy ả leo lên chiếc taxi đang đi ngang qua. Khi chiếc xe nổ máy, gã đã thấy khuôn mặt nhợt nhạt với nét mệt mỏi và cặp mắt sáng lên.

Gã trở lại, mơ màng, Terrell đóng cửa nhà xác lại.

- Ả đi rồi... ả lên một chiếc taxi. - Beigler nói.

- Xem Hess có tin tức gì không, rồi chúng ta đi gặp Hardy.

Hai người trở lại xe.

Val và cha nàng đã trở lại khách sạn Spanish Bay. Nàng bồn chồn và đau khổ. Nàng cảm thấy cha đã bình tĩnh lại trong khi nàng nói chuyện với Chris và nàng chuẩn bị cho cuộc tranh luận đang chờ nàng.

Ông ta chờ cho đến khi hai người đã về tới phòng khách sạn, lúc bấy giờ ông mới tấn công với giọng bình tĩnh và chừng mực:

- Val... ba cho rằng con phải sửa soạn vali và về nhà với ba. Ba phải đi chuyến năm giờ. Nhanh lên con, chúng ta sẽ nói chuyện trong máy bay.

- Con ở lại đây, ba à. Con sẽ làm gì ở New York mà không có Chris?

Cha nàng nén một cử chỉ nôn nóng.

- Ba đã nói chuyện với Gustave. Theo ý ba, có hy vọng Chris sẽ bình phục, nhưng ba muốn con hiểu rằng, lúc này đây, bệnh mất trí nhớ kỳ lạ này bắt buộc phải sống cô lập. Vì thế nó đã chấp nhận nằm viện, người ta không cần phải thiết lập một lệnh giam

giữ, nhưng nếu ý định rời khỏi bệnh viện tư này thì phải tính đến chuyện đó.

- Một lý do nữa để con ở lại đây và con đi thăm anh ấy hàng ngày.
- Val nói với giọng buồn bã.
- Ba không tin là Gustave muốn thế Val.
- Ông ấy không thể ngăn cản con được.

Travers nhìn đôi bàn tay đẹp của mình và chau mày.

- Val, cha cần nói ra cho con biết sự thật. Chris có nguy cơ trở thành kẻ điên hung ác.

Val đứng dậy và tiến về phía cửa sổ. Nàng đứng đó, lưng quay về phía cha mình. Một sự im lặng khó chịu kéo dài. Travers nói tiếp:

- Nào, con yêu dấu, hãy sửa soạn hành lý đi. Thời gian gấp lắm rồi.

Nàng quay lại. Ánh mắt cương quyết của nàng làm cha nàng đau đớn.

- Chính bác sĩ Gustave đã nói với ba về điều này? - Nàng hỏi.
- Phải. Nếu con nhất quyết muốn gặp Chris thì nó không chỉ có một mình.
- Con không hiểu. Con vẫn gặp anh ấy một mình mà. Có một yếu tố nào mới không?
- Ba e là có. Cuộc chạy trốn này là một tín hiệu báo động. Với cái loại nứt sọ này, nếu nó bị mất trí nhớ, nó rất có thể tấn công một trong những người thân. Một loại cơn cuồng bất thần mà ba

không hiểu rõ lắm. Gustave nói đến một khuynh hướng có thể giết người. Con sẽ không thể gặp và thăm nó mà không có sự hiện diện của một nữ y tá. Con có chấp nhận những điều kiện đó không?

- Con sẽ gặp anh ấy trong bất cứ điều kiện nào. Con ở lại đây.

- Val ơi! Con yêu nó phải không?

- Vâng, con yêu anh ấy. Nếu con vào địa vị anh ấy, con sẽ rất muốn anh ấy đừng bỏ rơi con. Chúng ta không bàn chuyện này nữa. Con ở lại, ba à.

- Thôi được, ba đi đây. - Travers vừa nói vừa đứng dậy. - Có lẽ ba sẽ đi kịp chuyến bay lúc năm giờ. Hãy giữ liên lạc với ba. Ba tự hỏi không biết con sẽ làm gì ở đây, một mình. Có lẽ con sẽ muốn có một trong những bạn gái ở cạnh con. Nhưng ba nghĩ con sẽ xoay xở được như thường lệ.'

- Con sẽ xoay xở. Con thích ở một mình.

- Con sẽ không bao giờ cô đơn một mình, Val. Có ba đây. - Ông vừa nói vừa đứng nhìn nàng với vẻ trù ối. - Con biết rõ điều này mà, phải không?

- Vâng, con biết rõ.

Với sự biểu cảm trên gương mặt và giọng nói của nàng, ông cay đắng hiểu rằng niềm hy vọng ông có thể thuyết phục nàng trở về sống trong căn nhà lớn vắng vẻ, trở lại cuộc sống chung của hai cha con ngày trước chỉ là một hy vọng đáng buồn.

Lee Hardy không phải là một kẻ mà cảnh sát không biết đến.

Cảnh sát biết rõ tay cờ bạc chuyên nghiệp liêu lĩnh này, hẳn có một hãng điện báo nhỏ, hẳn sắp xếp để thắng lớn, nhưng hẳn cũng khá quý quyết nên chỉ xoay xở ám muội trong giới hạn pháp luật.

Terrell và Beigler tới văn phòng của hắn; văn phòng này có hai phòng, nhìn ra đại lộ thứ mười bảy. Một ả tóc vàng bảnh bao, điều khiển một dàn điện thoại và trông coi văn phòng khi Hardy ở trường đua. ả bảo rằng ông chủ của ả vừa đi khỏi.

Hai viên cảnh sát lại ra đường, nhảy lên xe và nhanh chóng tới đường Bay Shore Drive, Hardy có bốn phòng với thêm ngoài nhìn xuống vịnh Biscayne. Chính Hardy ra mở cửa. Đó là một gã cao lớn, tóc nâu, lực lưỡng, rám nắng, mắt xanh, cằm có lúm đồng tiền, mẫu người quyến rũ gái. Hắn đáp lại cái nhìn khó chịu và lạnh lùng của các viên cảnh sát bằng một nụ cười rạng rỡ. Hắn mặc một áo ngủ để che lấp thân thể rám nắng và lông lá. Hắn đi giày hở gót da mềm.

- Sếp! Thật là bất ngờ! Xin mời vào! Sếp chưa bao giờ thấy tẻ xá của em. Sếp hãy xem đi... Cả anh nữa, trung sĩ.

Hai người vào một phòng khách lớn, đồ đạc sang trọng, với một thêm ngoài nhìn xuống vịnh. Ở một cạnh của căn phòng được bảo vệ bằng một tấm màn thủy tinh, các cây lan đủ màu sắc và đủ chủng loại vẽ thành một tràng hoa dài, muôn màu, căn phòng này lạm dụng hai màu trắng và vàng chanh. Nằm dài trên một ghế trường kỷ lớn có sọc vàng và trắng, một cô gái tuyệt sắc đang nhìn họ, mái tóc đen huyền của ả xõa xuống đôi vai nâu nâu. ả mặc một chiếc áo ngủ trắng để lộ vai và cặp đùi hấp dẫn.

Quan sát ả, Beigler đoán ả vào khoảng hai mươi ba hoặc hai mươi bốn tuổi. ả có một trong những khuôn mặt làm người ta nghĩ đến những con chó Bắc Kinh... Quyển rũ nhưng phức tạp.

- Gina Lang. - Hardy nói. - Nàng lo cho sự căng thẳng của tôi. - Hắn vừa nói thêm vừa nở tiếp nụ cười rạng rỡ. Rồi nói với cô gái. - Đừng dời chỗ Pekie. Các ông đây là cảnh sát. Anh giới thiệu với em đại úy Terrell và trung sĩ Beigler.

Cô gái ném một cái nhìn về phía các viên cảnh sát. Ắt giờ một bàn tay nhỏ nhắn xinh đẹp tới một ly nước quả thanh yên và rượu gin rồi công khai quay mặt đi.

- Nào, thưa quý ông. - Hardy nói. - Quý ông muốn uống gì?

- Anh có biết phụ nữ tên là Sue Parnell không? - Terrell hỏi với giọng rất công vụ.

Nụ cười của Hardy biến mất một lúc ngắn ngủi rồi tức khắc xuất hiện trở lại. Tuy nhiên Terrell và Beigler đã có thời giờ nhận rằng câu hỏi này làm hắn bất ngờ.

- Sue Parnell? Xem nào, xem nào... Tôi phải biết cô ta à?

Gina xoay đầu lại để nhìn Hardy. Cái nhìn đen huyền của ả đặc biệt soi mói.

- Thôi đừng đóng kịch nữa. - Terrell nói. - Anh có biết ả không?

- Vâng... có. Một mối tình cũ, rất cũ đã chấm dứt. - Hardy trả lời. - Quý ông chưa cho tôi biết quý ông muốn gì?

- Ắ đã bị ám sát đêm nay. - Terrell nói. - Nụ cười của Hardy biến mất rất nhanh.

- Ám sát? Sue? Trời ơi! Ai đã giết ả?

Cả Terrell lẫn Beigler đều không cảm động vì cảnh diễn xuất này.

Họ biết Hardy là một trong những tay cá cược bạo gan nhất.

- Tối qua anh ở đâu? - Terrell hỏi, trong khi Beigler ngồi xuống và lấy cuốn sổ trong túi ra.

- Ông không tưởng tượng là tôi đã giết ả chứ? - Hardy vừa la lên vừa nhìn Terrell.

- Chính tôi là người đặt câu hỏi. Nào, Hardy, đừng làm chúng tôi mất thì giờ.

- Tối qua tôi ở đâu à? - Hardy vừa hỏi vừa lại gần ghế trường kỷ. Hắn ngồi xuống đó, gần cặp chân trần của Gina. - Thật ra, tôi ở đây, phải không, Pekie?

Gina nhấm nháp ly rượu. ả nghĩ ngợi ngấm Hardy, hắn chăm chú nhìn ả, cơ bắp ở cổ hắn co lại.

- Anh tin thế à? - ả hỏi với một giọng rề rà quá đáng. - Tối qua? Làm sao em có thể nhớ được tối qua anh làm gì?

- Nhưng em hãy suy nghĩ một chút! - Hardy nài nỉ. Terrell nhận thấy hắn khổ sở nên cơn giận dữ. - Em không nhớ lại à? Anh đã đưa em cuốn phim mà anh đã quay khi chúng ta ở Key West. Lúc đó khoảng tám giờ. Sau đó anh chiếu phim, kéo dài khoảng một tiếng, em nghe các đĩa nhạc trên cái máy hát mà anh đã tặng em. Sau đó, chúng ta coi lại phim. Lúc bấy giờ đã hơn mười giờ. Sau nữa, chúng ta chơi năm ván bài và em đã thắng anh, em nhớ chứ? Rồi sau đó chúng ta lên giường.

Gina nhìn Terrell, rồi Beigler rồi lại nhìn Hardy.

- Em chỉ nhớ một chuyện là chúng ta đã ở trên giường. Lên giường với anh, người ta nhớ rất rõ.

Hardy thở dài và vừa lắc đầu vừa nhìn Terrell.

- Pekie, đây là chuyện quan trọng. - Hắn nói với giọng khàn khàn.
- Đừng có mơ hồ, các ông đây muốn biết tối qua anh ở đâu. Anh không có nhân chứng nào ngoài em ra. Anh đã ở với em từ bảy giờ rưỡi đến sáng nay, đúng như thế phải không?

Sau một lúc im lặng, Gina tuyên bố:

- Phải, đúng như thế, anh đã ở đây. Bây giờ thì em đã nhớ ra rồi.

Hardy quay lại Terrell.

- Vậy đó, tôi đã ở đây. Chuyện gì đã xảy ra cho Sue. - Hardy trả lời.

Terrell nhìn Hardy. Đây là loại chứng cứ ngoại phạm mà gã ghét nhất. Gã không thể kiểm chứng nó được.

- Anh có nhận được những cú điện thoại tối qua không?

- Không.

- Anh có ra ngoài để ăn tối không?

- Không... Gina nấu ăn.

- Có ai đến gặp anh không?

- Không.

- Vậy tôi chỉ có lời khai của người phụ nữ này và của anh thôi.

- Tôi hy vọng như thế đủ rồi.

Terrell quay lại Gina.

- Nếu người đàn ông này dính líu vào vụ ám sát và cô đã nói dối, cô sẽ có thể bị kết tội đồng lõa, và điều này nghiêm trọng đấy. Cô có còn khẳng định lại lời khai không?

Gina nhắm nháp ly rượu một lúc.

- Tôi không có thói quen nói dối. - Cuối cùng ả nói.

- Tốt thôi. Cô đã được cảnh báo trước. - Terrell kết luận.

Gã ra dấu cho Beigler và hai người ra khỏi căn phòng rồi đóng cửa lại. Hardy quay lại Pekie.

- Cám ơn, em yêu. Đóng kịch rất hay!

- Có phải không? - Ả vừa nói vừa đốt một điếu thuốc.

Trong khi ả châm thuốc, gã lại quây rượu và uống một ly whisky nguyên chất. Rồi hắn ngồi vào một ghế bành, gần Pekie.

- Nhưng Sue Parnell là ai? - Ả hỏi.

- Không là ai cả. - Hardy vừa trả lời vừa nở một nụ cười đẹp nhất. - Một con đĩ, nếu em muốn biết. Chẳng có gì hấp dẫn cả.

- Em hiểu rồi. - Ả trả lời và quan sát hắn. - Nhưng tối qua anh ở đâu Lee?

Hắn có một cử chỉ nôn nóng.

- Anh đã nói với em rồi Pekie... Anh đã ra ngoài với bạn bè.

- Vậy tại sao anh không nói điều này với tay cớm?

- Hắn sẽ muốn kiểm chứng lại. Một vài gã này không đúng luật, bị

Terrell trầm vấn sẽ chẳng ra gì với bọn họ.

- Vậy ra bạn bè anh đẹp dễ nhỉ!

- Đó là những quan hệ làm ăn, Pekie. Không phải là bạn, họ giúp đỡ anh.

- Mãi đến ba giờ rưỡi anh mới trở về. Anh có thể giết người phụ nữ đó, phải không?

- Anh đã có thể, nhưng anh không làm chuyện ấy. Bỏ qua đi, em muốn không? - Hần nói với giọng chói tai.

- Em sẽ không thích thú gì khi anh nói về em như là một mối tình cũ đã chấm dứt... không có gì hấp dẫn... Một con đi. - Gina bình tĩnh nói. - Điều này sẽ chẳng làm em thích thú tí nào.

- Anh sẽ không nói về em như thế, Pekie, em biết rõ mà. Nếu tình đôi ta chấm dứt, em yêu, em sẽ có thể nói với tay cớm này là em đã lầm, rằng đó là ngày thứ năm chứ không phải là ngày thứ sáu mà chúng ta đã ở bên nhau như anh đã khai với họ.

Họ nhìn nhau một lúc lâu. Sự tàn nhẫn trong ánh mắt của hần làm ả ngạc nhiên và bất ngờ thấy hoảng sợ.

- Nào, Pekie, bỏ qua đi. Chúng ta đi xem phim hoặc tới một hộp đêm. Nghe này, nếu anh đem em tới Coral Club... em có thích không?

- Đó là nơi anh đã đem Sue Parnell tới?

Hần đứng dậy, mắt đỏ rực lên và sự dịu dàng vụt biến mất. vẻ độc ác bất ngờ làm hần xấu hần đi.

- Đủ rồi, Gina...

- Hãy gọi em là Pekie, anh yêu, như thường lệ. Đừng nổi giận. Không, tối nay chúng ta sẽ không tới Coral club. Anh hãy đi chơi với bạn bè. Em sẽ giải trí một mình.

Ả đứng dậy, tay cầm ly rượu, đi ngang qua phòng khách tới phòng ngủ của ả.

Hardy, đứng nguyên tại chỗ, siết chặt cái nắm đấm. Cuối cùng, hần về phòng ngủ của mình và đóng mạnh cửa.

4.

Hãng thám tử tư Hare khoe khoang về chất lượng phục vụ và kết quả nhanh chóng của mình.

Hãng do Homer Hare điều khiển, có sự giúp sức của Lucille con gái của lão và con rể Sam Karsh. Cảnh sát và những người có quan hệ với họ gọi họ là “Bộ ba quý dữ”.

Homer Hare, gần năm mươi lăm tuổi, là một người to lớn, rất mập, có một cái đầu hình củ cải, mũi củ hành, cặp mắt nhỏ quý quýt và râu mép rủ xuống che bớt cái miệng hà tiện và ác độc.

Con gái lão hai mươi tám tuổi, là một phụ nữ xương xẩu. Những đường nét góc cạnh và ánh nhìn của cặp mắt đen nhỏ cho ả một vẻ nguy hiểm của một con cáo đang rình mồi.

Chồng ả, Sam Karsh, trông có vẻ như anh trai ả. Hắn cũng có cùng một gương mặt cáo, cũng tóc đen bóng mỡ và cũng nước da dơ bẩn. Nếu người ta không cho hắn cùng một lúc với việc làm và vợ thì không bao giờ hắn có ý định lấy Lucille. Hắn ve vãn tất cả những ả tóc vàng hợp ý mình, nhưng vì hắn kiếm sống kha khá với Hare, hắn chấp nhận Lucille.

Hai ngày sau vụ ám sát ở khách sạn Park Motel, Homer Hare đang ngồi trong một chiếc ghế bành làm riêng cho lão vì thân hình lão quá khổ và lão nhìn Joan Parnell vẻ hết sức ngạc nhiên.

- Nhưng đây là một vụ giết người. - Lão dịu dàng nói. - Nói chung, chúng tôi không nhận điều tra những vụ giết người. Trước tiên, cảnh sát không hài lòng khi một hãng thám tử tư xen vào, và rồi họ được tổ chức hoàn hảo, còn chúng tôi, chúng tôi chắc chắn là

thua kém.

Joan Parnell cơ thể toát ra mùi rượu gin nồng nặc, có một cử chỉ nôn nóng.

- Còn nhiều hãng khác. - Ả nói. - Dĩ nhiên, tôi không van xin ông làm việc cho tôi. Tôi đưa trước cho ông một ngàn đôla. Vậy ông có nhận vụ này hay không?

Hare nháy mắt:

- Cô Parnell thân mến. - Lão vừa vội vàng vừa đưa những bàn tay to tướng lên trời. - Nếu có một hãng nào có thể giúp đỡ cô được thì đó chính là hãng chúng tôi. Nhưng chính xác ra, cô mong đợi gì ở tôi?

- Tôi muốn ông tìm ra tên giết em gái tôi. - Joan trả lời.

- Điều gì khiến cô nghĩ rằng cảnh sát bất lực trong vụ này?

- Có thể họ sẽ thành công, nhưng tôi muốn có sự sung sướng là đã góp phần vào sự thành công đó. Tôi muốn người ta phải tìm được tên này! Ông có nhận vụ này hay không?

- Chắc chắn là có rồi. - Hare vừa nói vừa lấy ra một cuốn sổ tay. - Dĩ nhiên tôi đã đọc chuyện này trên báo, nhưng xem thử cô có thể cung cấp thêm chi tiết cho tôi không. Để bắt đầu, cô hãy nói về em gái cô.

Một giờ sau, Joan Parnell đứng dậy. Trên bàn là năm trăm đôla bằng giấy bạc hai mươi.

- Ông sẽ có năm trăm đôla nữa vào tuần tới. - Ả nói. - Còn với số tiền này, tôi cần có kết quả.

Hare ngấm số tiền với nụ cười tham lam.

- Cô sẽ có kết quả, cô Parnell. Chúng tôi làm việc rất nhanh. Tuần tới chúng tôi sẽ cho cô tin tức mới.

- Trong trường hợp ngược lại, ông sẽ không có tiền nữa. - Joan nói giọng khô khốc.

Sau khi ả đi rồi, Hare nhấn chuông.

Sam Karsh, theo sau là Lucille đi vào với cuốn sổ nhỏ trong tay.

- Ta có việc đây. - Hare vừa nói vừa chỉ số tiền trên bàn. - Vụ ám sát con nhỏ Parnell.

Karsh ngồi xuống. Hắn đẩy nón ra sau gáy, đó là loại người thích đi ra ngoài không quần hơn không mũ. Đôi khi, lúc say xỉn, hắn đội mũ đi ngủ và trở nên độc ác nếu vợ hắn dám lấy mũ ra.

- Ông làm sao thế? - Hắn hỏi. - Một vụ giết người? Ông điên rồi à? Chúng ta đã khá rắc rối với các tay cớm. Ông muốn người ta thu hồi giấy phép hành nghề của chúng ta?

- Bình tĩnh nào. - Hare trả lời. - Để ta lo vụ này, ta sẽ nói chuyện với Terrell. Người phụ nữ này có tiền. ả đưa trước cho ta năm trăm đôla và tuần tới ả sẽ đưa cho ta năm trăm đôla nữa. Chúng ta rất cần số tiền này.

Karsh nhìn số tiền và nhăn mặt:

- Điều này chẳng có ý nghĩa gì cả, Terrell chỉ chờ dịp vật râu chúng ta, nhưng giả sử hắn đồng ý, điều này đưa chúng ta tới đâu? Chúng ta sẽ làm gì giỏi hơn các tay cớm?

- Không làm gì cả. - Hare trả lời với một nụ cười. - Nhưng ta sẽ

làm ra vẻ quan trọng và viết cho ả một bản báo cáo chi tiết. Điều này có vẻ khá thuyết phục để ả nhả nốt năm trăm đôla, sau đó ta sẽ ngồi đình công mòn đất. Ả sẽ nhanh chóng chán ngấy chúng ta và đi tìm một hãng thám tử khác, trong lúc chờ đợi, ta có một ngàn đôla mà chẳng phải làm gì cả.

Karsh nhai lại bài văn này, thỉnh linh bộ mặt cáo của hắn co lại thành một cái nhăn mặt mà hắn tưởng là một nụ cười:

- Vậy còn tôi, tôi phải làm gì?

- Mà bắt đầu đọc tất cả các tờ báo nói về vụ này. Mà phóng xe tới khách sạn Park Motel ở Ojus. Mà hỏi vài câu hỏi và mà viết bản báo cáo. Tao sẽ cho thêm mắm muối vào và chúng ta đưa nó cho cô Parnell. Ta bỏ túi số tiền còn lại và không nghĩ tới nó nữa.

- Không có vấn đề đưa tôi dính vào vụ này trước khi ông nói chuyện với Terrell. - Karsh trả lời với giọng cương quyết. - Nếu cảnh sát nhận thấy tôi dính líu vào vụ này, họ sẽ đánh tôi như tử.

Hare cầm điện thoại lên. Vài phút sau, lão liên lạc được với Terrell:

- Thưa sếp, cô Joan Parnell vừa tới gặp tôi. - Lão nói với giọng êm ái. - Ả muốn thuê tôi tìm ra kẻ giết em gái ả.

Câu trả lời của Terrell dữ dội đến nỗi Karsh nghe được và nhăn mặt. Hare để cho cơn bão tố qua đi, rồi nói tiếp:

- Nhất định rồi, sếp, tôi biết rõ mà. Vì thế mà tôi mới điện thoại cho sếp, nhưng tôi cũng không muốn can dự vào. Sammy sẽ hành động như một tay nhà báo, tôi hứa với sếp như thế. Hắn chỉ hỏi vài câu và viết một bản báo cáo. Nếu ngẫu nhiên hắn khám phá ra điều gì thì sếp là người đầu tiên biết điều đó. - Lão bắt đầu nghe

viên đại úy nói, nhìn Karsh và nháy mắt với hắn. - Tất cả điều mà tôi muốn, thưa sếp là kiếm được miếng bánh mì một cách lương thiện, sếp không thể ngăn cản Sammy đến khách sạn để xem một chút, không có gì hơn. - Lão lại bắt đầu nghe. - Đồng ý. Sếp, tôi xin hứa. Tôi đã nói với ả là chúng tôi không nhận các vụ án hình sự, nhưng ả chỉ muốn một bản báo cáo... đừng hỏi tôi tại sao. - Bất ngờ giọng lão trở nên cứng rắn. - Tôi không vượt quá quyền hạn, sếp. Tôi xin hoàn toàn chịu trách nhiệm. Sẽ không có sự lệch lạc nào. Đồng ý, sếp. - Lão gác máy, nhìn cái máy điện thoại một lúc rồi vớ một miếng xì gà. - Hắn không làm gì được chúng ta, Sammy, nhưng hãy cẩn thận đấy. Hắn sẵn sàng tóm cổ chúng ta nếu chúng ta không chơi đúng luật.

- Khủng khiếp. - Karsh trả lời với giọng chua cay. - Ông có biết gì không? Tôi nghĩ là tôi sẽ đọc hết các tờ báo, rồi sau đó tôi để ra một bản báo cáo. Tôi sẽ ở lại văn phòng, như vậy tôi sẽ không mắc sai lầm.

Hare suy nghĩ một lúc, rồi hắn lắc đầu:

- ả không điên. Nếu ta muốn sờ tới phần còn lại của số tiền, ta cần phải làm thêm một tí. Mà sẽ tới khách sạn Park Motel, đó là tất cả điều tao cần mà. Hãy đến gặp cái tay Henekey. Nói chuyện với một hoặc hai giờ để hiểu không khí ở đó. Rồi mày ráp nối lại và ta viết một bản báo cáo đầy thuyết phục.

Karsh đứng lên:

- Anh không hiểu tại sao anh đã cưới em. - Hắn nói với vợ. - Cái trò đùa này có thể đưa anh vào nhà đá.

- Đó là điều hạnh phúc cho em đó! - Lucille trả lời, cái mặt mỏng của ả sáng rỡ ra.

- Anh có hình dung được không? Sống không có anh trong hai hoặc ba năm sẽ rất thú vị.

- Thôi nào, các con. - Hare chen vào với giọng phản đối. - Ai lại cần như thế! Đi đi, Sam. Tối nay gặp lại.

Karsh lau bầu, nhăn mặt với Lucille, ả nhăn lại, rồi hắn đi ra ngoài.

- Con không hiểu tại sao con lại lấy cái thằng ngốc này. - Lucille cay đắng nói. - Thế nào cũng có ngày con tuôn thủy tinh vụn vào đĩa trứng chiên của hắn.

- Bình tĩnh nào con. - Hara nói. - Đó là một tay quỷ quyết. Ta không kiếm ra tiền nếu không có nó.

- Thấy rõ là không phải ba ngủ với nó. - Lucille vừa đứng dậy vừa trả lời.

- Nó là một thằng rất ranh ma. - Hare nhắc lại.

Rồi lão ngửa người lên trên ghế bành và cầm lên vài tờ báo.

Lucille trở về văn phòng nhỏ của ả. ả ngồi trước máy đánh chữ, rồi nhìn ra ngoài cửa sổ với vẻ ủ ê.

Tom Henekey suy nghĩ trong bốn mươi tám giờ trước khi ấn định kế hoạch với Lee Hardy. Sở dĩ hắn do dự lâu như vậy là vì hắn hoàn toàn ý thức được sự nguy hiểm khi đe dọa Lee Hardy.

Hardy không phải là loại người mà ta có thể đối xử sỗ sàng. Hắn có một số tên tay sai. Hắn không bao giờ dính líu vào, nhưng người ta biết rằng chỉ cần hắn nói vài tiếng với Jacko Smith khi có

kẻ nào đó làm phiền hắn thì kẻ đó sẽ thấy mình nằm ở bệnh viện.

Jacko Smith là một khối thịt độc nhất vô nhị để làm tỉnh táo các tay ẩu đả trên trường đua. Đó là một núi thịt nhão nhoẹt và trắng bệch, một tên đồng tính luyến ái tóc màu xám chuột, trán thấp và hẹp, khuôn mặt trẻ con bụ bẫm. Hắn “cặp” với Moe Lincoln, một tên Jamique gầy gò và độc ác, nổi tiếng là chưa hề phóng dao trật mục tiêu cách bảy mươi mét. Mỗi khi nổi lên một cuộc ẩu đả tại trường đua, Jacko và Moe ráp lại và vụ việc được giải quyết trong vài giây. Trước kia, chúng cần sử dụng bạo lực để làm dịu các kẻ gây gỗ, nhưng bây giờ, chỉ cần chúng xuất hiện là mọi người im re, chúng chỉ cần nhìn các kẻ đang đánh nhau là bọn chúng biến mất như những bóng ma. Cái dùi cui của Jacko và con dao của Moe đã gây thương tích cho biết bao nhiêu kẻ thích gây gỗ đến nỗi không cần phải chứng minh hiệu quả của chúng.

Henekey biết rằng hắn có nguy cơ bị hai tên này đến thăm, nhưng sau khi đã so sánh lợi và hại, hắn quyết định đánh liều một phen.

Thế là sau mười một giờ một tí, trong văn phòng nhỏ ngọt ngào của hắn, hắn nhấc điện thoại và gọi tới văn phòng của Hardy.

Chính Hardy trả lời.

- Đây là Tom Henekey. Tôi là chủ khách sạn Park Motel ở Ojus. Tôi muốn gặp ông tối nay, khoảng mười giờ.

Yên lặng kéo dài làm Henekey yên tâm.

- Chuyện gì vậy? - Cuối cùng Hardy nói.

- Các đôi tai thù địch đang nghe chúng ta nói. - Henekey nói. - Cứ cho là một việc cá nhân khẩn cấp.

- Nếu là như thế. - Hardy trả lời, với giọng thô bạo bất ngờ. - Chính anh phải đến văn phòng của tôi!

- Các tay cớm đã đến gặp tôi. - Henekey nói tiếp. - Họ dò xét hơi quá. Tôi nghĩ ông nên đến đây, khoảng mười giờ.

Hắn gác nhẹ điện thoại, hãnh diện đã có can đảm với Hardy bằng cái giọng đó. Hắn lấy khăn tay trong túi ra lau mồ hôi mặt rồi mở một ngăn kéo của bàn giấy lấy ra một khẩu súng cảnh sát đặc biệt 38. Hắn xem xét khẩu súng và biết chắc nó đã được nạp đạn. Hắn bỏ vào túi đựng súng.

Khi hắn đóng ngăn kéo lại thì cửa mở và bất ngờ một gã thấp người, tóc nâu, khuôn mặt cáo, mặc một bộ complé xám cũ và đội mũ tiến vào.

Henekey đã mơ hồ nghe thấy tiếng xe lại gần. “Lại một trong những tên tham lam đến nhòm ngó căn nhà có người phụ nữ bị giết, hẳn tự nhủ; hẳn muốn thuê một căn nhà để qua đêm, để có thể kể cho bạn bè là hắn đã ngủ trên cái giường Sue Parnell người bị mổ bụng tại đó”.

Từ khi vụ ám sát được đặt tit lớn trên báo, loại người tham lam này quấy rầy Henekey. Khách sạn luôn nhộn nhịp. Hắn đứng dậy để thông báo với tên đề tiện này rằng hắn không còn một phòng nào trống cả.

- Xin lỗi, hết phòng. - Hắn nói mà không cần nhìn Sam Karsh đang chăm chú quan sát hắn.

Thình lình gương mặt của Karsh sáng rõ ra. Hắn đã nhận ra người trước mặt mình. Hắn nấc lên vì kinh ngạc:

- Này, này! Joey Shaw! Tên bất lương! Công việc tổng tiền ra sao

hở tên vô liêm sỉ?

Henekey sững lại. Nước da vàng nhạt của hắn chuyển sang màu xám. Không ai còn gọi hắn là Joey Shaw, từ ba năm nay nữa. Hắn đã tự thuyết phục rằng hắn thành công trong công việc che giấu lý lịch thật sự của mình ở cái nơi Ojus khỉ ho cò gáy này. Hắn nhìn Karsh mà tim muốn ngừng đập.

Saw Karsh! Hắn, tại đây! Đúng hắn rồi!

Nụ cười của Karsh làm Henekey rùng mình.

- Phải mày là tên Henekey không? - Karsh hỏi.

Gã đẩy mũ ra sau gáy, lấy một que diêm trong túi và bắt đầu xỉa răng.

- Henekey, chính là tôi. - Tên kia trả lời.

- Tốt rồi, chẳng cần phải buồn thế. Tao rất vui khi gặp lại mày. Để tao nhớ lại xem. Lần cuối hai đứa gặp nhau là cách đây ba năm. Mày hành nghề ở Key West. Trí nhớ tuyệt diệu, phải không? Mày tấn công một gã có nhiều tiền hơn là óc phán đoán. Một ả xinh đẹp làm việc cho mày. Mày đã đặt ả vào giường của tên ngờ nghệch này, sau đó mày dọa sẽ kể hết cho vợ nó nghe. Mày muốn hắn nhả ra mười ngàn đô la. Nhưng tên này không ngu như vẻ bề ngoài của nó. Hắn đã đến nói chuyện với Hare, Hare nói chuyện với tao và thế là tao đã nói chuyện với mày... Mày nhớ chứ?

- Đúng thế. - Henekey đành xác nhận.

- Người ta đã bắt buộc phải dày vò mày một tí. Mày đã ký tên vào một tờ giấy... Mày còn nhớ chứ? Người ta cũng đã thành công trong việc thuyết phục mày ký tên vào hai tờ giấy khác, liên quan

đến mưu đồ tổng tiền thành công hơn. Người ta đã bảo mày là người ta sẽ giữ lại những tờ thú tội đó chừng nào mà mày còn làm ăn lương thiện. Nhân tiện, ả con gái đó ra sao rồi? Ả đó không làm méch lòng tao đâu.

- Tôi không biết. - Henekey trả lời, giọng khó chịu.

- Thật đáng tiếc! Không sao, còn khối ả ở đây. Các tay cớm có biết mày là ai không, Joey?

- Đừng gọi tôi như thế. - Henekey la lên.

- Vậy là, họ không biết gì cả... Thật rất rất hấp dẫn. - Karsh đi một vòng văn phòng và ngồi vào một chiếc ghế bành, trước mặt Henekey. - Tốt, hãy nói cho tao điều mày biết về vụ ám sát con nhỏ Parnell, Joey. Tao đang lo vụ này. Có đi, có lại... Ông mất của kia, bà chìa của nọ, như người ta thường nói. Cái vụ rối rắm này là thế nào?

Henekey thư giãn được một tí.

- Các tay cớm biết tất cả. Anh có thể đọc những thông tin liên quan trên các báo. Ả đến đây thuê một căn nhà gỗ, rồi yêu cầu tôi đánh thức ả dậy sáng sớm hôm sau...

- Ba cái chuyện này tao biết hết rồi. Điều mà tao muốn đó là sự thật, Joey. Tất cả những chuyện mà mày chưa nói với cớm.

- Tôi chẳng có gì để nói cả. - Henekey trả lời, mặt hằn bất ngờ dăm mô hôi.

- Nhưng tao, tao có chuyện nói với họ. - . Karsh đáp lại. - Có đi, có lại, Joey.

- Tôi nhắc lại với anh là tôi không có gì để nói cả. - Henekey nói

với giọng tuyệt vọng.

- Hãy nghe tôi, Karsh, tôi không nói dối. Không phải lỗi của tôi nếu một con đĩ đã bị giết trong khách sạn của tôi. Hãy để tôi yên. Nếu có chuyện gì, tôi sẽ nói cho anh biết.

Karsh nhìn hần một lúc, rồi nhún vai và đứng dậy:

- Những tên lừa đảo, kẻ cắp, giết người hoặc những tên cướp, tao chẳng quan tâm. Ngay cả những tên ma cô, nhưng tao luôn ghê tởm những tên tổng tiền. Chỉ lát nữa thôi, mày sẽ gặp các tay cớm, họ sẽ sờ vào những tờ giấy thú tội của mày cách đây ba năm.

Henekey, đã quen với những kiểu đe dọa này, suy nghĩ rất nhanh. Nếu Karsh tố cáo hần với cảnh sát, Terrell sẽ tóm cổ hần trước cuộc hẹn với Hardy. Phải tìm cách làm dịu Karsh, uy hiếp Hardy, gom đủ số tiền cần thiết rồi biến mất một lần nữa.

Karsh đang di về phía cửa thì Henekey nói:

- Chờ đã...

Karsh dừng lại.

- Để tôi nói đã. - Henekey hấp tấp tiếp lời. - Nếu tôi biết được chuyện gì thì tôi sẽ nói với anh. Ngay cả người phụ nữ đó tôi cũng không biết là ai.

- Không đùa đấy chứ. - Karsh vừa nói vừa bắt đầu đi. - Cơ hội cuối cùng của mày đấy, Joey. Hãy nhả ra nếu không mày chỉ còn cách đợi tiếng còi xe cảnh sát.

Henekey dường như do dự, rồi hần lục trong túi lấy ra một vật nhỏ đặt lên bàn:

- Được rồi, anh đã thắng. Đây này. Tôi thề tất cả cái mà tôi giấu được. Tôi thấy cái này bên cạnh thi thể của cô gái.

Karsh đã bíp và không hy vọng được gì với những lời đe dọa, lại gần bàn giấy và nhìn cái bật lửa bằng vàng khối mà Henekey đã đưa ra. Hắn không sờ vào, nhưng chăm chú xem xét. “Một vật có giá trị” hắn tự nhủ và quan sát Henekey với vẻ nghi ngờ.

- Lúc đó tôi không biết tôi đang làm gì, Karsh. Tôi đã thấy cái bật lửa này bên cạnh ả, trên giường, tôi nhặt nó lên và bỏ vào túi. Tôi quên không nói điều này với các tay cớm.

- Không đùa đấy chứ? - Karsh cười mỉa. - Mày nghĩ là đầu tao có nước chắt? Mày đã để ý thấy nó và mày đã không cưỡng lại được ý muốn ăn cắp nó.

Hắn cầm cái bật lửa, xem xét kỹ hơn, rồi lật ngược nó lên và mắt hắn nheo lại khi đọc những chữ khắc phía sau.

Chris - với tất cả tình yêu của em - Val.

- Chris là ai và Val là ai?

Henekey lắc đầu:

- Tôi không biết. Tôi nghĩ cái này của tên sát nhân. Tại sao lại có thể là của con nhỏ Parnell được?

- Có thể ả đã ăn cắp nó. - Karsh nói mà không tin lắm.

- Đó là tất cả tôi có thể đưa cho anh. - Henekey nói. - Tôi thề đấy, Karsh. Tôi không có lý do gì để nói dối anh.

Karsh không có vẻ nghe hắn nó. Gã tiếp tục xem xét cái bật lửa rồi

sau một lúc lâu do dự, bỏ nó vào túi:

- Tốt rồi Joey, có đi, có lại. Có thể tao sẽ cần đến mày, đừng chuồn ngay đấy.

Hắn ra khỏi văn phòng, Henekey mặt co lại, dõi mắt theo trong khi hắn nhanh chóng khởi động sau tay lái một chiếc Buick cũ bụi bặm.

Karsh dừng lại trước bưu điện Ojus. Hắn điện thoại cho Hare và kể lại câu chuyện vui của Henekey và chiếc bật lửa.

- Ông muốn tôi làm gì? - Cuối cùng hắn hỏi. - Giao cái bật lửa cho các tay cớm?

- Đừng có kích động thế. - Hare trả lời. - Mày nói Chris và Val, phải không? Hai cái tên này làm tao nhớ lại một cái gì đó. Tao cần có thời gian để suy nghĩ. Mày hãy đi uống một chai bia thật lạnh. Điện thoại lại cho tao một giờ nữa. Tao cần suy nghĩ.

Hare cúp máy, lão không cử động trong vài phút, khuôn mặt bụi của gã co lại vì cố gắng suy nghĩ, rồi lão bấm chuông gọi Lucille:

- Tìm cho ba tờ Miami Herald hôm qua. - Lão nói khi ả thò đầu qua khe cửa. - Nhanh lên, con yêu.

Ả đem cho lão tờ báo và lão bảo ả đi ra. Lão giở những trang báo và cuối cùng rơi vào mục “Sổ tay xã hội thượng lưu”, ở đó lão đọc thấy tin Chris Travers người giàu thứ mười của nước Mỹ, đã bay từ New York để tới sống hai hoặc ba ngày với cô con gái và chàng rể Chris Burnett. Vài hàng phía dưới, lão được biết tên của bà Burnett là Valérie. Lão cũng ghi nhận rằng đôi vợ chồng trẻ này ở tại khách sạn Spanish Bay, lúc đó lão yêu cầu đưa cho lão ấn bản cuối cùng của tờ Miami Herald. Lão đọc ở đấy tin Chris bị mất

tích, rồi sau đó lại xuất hiện, nhưng bài báo ngắn đến nỗi lão không có một ý niệm rõ nét về sự không may của Burnett.

Lão điện thoại tới khách sạn Spanish Bay và yêu cầu gặp Henri Trasse tay thám tử tư của khách sạn, đôi khi làm việc cho lão. Lão nghe những gì Trasse kể về gia đình Burnett. Lão lau bàn và gác máy rồi lão châm một điếu xì gà ngồi bất động trên ghế bành, trong khi bộ óc phong phú và lừa đảo của lão hoạt động. Cú điện thoại của Karsh làm lão bưng tỉnh:

- Sammy này, tao tin là ta đang có một vụ rất lớn. Chiếc bật lửa đó của Chris Burnett con rể của Chales Travers... phải... phải... lão ấy đấy. Travers đã giải thích cho tao là Burnett đã bị điên. Cách đây hai ngày, hắn rời khỏi khách sạn và hắn đã mất tích trong vòng gần hơn hai mươi bốn giờ. Các tay cớm đã nhốt được hắn; hắn không biết hắn đã làm gì và đi đâu. Hiện giờ hắn đang ở bệnh viện tâm thần của bác sĩ Gustave. Nghe tao này, Sammy, chuyện này có thể trở thành một phi vụ rất hấp dẫn, nếu ta biết ngửa bài đúng lúc. Đây là việc mà mày sẽ làm. Mày hãy đi từ khách sạn Park Motel và chạy trên xa lộ North - Miami Beach. Chạy chậm thôi, tao muốn mày mở to mắt ra. Quan sát tất cả những con đường tắt. Burnett chắc đã ở trên xe. Một điều nữa, hắn mặc một áo vét thể thao khi rời khách sạn. Hắn không còn cái áo vét này nữa khi các tay cớm tìm ra hắn. Nếu mày có thể tìm được nó thì ta có thêm một quân chủ bài nữa. Lao vào đi, Sammy. Không được bỏ sót gì cả. Tao muốn một công việc kỹ lưỡng, mày hãy mở mũi ra mà ngửi.

Karsh chửi thề khe khẽ, hắn chuẩn bị mưu mô trong phòng điện thoại:

- Ông muốn tôi tuân cái bật lửa cho Terrell không? - Hắn hỏi.

- Vậy chẳng khác nào mày moi tìm tao ra và dùng đưa nó ngoài

cảng! - Hare đáp lời.

- Ông mà cũng có tim nữa à? - Karsh vừa cười khẩy vừa cúp máy.

Hắn ra khỏi buồng điện thoại, leo lên xe, châm một điếu thuốc, kéo chiếc mũ xuống đôi mắt và bắt đầu suy nghĩ. Khi yêu cầu hắn gửi dấu vết, Hare ám chỉ khả năng đặc biệt của Karsh có thể phát hiện ra cái không thể khám phá ra được. Karsh gần như là một ông đồng. Thường khi hắn giải quyết một bí ẩn nhờ vào trực giác, bất ngờ hắn chắc chắn tìm ra một dấu vết, nếu hắn tìm kiếm chỗ thích hợp. Hắn cứ bám sát và thế là tìm ra dấu vết đó.

Hắn bắt đầu hút thuốc, việc này làm thư giãn các đường nét trên gương mặt của hắn. Hắn nhắm mắt lại, sau vài phút hắn gỡ mũ lên, nổ máy và phóng xe về phía khách sạn Park Motel. Tại cổng vào khách sạn, hắn quay lại và chạy theo hướng xa lộ North Miami Beach. Hắn còn phải chạy thêm tám chục cây số nữa.

Hắn lái với vận tốc bốn mươi lăm cây số giờ, óc hắn mở ra một ăng-ten vô hình và cố nhận ra dấu hiệu chỉ cho hắn con đường đúng.

Hắn đến gần nơi Burnett được tìm thấy, dêm xuống dần. Hắn đã thám hiểm tất cả những con đường tắt, lái thụt lùi ra đường lớn khi hắn không tìm thấy gì cả. Thành linh, hắn tập trung tư tưởng. Hắn nhận thấy một con đường đất bên phải dẫn đến một thảm thực vật dưới rừng. Đó có vẻ là một vết xe ngựa hơn là một con đường và Karsh không ngần ngại phóng xe trên những ụ đất hoặc ổ gà. Hắn bắt đầu huýt sáo. Hắn gần như chắc chắn rằng hắn sắp khám phá ra cái mà hắn tìm.

Tới giữa đường, hắn lọt vào một khu rừng thưa nhỏ giữa đám lá, ở giữa khu rừng trống, hắn thấy một chiếc Lincoln màu xanh và trắng có vẻ đã bị bỏ lại. Hắn dừng lại, ra khỏi xe và tiến lại chiếc

Lincoln.

Hắn đi vòng quanh chiếc xe, lại gần quan sát, rồi hắn lấy từ túi đựng súng ra một đôi găng tay bằng da heo khá cũ và mang vào tay. Hắn mở cửa xe và ngồi vào tay lái. Trên tấm biển nhận dạng móc vào tay lái, hắn đọc thấy chiếc xe này của một hãng cho thuê xe ở Miami. Hắn quay người lại. Trên ghế sau có một cái áo vét thể thao được gấp lại cẩn thận. Karsh, vẫn đang huýt gió, vớ lấy chiếc áo vét và trải nó ra trên đầu gối. Trong túi phía trong, hắn thấy một cái ví nhỏ sang trọng. Nó đựng hai tờ bạc năm mươi đôla và ba tờ một trăm, một bằng lái xe tên Chris Burnett, ở New York và bức ảnh của một cô gái đẹp mặc áo tắm một nhất. Phía sau bức ảnh này, chỉ có một từ viết bằng bút chì: Val.

Hắn giở cái áo vét ra, thỉnh thoảng hắn rùng mình và thôi không huýt sáo nữa. Phía trước chiếc áo vét có dính máu khô. Kinh nghiệm cho hắn nhận ra các vết máu này, chúng giống như những vết rỉ sét. Hắn nhìn cái áo một lúc, trán rịn mồ hôi. Rồi hắn vội vàng gấp kín cái áo lại, ra khỏi xe và đi lại chiếc xe của hắn để bỏ cái áo vét vào thùng xe. Hắn trở lại chiếc Lincoln, tuy hắn tỉ mỉ tìm kiếm trong hai mươi phút, hắn không tìm được cái gì khác. Lúc bảy giờ là bảy giờ hai mươi lăm và màn đêm xuống dần. Hắn trở lại xe của mình, châm một điếu thuốc, suy nghĩ trong ba hoặc bốn phút, quay xe lại và trở ra quốc lộ. Hắn tới Miami sau tám giờ rưỡi một chút. Hắn đã lái nhanh nhưng thận trọng, óc hắn đang làm việc.

Hắn quyết định tới hàng cho thuê xe trước khi gặp Hare. Theo kinh nghiệm hắn biết rằng Hare không thích hắn trình diện mà không có đầy đủ những tin tức cần thiết và tiên quyết cho bất cứ hành động nào.

Viên quản lý hãng cho thuê xe là một gã tóc vàng thon thả, có những vết nhăn ở dưới mắt và lông mày cau lại làm cho trán luôn

luôn bị nhấn.

Karsh đưa cho gã tấm card và ngồi vào một chiếc ghế bành:

- Tôi vừa tìm thấy một trong những chiếc xe của ông. - Hấn nói. - Nó có vẻ như bị bỏ hoang. Biển đăng ký số 44791. Chuyện này có nói với ông điều gì không?

Người quản lý tên là Morphy, chau mày:

- Bỏ hoang? Ông muốn nói gì?

- Bỏ hoang trên một con đường gần xa lộ North - Miami - Beach. - Karsh nói chính xác hơn. - Trong một khu rừng trống... không có tài xế... không có gì cả. Tôi tự nhủ chắc ông vui lòng khi biết chuyện này.

Morphy giở sổ xe ra, lật trang, dừng lại ở một tờ ghi chú, đọc nó, lại chau mày và ngã người ra sau trên ghế bành:

- Tôi chẳng hiểu gì cả. Chúng tôi đã cho cô Ann Lucas thuê chiếc xe đó trong năm ngày. Có lẽ cô ấy đang dạo chơi trong rừng.

- Ông có tấm bản đồ khu vực không? - Karsh hỏi.

Morphy lấy một tấm bản đồ ra khỏi ngăn kéo của bàn giấy. Karsh nghiên cứu nó, rồi gạch một chữ thập bằng cây bút bi:

- Đây là vị trí của chiếc xe. Nếu người ta không trả nó cho ông sau năm ngày, thì ông có thể tới đó tìm.

- Ông có tin rằng cô này đang dạo chơi trong rừng không? - Morphy có vẻ buồn bực.

- Tôi không biết. Tôi có một linh cảm. Tôi cảm thấy chiếc xe bị bỏ

rời. Nhưng Ann Lucas là ai?

Morphy tra sổ:

- Cô nàng ở 237, đại lộ Coral Avenue. Tôi chưa bao giờ gặp cô ấy. Tôi đã kiểm tra lại bằng lái xe của cô ấy. Cô ấy đã trả tiền đặt cọc. Tôi cũng đã kiểm tra lại giấy chứng minh và địa chỉ của cô ấy trong cuốn niên giám.

- Ông còn nhớ cô gái đó không? Trông nàng như thế nào?

- Một cô gái tóc vàng, ăn mặc đẹp, với một cái khăn quàng trên đầu và đeo kính sẫm màu, khoảng hai mươi lăm tuổi. Tại sao?

- Ông có thể nhận ra cô ấy không?

- Dĩ nhiên rồi.

- Ngay khi không có khăn quàng và kính?

Morphy nhìn hắn với vẻ lo lắng:

-Ồ không... tôi không nhìn cô ấy được lâu. Chuyện này là thế nào?

Karsh đứng dậy:

- Vấn đề thói quen, ông bạn ạ. - Hắn nói. - Ai nói chuyện với tôi cũng phải chờ đợi những câu hỏi kiểu này. - Hắn để lộ những chiếc răng vàng khè như là một thứ nụ cười. - Tốt, ông biết chiếc xe của ông ở đâu, nếu ông muốn đem nó về. Xin chào. - Hắn vừa nói vừa đi ra.

Hắn ngừng lại trước một quán cà phê và sau khi đã vào trong một buồng điện thoại ngọt ngào, hắn tìm Ann Lucas trong cuốn niên

giám. Hần tìm ra số điện thoại và gọi ả. Trong khi hần chờ được nối máy, hần liếc nhìn đồng hồ. Lúc đó là chín giờ rưỡi.

Có tiếng clic và một giọng nữ vang lên:

- Alô?

- Cô Lucas?

- Chính tôi đây.

- Cô có bằng lái số 599700, phải không?

- Tôi không thuộc lòng số, nhưng tôi đã bị mất bằng lái, ông lượm được nó à?

- Sao lại mất?

- Người ta đã ăn cắp túi xách của tôi.

- Cô đã khai báo với cảnh sát chưa?

- Dĩ nhiên rồi. Tôi đã tới sở cảnh sát cách đây hai ngày. Ai ở đầu dây đó?

- Cô có thuê chiếc xe tối hôm kia không?

-Ồ, không. Ai ở đầu dây đó, cảnh sát à?

- Có thể, nhưng không chắc lắm. - Hần vừa nói vừa cúp máy.

Hần rời khỏi buồng điện thoại và phóng vội về văn phòng. Homer Hare đang cầm một gói đựng những lát bánh mì kẹp thịt bò rán to đùng.

- Đúng món mà tôi hy vọng tìm thấy. - Karsh vừa nói vừa cuỗm

hai cặp bánh mì kẹp thịt và ngồi vào một ghế bành, trước bàn giấy của Hare.

Hare thở dài và nhìn Lucille.

- Bảo thằng nhỏ kiếm thêm một ít nữa và đem vào đây nửa lít cà phê.

Karsh nhai ngấu nghiến. Hắn nuốt hết bánh của mình rồi nhìn về chệt đỏi chồng bánh của Hare, lão này dùng cánh tay bảo vệ phần ăn của mình.

- Ê này...! Đây là của tao.'

Karsh muốn tấn công tách cà phê, nhưng Hare nhanh hơn.

- Cái này nữa. - Hare vừa nói vừa đẩy tay của Karsh ra.

- Đồ thô bỉ! - Karsh nói giọng cay đắng. - Trong khi tôi kiếm tiền, ông ngồi không và ních đầy bụng.

Lucille đem về bánh mì kẹp thịt và nửa lít cà phê. Karsh lại ăn tiếp.

- Burnett có điên thật sự không? - Hắn hỏi, miệng đầy thức ăn.

- Chắc chắn rồi. - Hare trả lời, miệng cũng đầy không kém. - Hắn bị tai nạn ô tô cách đây hai năm và óc hắn bị tổn thương.

Karsh tự rót cà phê, ăn nốt bánh, rồi kể cho họ nghe những biến cố trong buổi chiều và buổi tối. Trước khi hắn kết thúc, Hare đã ngừng ăn để chăm chú lắng nghe, cặp mắt nhỏ của lão bất động.

- Có lý do để tin rằng tên điên này đã ám sát Sue Parnell. - Karsh kết luận. - Bật lửa của hắn ở trên giường của cô gái và áo vét của

hắn vấy máu. Terrell sẽ nuốt cái còi của gã mất.

- Chiếc xe đó kích thích trí tò mò của tao. - Hare vừa nói vừa vơ nốt cặp bánh mì cuối cùng. - Ai là người phụ nữ đã thuê chiếc xe? Mà không tin rằng đó là Ann Lucas chứ?

- Không. Nhưng ta có thể kiểm tra lại. Tôi tưởng tượng một phụ nữ khác đã ăn cắp túi xách của cô ả và đã dùng bằng lái xe của cô ả để thuê chiếc xe đó. Tại sao? Làm sao chiếc áo vét của Burnett lại có thể ở trong xe? Ông biết đấy, với những cái ta có, ta có thể bắt Joan Parnell nhổ ra nhiều hơn một ngàn đô la.

- Ta chỉ mất thời giờ thôi. - Lucille chen vào. - Terrell không thích cái sự chậm trễ này. Đáng lẽ Sam phải tới ngay sở cảnh sát và khai báo mình đã tìm thấy chiếc xe, cái bật lửa và cái áo vét.

- Đó là điều anh muốn làm. - Karsh bức bối nói. - Nhưng nhà tư tưởng của chúng ta đã cấm anh làm điều đó. - Hắn ném một cái nhìn về phía Hare. - Ông muốn đích thân tới sở cảnh sát, phải vậy không?

Hare mút những ngón tay to đùng, nhìn cái gói để chắc chắn rằng đã ăn hết rồi, nhưng tiếc rẻ, vò tờ giấy và ném vào trong sọt rác, rồi lão đốt một điếu xì gà và thổi khói lên trần nhà.

- Không. Đó không phải là ý kiến của tao, Sammy. - Lão nói. - Tao đã suy nghĩ rất nhiều về vụ này. Hắn ta tiến hành đúng đắn, vụ này có thể đem lại cho chúng ta nhiều tiền đấy.

- Lần đầu tiên tôi đã hiểu. - Karsh vừa đáp vừa chăm chăm nhìn lão. - Ta sẽ nâng số tiền lên đối với ả Parnell, vấn đề là: nâng lên tới đâu?

- Hoàn toàn không phải vậy. - Hare nói. Với một cử chỉ lơ đãng,

lão muốn chop cặp bánh cuối cùng của Karsh, nhưng tên này nhanh tay hơn. - Tao tưởng mày không ăn nữa, Hare nói với vẻ bị xúc phạm.

- Đừng hòng!... Tiếp tục đi.

Hare thở dài và khoanh tay trước cái bụng bự:

- Sáng mai, Lucille cầm năm trăm đôla của Parnell đã để lại cho chúng ta và nó đi tìm ả. Nó sẽ giải thích cho ả rõ là ta không thể làm vụ này, nó sẽ nói cho ả rằng tao đã điện thoại cho Terrell và gã này cấm hẳn ta dính líu vào một vụ điều tra ám sát. Lucille trả lại tiền cho ả và trở về đây.

Karsh quan sát Hare, tin chắc rằng chủ hân đã điên.

- Ông ta tọng nhiều quá. - Hân nói với vợ. - Ốc ông ta đã bị táo bón.

- Rồi sao? Cái gói lớn này? Ta trả nó cho ai? - Lucille hỏi.

- Cho Valérie Burnett, dĩ nhiên. - Hare trả lời với một nụ cười.

Karsh bật dậy trên ghế, bộ mặt cau có của hân trở nên căng thẳng.

- Ê! Chờ một phút...

Hare giở bàn tay lớn nhào nhoẹt lên ngắt lời hân:

- Đó là một cơ may kỳ lạ, Sammy. Gia đình Burnett có tiền và Travers đáng giá hàng triệu. Mày có tin là lão sẽ thích thú khi thấy thằng con rể bị kết tội giết người không? Mày có tin là Travers sẽ để cho hân sống ô nhục quãng đời còn lại trong một bệnh viện nhốt phạm nhân điên không?

Karsh giã giũa:

- Vì ông đặt câu hỏi, thế có bao giờ ông nghe nói đến tên tổng tiền không? Ông có biết phải ở tù bao nhiêu năm về việc tổng tiền như thế này không?

- Có bao giờ mày nghe thấy nói đến nửa triệu đô la không? - Hare vừa hỏi vừa nhún đôi vai đáng sợ. - Travers sẽ mua ngay tức khắc cái áo và cái bật lửa giá nửa triệu đôla. Tao sẽ lo vụ này, mày muốn chứ? Hãy để tao làm.

- Không được. - Karsh vừa nói vừa đứng dậy. - Không được. Tôi đã mãn nguyện với cuộc sống của mình. Tôi sẽ không liều lĩnh có thể lãnh mười bốn năm tù để làm vui lòng ông.

- Không phải mày làm vui lòng tao. - Hare bình tĩnh trả lời. - Chính mày sẽ gặt hái được một nửa của cái nửa triệu này.

Karsh đi một bước ra cửa, ngừng lại rồi chậm chạp quay trở lại ghế ngồi:

- Ông có tin chắc là ông sẽ thành công cú này không?

- Tao có thể và tao biết điều đó. Hãy suy nghĩ đi, Sammy. Cho đến bây giờ các tay cớm chưa nghi ngờ gì về Burnett. Với những chứng cứ mà ta có, hắn không có cơ may nào thoát tội được. Hắn sẽ bị tù chung thân, Travers sẵn sàng chi hơn nửa triệu đôla để tránh cho hắn điều này. Hãy để tao làm, Sammy. Vai trò của mày đã chấm dứt. Bây giờ đến lượt tao diễn trò. Chúng ta sẽ chia nhau cái bánh.

- Còn con thì sao? - Lucille hỏi, lòng thèm muốn làm gương mặt gầy gò của ả xấu đi.

Karsh ném một cái nhìn về phía ả:

- Em là vợ của anh... phải không?

- Ta chia làm ba. - Lucille nói. - Nếu không tôi sẽ không tham gia.

Hai người đàn ông quan sát ả, rồi Hare, người biết rất rõ con gái mình, nói với một cái thở dài cam chịu:

- Được rồi, ta chia làm ba.

5.

Chiếc Cadillac của Lee Hardy thắng lại trước cổng của khách sạn Park Motel, hấn đậu xe trên một lối đi bên cạnh.

- Tới rồi, các cậu quanh quần đầu đó, nhưng đừng ra mặt. - Hấn nói. - Có thể tôi sẽ không cần đến các cậu, nhưng tôi có ý nghĩ là các cậu sẽ có ích cho tôi.

Jacko Smith kéo thân hình to kênh ra khỏi xe. More Lincoln, người đắm mùi nước hoa mới mà Jacko tặng cho, hấn theo sau gã này.

- Hãy ngẩng trắng đi. - Hardy nói với chúng. - Đừng động dậy trước khi tôi ra hiệu.

- Được rồi, cưng. - Jacko nói. - Chúng tôi sẽ xuất hiện nếu cưng cần.

Hardy đi về hướng khách sạn. Bây giờ là mười giờ mười lăm. Henekey đang đợi hấn. Khi Hardy bước vào cái phòng nhỏ ngột ngạt, Henekey đang ngồi ở bàn giấy.

- Mời vào, ông Hardy. - Hấn nói. - Tôi rất vừa lòng khi ông đến.

Hardy nhận thấy một chiếc ghế bành phía trước bàn giấy và ngồi xuống đó.

- Một việc cá nhân và khẩn cấp, phải không? - Hấn nói giọng khô khốc. - Tôi hy vọng là anh không gọi tôi đến vì những chuyện tào lao. Chuyện gì vậy?

Henekey ngồi xuống. Tim hấn đập mạnh và mồ hôi tràn ngập

mặt hắn.

- Tôi nghĩ, chúng ta nên cùng nhau nói chuyện, thưa ông Hardy. Tôi tự nhủ là thảo luận việc này trong điện thoại sẽ làm cho ông không vừa lòng.

- Chuyện gì? - Hardy nhắc lại.

- Sue Parnell. - Henekey nói.

Hắn tránh nhìn Hardy, tay hắn đặt lên nòng súng để trong túi quần.

- Không biết. - Hardy trả lời.

Henekey do dự rồi cố gắng mỉm cười:

- Vậy, càng tốt. Vậy chắc là ả đã nói dối tôi. Nếu như vậy, tôi rất tiếc, thưa ông Hardy, là đã mời ông đến từ xa mà không được việc gì cả. Tôi sẽ nói chuyện với Terrell.

Hai người đánh giá nhau rồi Hardy để tay lên cầm đã cạo nhẵn thín.

- Nếu anh nói, anh sẽ gặp rắc rối. - Hắn nói với giọng tàn nhẫn.

- Tôi không nghĩ thế. - Henekey đáp lời với vẻ tự tin hơn thực tế. - Tôi đã khá lớn để có thể tự xoay sở được. Tôi nghĩ rằng Sue Parnell là một trong những người bạn gái của ông và vì thế mà tôi đã không nói gì với các tay cớm. Tôi muốn đề nghị một cuộc trao đổi.

Nhưng nếu ông cóc cần tôi sẽ tự do đến gặp Terrell mà không bị rắc rối gì.

- Anh muốn đi tới đâu? - Hardy vừa hỏi vừa nghiêng về phía trước.

- Tôi đã biết hơn hai năm nay rồi. - Henekey giải thích. - Chúng tôi hợp tác với nhau, khi ả có hẹn với một gã mà ả không muốn đem về nhà thì ả đến đây. Dĩ nhiên, điều này có thể gây rắc rối cho tôi, tội dặt gái... nhưng tôi nghĩ Terrell sẽ bỏ qua nên tôi nói với hắn về ông.

Hardy thở một cách khó nhọc:

- Thế anh sẽ nói gì với hắn?

- Điều mà Sue đã cho tôi nghe.

Henekey để mắt tới cửa sổ và cửa ra vào.

Hắn sợ Jacko Smith và bạn gã vào nhà.

- Sue đã kể cho anh nghe chuyện gì?

- Rằng ả đã tống tiền ông. Có thể đó là một điều nói dối... tôi không biết, nhưng ả đã nói với tôi là ả đã biết kha khá về ông để có thể làm cho ông bị kết án mười năm tù và ả đã ép ông phải nhổ tiền ra. ả đã đến đây cái đêm bị giết và ả thông báo cho tôi là ả chờ ông. Ông phải cho ả năm ngàn đôla để ả im mồm. ả rất sợ ông. ả yêu cầu tôi theo dõi căn phòng của ả. Nếu không phải đã nằm mơ hoặc đã uống, tôi có cảm tưởng là ông đã đến vào lúc một giờ. Ông trở ra xe vào lúc một giờ rưỡi. Có lẽ tôi đã nằm mơ thấy tất cả những chuyện này, nhưng điều này làm tôi ngạc nhiên rất nhiều.

- Anh điên rồi. - Hardy kêu lên, mắt sáng vì tức giận. - Tôi chưa bao giờ đặt chân tới căn nhà ổ chuột này.

- Thật ra, rất đơn giản. - Henekey vừa nói vừa nhún vai. - Tôi đã nằm mơ, thưa ông Hardy, và Sue đã nói dối.

- Nghe này, Henekey. - Hardy vừa nói vừa đứng dậy. - Tôi báo trước cho anh biết, nếu anh nói một tiếng với cảnh sát, anh sẽ bị trừng phạt. Tôi không nói đùa đâu! Tôi đang ở nhà khi con đi đó bị giết và tôi có thể chứng minh được. Anh cầm mồi hoặc anh sẽ là một xác chết.

- Tôi nghe ông đây, ông Hardy. Nhưng Sue tin tưởng tôi. Ắ đưa tôi một phong bì mà ắ ăn cắp trong một tủ rất nhỏ của ông. Tôi đã gửi nó tại ngân hàng của tôi. Ngay cả khi các tay cớm không thể chứng minh được rằng ông giết ắ thì khi họ đọc những gì trong phong bì này, họ sẽ có thể bỏ tù ông nhiều năm.

Hardy bất động một lúc, rồi bình tĩnh lại:

- Anh có nó, cái phong bì đó?

- Tại nhà băng, thưa ông Hardy. Những lời chỉ dẫn có nói rõ trường hợp tôi gặp sự bất hạnh, nó sẽ được giao cho cảnh sát.

- Điều gì đã xảy đến cho năm ngàn đôla mà tôi đã đưa cho con đi đó?

- Tôi không biết, thưa ông Hardy. - Henekey vừa nói vừa nhún vai. - Có thể các tay cớm đã lấy... ông biết họ rồi đấy, các tay cớm ấy.

- Anh biết tôi nghĩ cái gì không? Tôi nghĩ là sau khi tôi đến, anh vào phòng ắ, ám sát ắ và lấy đi năm ngàn đôla. Đó là một giả thuyết rất hấp dẫn Terrell.

- Đúng vậy. - Henekey vừa nói vừa mỉm cười. - Họ có thể gây

chuyện với tôi và cả ông nữa. Tôi sẵn sàng chấp nhận rủi ro, còn ông?

Hardy suy nghĩ một lúc, gãi cằm, rồi nhún vai:

- Được rồi, tên dê hèn, mày muốn bao nhiêu?

Henekey bỏ tay ra khỏi khẩu súng, các ngón tay của hắn rất đau đớn:

- Tôi cũng đang gặp rắc rối đây, ông Hardy. Người ta tổng tiền tôi. Tôi muốn trả tiền rồi chuồn.

- Bao nhiêu? - Hardy làu bàu.

- Năm ngàn đôla. Tôi đưa lại ông cái phong bì, tôi biến mất và ông sẽ không bao giờ nghe nói đến tên tôi nữa.

Hardy lấy gói thuốc trong túi, rút ra một điếu rồi châm lửa.

- Đồng ý. - Hắn nói. Hãy đi lấy cái phong bì và tôi sẽ trở lại sáng mai với năm ngàn đôla.

- Hãy trở lại một mình, ông Hardy. - Henekey nói. - Chúng ta sẽ gặp nhau tại ngay đây, trong văn phòng này. Nếu có chuyện gì xảy ra cho tôi từ đây đến lúc đó, ngân hàng của tôi biết sẽ làm gì.

- Anh lải nhải gì thế? Tôi biết nhận ra khi nào cần phải mất tiền, khi nào tránh được. Anh sẽ có tiền, đồ ngu, nhưng phải chuồn cho lẹ. Nếu Jacko còn gặp anh sau khi tôi đã trả tiền, tôi sẽ không chịu trách nhiệm điều gì xảy ra cho anh.

Henekey lấy súng ra và để lên bàn:

- Một cách nói, ông Hardy, tôi cũng không chịu trách nhiệm về

điều gì sẽ xảy ra cho Jacko.

Hardy nhìn hần rồi đứng dậy.

- Sáng mai, mười một giờ. - Hần nói. - Nhưng đừng tưởng có thể moi tiền được của tao lần thứ hai. Chỉ có năm ngàn đô la và không hơn một xu nào.

- Tất cả điều tôi muốn, đó là có tiền để chuồn. - Henekey nói. - Sẽ không có lần hai.

Hardy đi ra ngoài và leo lên xe. Henekey súng trong tay, quan sát sự ra đi của Hardy.

Hardy chạy tới chỗ Jacko và Moe đang đợi. Hần ra khỏi xe và đến gặp chúng.

- Một vụ tổng tiền. - Hần vừa nói vừa vút ông điều còn một nửa. - Hần biết khá đủ để tôi lãnh mười năm. Đến lượt các cậu biểu diễn. Hần nói hần để giấy tờ tại ngân hàng và nếu có gì xảy ra cho hần, họ sẽ giao nó cho cảnh sát. Bịp bợm! Tôi muốn các cậu dẫn cho nó một trận và chôn các giấy tờ đó. Tài liệu này rất quan trọng đối với tôi. Các cậu sẽ được một ngàn đôla.

Moe vươn cánh tay dài ra và mỉm cười với vẻ mãn nguyện:

- Đã lâu tôi không làm việc với mấy thằng ngốc nghếch. Rất vui lòng, ông Hardy.

Hardy nhìn Jacko đang ngồi trên bãi cỏ.

- Chúng tôi sẽ nói chuyện với hần, cưng. - Jacko nói. - Nhưng ta sẽ làm gì tên dê hèn này khi chúng tôi đã moi được cái cưng cần?

- Nên cho nó chết đi, Jacko.

- Moe quấy rầy tôi để có một chiếc xe mới. Tôi tự hỏi không biết nó nghĩ tôi lấy tiền từ đâu ra. Có thể nâng lên hai ngàn đôla được không chứ?

- Đồng ý, hai ngàn. - Hardy trả lời không do dự. - Nhưng phải cẩn thận, nó có súng đấy.

Moe đứng dậy, hắn đưa bàn tay gầy màu nâu cho Jacko để giúp gã đứng lên.

- Chờ cho hắn đóng cửa đã. - Hardy gợi ý. - Đi xem hắn ngủ chỗ nào. Hãy chờ hắn. Tôi ở lại đây. Nên nhớ hắn có súng đấy.

Rồi, khi hai đứa đi khỏi, hắn nói thêm:

- Hắn đã chôm năm ngàn đôla của Sue Parnell. Tôi muốn lấy lại.

Đã hơn một giờ khi Henekey tắt bảng hiệu đèn néon phần lớn các căn nhà gỗ đều chìm trong bóng tối. Hắn khóa cửa văn phòng và bước đi trong đêm tối ngọt ngào. Hắn chắc chắn đã làm cho Hardy sợ, nhưng hắn vẫn cảnh giác... Súng trong tay, hắn quan sát kỹ bãi cỏ được mặt trăng soi sáng trước căn nhà gỗ của hắn. Vài người hãy còn đi thơ thẩn trước cửa, thưởng thức ánh trăng, nói chuyện và hút thuốc cuối cùng trước khi đi ngủ. Sự có mặt của họ làm Henekey tự tin hơn.

Hắn chậm chậm tiến bước, thỉnh thoảng dừng lại để trao đổi vài lời với khách trọ đang đứng trong bóng mát, trước khi tới căn nhà gỗ của hắn.

Trời nóng, và Henekey quá bận tâm để có thể ngủ ngay tức khắc. Hắn ngồi vào một chiếc ghế bành bằng tre, trước cửa, và châm một điếu thuốc. "Trong hai mươi bốn giờ nữa, hắn tự nhủ, mình sẽ có mười ngàn đô la. Năm ngàn đã chôm của Sue Parnell và

năm ngàn của Hardy sẽ đưa cho mình. Với số tiền này, ta có thể đi máy bay tới New York và không còn ai nghe nói về ta nữa. Đã đến lúc rời khỏi Miami rồi”. Sự mơ màng của hắn kéo dài khoảng nửa tiếng. Hắn tự hỏi hắn sẽ làm gì ở New York. Hắn nhìn đồng hồ, hai giờ kém hai mươi. Đã đến giờ đi ngủ. Hardy chắc đã về lại Miami.

Henekey tự nhủ chẳng có lý do gì để lo lắng. Hắn đứng dậy, vươn vai, mở cửa và bước vào căn phòng ngột ngạt.

Trong khi hắn sờ soạn để bật đèn, một bàn tay cứng và thơm gì vào mũi và miệng hắn rồi hắn nhận một cú vào bụng như ngựa đá.

Moe khám phá ra cục gạch vuông đã bị nạy trong phòng tắm. Hắn giở nó lên và lấy ra một phong bì có gắn xi. Hắn lại thò tay vào và lấy ra một bó tiền dày. Hắn để viên gạch vào chỗ cũ rồi trở ra phòng khách.

Jacko đang ngồi trên ghế bành và lau trán, Henekey nằm dài trên trường kỷ, rên rĩ dưới tấm vải bọc miệng làm cho hắn nghẹt thở.

- Đã tìm thấy rồi à, cưng? - Jacko hỏi.

Moe đưa cho hắn phong bì và tiền. Hai đứa nhìn Henekey rồi nhìn nhau.

- Đưa cái này cho ông Hardy để xem có phải cái mà ông ấy muốn không. Jacko nói.

Hắn lấy một hộp chocolate trong túi và cho một miếng vào cái miệng nhỏ và ướt của hắn.

Moe ra ngoài. Nhẹ nhàng như một con hươu, hắn chạy lại Hardy

đang chờ trong chiếc xe Cadillac.

- Trời đất! - Hardy lâu bầu. - Sao các cậu lâu thế! Gần bốn giờ rồi.

Moe mỉm cười gượng gạo.

- Tên dê tiện quá cứng đầu. - Hắc nói. - Đây có phải là cái ông muốn không, ông Hardy?

Hardy cầm tiền và phong bì, gỡ xi ra và đọc nhanh nội dung.

- Đúng rồi...

Hắc ra khỏi xe, lấy bật lửa và đốt cháy các giấy tờ. Trong khi nhìn ngọn lửa, hắc hỏi.

- Hắc sao rồi, Henekey ấy?

Moe cười rạng rỡ:

- Hiện giờ, hắc hơi bị bệnh, ông Hardy. Hắc có vẻ rất đau khổ. Tôi quay lại, người ta sẽ làm hắc hài lòng.

Cổ họng của Hardy bắt ngờ co thắt lại. Hắc chưa bao giờ ra lệnh cho hai tên này giết người. Đó là những con thú đã được dạy dỗ chu đáo. Chúng làm đúng những gì hắc yêu cầu. Hắc do dự, rồi hắc nhớ lại hắc sẽ không bao giờ yên tâm khi Henekey còn sống.

- Cậu làm cái trò gì thế, quay chung quanh tôi như một con khỉ thông thái? - Hắc nói. - Quay lại gặp Jacko.

Moe phóng vào bóng đêm.

Jacko nuốt cục chocolate thứ sáu thì Moe vào phòng.

- Đúng đấy. - Moe nói. - Hardy đã có cái ông ấy muốn.

Jacko lau các ngón tay nhớp nháp vào khăn tay và vừa nhai chocolate vừa đứng dậy:

- Tên gốc này, ta sẽ giải thoát cho nó. Tao buồn ngủ rồi.

Gã khổng lồ và tay thon thả thơm tho tiến lại giường nơi Henekey nằm. Moe nghiêng về phía hắn và vỗ nhẹ vào má hắn.

- Mày là một thằng can đảm, đồ gốc. - Hắn nói. - Vĩnh biệt. Chúc ngủ ngon.

Henekey thờ ơ nhìn hắn, gã đau đớn khủng khiếp. Gã sẵn sàng để chết.

Moe lấy một cái gối để trên một chiếc ghế bành rồi úp lên mặt Henekey, xong hắn nghiêng mình trước Jacko.

- Cũng có thể ngồi xuống, búp bê bụi của em. - Hắn nói.

Jacko lại gần ghế trường kỷ và đặt cái mông khủng khiếp của hắn lên trên gối.

Hôm sau, Homer Hare tới văn phòng rất sớm. Lão gọi điện thoại cho khách sạn Spanish Bay và hỏi Trasse thám tử của khách sạn.

- Tôi muốn nói chuyện mặt đối mặt với bà Burnett. - Hare nói. - Tôi nghĩ rằng bà ấy sẽ từ chối tiếp tôi nếu tôi đưa tấm các ra. Vậy tôi phải làm thế nào?

- Tại sao không là bãi biển? - Một lúc sau Trasse gợi ý. - Sáng nào bà ấy cũng ra đó giữa mười giờ và buổi trưa. Hãy tới khoảng mười

giờ và tôi sẽ chỉ bà ấy cho ông. Có chuyện gì xảy ra?

- Tôi sẽ đến lúc mười giờ mười. - Hare nói rõ trước khi gác máy.

Lão lại gần tủ sắt, mở cửa và lấy ra cái áo vét cùng cái bật lửa của Chris Burnett. Lão bỏ cái bật lửa vào túi và để cái áo vét trên bàn giấy. Lão bấm chuông gọi Lucille. Ả đến và nhìn lão dò hỏi.

- Hãy gói cái áo vét này lại cho ba.

Lucille nhìn vào áo vét rồi lại nhìn cha.

- Ba có tin chắc vào việc ba làm không? - Ả hỏi. - Việc này con không thấy tốt lành gì cả. Theo con đọc trên báo, Travers là một người gan lì không dễ gì chịu khuất phục đâu.

- Đừng lo. - Hare vừa trả lời vừa đứng dậy. - Ba sẽ bắt đầu nói chuyện với con gái lão. Nếu có ai đó có thể thuyết phục được lão nhả ra nửa triệu thì đó chính là ả.

- Được rồi. - Lucille vừa nói vừa nhún vai tỏ vẻ áy náy. - Nhưng đừng quên là con đã báo trước.

Ả nhăn mặt cầm chiếc áo vét mang đi.

Hare châm thêm một điếu xì gà và ngồi vững vàng trong ghế bành. Lão nhìn ra cửa sổ và chau mày. “Thật mạo hiểm, lão tự nhủ, nhưng móc nửa triệu đôla đó là một sự cám dỗ mà người ta không cưỡng lại được”. Tuy nhiên, lão cũng phải thận trọng với bà Burnett. Sẵn sàng tuyên bố thua khi có dấu hiệu nguy hiểm cồn con nào.

Mười phút sau, đội chiếc mũ rơm vàng lên đầu, cầm cái gói mà Lucille đã để trên bàn, lão đi chậm chậm tới thang máy. Tới lễ đường, lão lên xe và phóng tới khách sạn Spanish Bay.

Trasse nguyên là cốm, béo lùn, mặt đỏ, đang chờ lão. Hai người đi xuống bãi biển.

- Nếu người ta thấy tôi dẫn ông đến gặp bà Burnett. - Trasse lâu bầu. - Tôi sẽ mất việc. Chuyện gì vậy?

- Tôi muốn nói chuyện với bà ấy. - Hare trả lời. - Mẹ kiếp! Tôi không còn trẻ nữa! Đừng đi nhanh thế!

- Bệnh của ông là do ông tọng vào nhiều quá. - Trasse vừa trả lời vừa đi chậm lại. - Ông muốn nói với bà ấy về chuyện gì?

- Chuyện riêng tư, Hanry, không có gì liên quan đến cậu.

Trasse quan sát lão với vẻ nghi ngờ, rồi dừng lại, đã nhìn thấy bãi biển và biển. Hãy còn sớm nên có ít người đi tắm.

Trasse chỉ cho lão một cái bóng người ở xa, ngồi dưới một cái lọng:

- Bà ấy đấy. Đừng trách tôi, nếu ông bị đuổi đi, nếu bà ấy kêu cứu thì chính tôi bắt buộc phải tống cổ ông đi.

- Bà ấy không kêu cứu. - Hare trả lời. - Thêm hai mươi đôla vào phiếu tính tiền tháng tới, Trasse.

Lão ôm chặt cái gối dưới cánh tay và chậm chạp tiến lại nơi Val đang ngồi.

Val buồn. Nàng vừa gọi điện thoại cho bác sĩ Gustave trước khi xuống bãi biển và ông ta thông báo Chris không được khỏe lắm.

- Không có gì phải lo lắng. - Ông ta nói rõ hơn. - Có nhiều ngày như thế. Cậu ấy có vẻ bận tâm. Tôi nghĩ có lẽ đó là một ý tốt nếu

cô đến thăm cậu ấy chiều nay. Có thể cậu ấy sẽ nói chuyện với cô đây.

Val hứa sẽ đến.

- Hãy hoàn toàn tự nhiên. Kể cho cậu ấy nghe những chuyện mà cô đã làm. - Gustave nói với nàng. - Đừng hỏi cậu ấy gì cả. Có thể cậu ấy sẽ tâm sự với tôi.

Sau cuộc nói chuyện này, nàng tự buộc mình phải ra bãi biển, và bây giờ nàng đã ở đây, nàng rất thích. Chỗ này yên tĩnh và nàng có thể nghỉ ngơi một tí bằng cách thư giãn dưới ánh nắng mặt trời ấm áp.

Nàng nhìn xung quanh, trông thấy một ông già to lớn, mặc bộ comple trắng và đội một cái mũ rơm cũ đang đi về phía nàng. Nàng tự hỏi không biết ông ấy là ai và bất ngờ nhận thấy ông ta đang tiến về phía nàng. Nàng vội vàng quay mặt đi. Nàng mở túi xách và lấy ra một bao thuốc.

Ông già lại gần ngay khi nàng lấy một điếu thuốc

- Xin bà cho phép tôi nói chuyện bà. - Gã vừa nói vừa dỡ mũ một cách lịch thiệp.

Lão mời lửa cho nàng bằng cái bật lửa màu vàng mà lão đưa ra trong bàn tay to tướng.

Val quay lại:

- Cảm ơn, nhưng ông đừng mất công thế.

Lúc nàng sắp sửa quay lưng lại lão, ánh mắt của nàng chiếu vào chiếc bật lửa. Tim nàng bắt đầu nháy loạn xạ và nàng nấc cục.

- Xin lỗi, đã quấy rầy, thưa bà. - Hare nói. - Đó là sự yếu đuối của người già. Thời bây giờ, phép lịch sự biến mất.

Lão đập bật lửa lại, trong khi cặp mắt nhỏ của lão quan sát phản ứng của Val. Thấy nàng do dự, lão quả quyết bỏ cái bật lửa vào túi. Lão dờ mỗ lên, quay lại và giả vờ chậm chậm đi khỏi.

- Xin ông chờ. - Val vừa nói vừa đứng dậy.

Thon thả dễ mền, nàng ra khỏi cái lọng và đi tới.

Hare dừng lại, hai người chạm mặt nhau.

- Cái bật lửa này... Tôi có cảm tưởng là đã trông thấy nó. - Val ngập ngừng nói. - Tôi có thể xem nó được không?

- Dĩ nhiên là được, thưa bà. - Hare vừa nói vừa lại gần.

Nàng cảm thấy hơi nóng tỏa ra từ con người to béo này và cả hơi thở yếu ớt của lão. Cái bật lửa đó sao mà giống vật quen thuộc của nàng? Lão vừa nói vừa lấy nó từ trong túi ra cầm cách nào để mấy chữ trên đó có thể đọc được và đưa cho nàng.

Val xem xét cái bật lửa rồi nhìn Hare:

- Cái bật lửa này là của chồng tôi. Ông đã thấy nó ở đâu?

Hare xem xét cái bật lửa như thể lão chưa nhìn thấy nó bao giờ rồi lê bước nặng nề tới cái lọng. Với một tiếng làu bàu, lão ngồi xuống cát.

- Đã lâu rồi, tôi không ra bãi biển. - Lão vừa nói vừa nhìn bãi cát mênh mông. - Thật là dễ chịu. Vợ tôi đã chết cách đây vài năm, rất thích bãi biển.

Val quan sát đỉnh của cái mũ rơm vàng, tim nàng đập thành thịch. Lão già to lớn này làm nàng sợ một cách mơ hồ.

- Tôi hỏi ông đã thấy cái bật lửa này ở đâu? - Nàng nói với giọng căng thẳng.

- Cái bật lửa này?Ồ! Như vậy... - Hare vừa trả lời vừa ngẩng đầu lên nhìn nàng. - Bà không ngồi à, thưa bà?

- Ông đã thấy nó ở đâu? - Val hỏi mà không nhúc nhích.

- Vậy là, nó thuộc về chồng bà? - Hare nói, vẻ mơ màng. - Hôm nay ông ấy có khỏe không?

- Ông có nói cho tôi biết ông đã thấy nó ở đâu hay không?

- Thưa bà thân mến, đừng đối xử thô bạo với một ông già yếu đuối. Xin bà hãy ngồi xuống, bà sẽ không bắt buộc một ông già như tôi cứ đứng chứ?

Val quỳ gối xuống. Nàng chờ đợi một điều tồi tệ sẽ đến. Nàng cảm thấy, với nụ cười đạo đức giả, với cái nhìn sắc bén, lão già kinh khủng này sẽ không vội vàng gì.

Im lặng kéo dài. Cuối cùng Hare nói:

- Bà có phải là Chistopher Burnett không?

- Phải.

- Tôi nghĩ chồng bà đang ở trong một bệnh viện tư?

Val nắm tay lại nhưng tự chủ được.

- Phải. - Nàng nói.

- Ông ấy đã biến mất khỏi khách sạn cách đây bốn mươi tám tiếng và đã được hai viên cảnh sát tìm thấy?

- Báo chí đã nói hết về vụ này. Việc này có liên quan gì đến ông không?

Hare bốc một nắm cát và để nó chảy giữa những ngón tay con nít của lão.

- Tôi không ngạc nhiên khi trẻ con thích chơi trên cát. - Lão vừa cười vừa nói. - Có lẽ tôi rơi trở lại thời trẻ. Tôi thích một cái xẻng và một cái xô.

Val không trả lời. Nàng quan sát lão với cảm giác ghê sợ càng ngày càng tăng mãnh liệt.

- Dường như ông Burnett là nạn nhân của bệnh mất trí nhớ. - Hare tiếp tục nói sau khi ngừng lại. - Và ông ta không biết ông ta đã làm gì trong đêm hôm 18.

Một cái rùng mình lạnh lẽo chạy khắp sống lưng của Val dù trời rất nắng nhưng không còn đem lại hơi ấm nữa.

- Điều này chắc làm cho bà lo lắng, thưa bà. - Lão nói tiếp với một nụ cười rụt rè. - Các phụ nữ có chồng bình thường còn lo lắng khi họ không biết chồng mình đi đâu, nhưng khi họ có một ông chồng bất bình thường, thì còn tệ hơn nữa.

- Ông muốn gì? - Val hỏi. - Tôi không muốn nghe ông nữa. Có chuyện gì, ông đã thấy cái bật lửa này ở đâu?

Hare lấy trong ví một mẫu giấy cắt từ báo ra.

- Tôi muốn bà xem cái này, thưa bà. - Lão vừa nói vừa đưa mẫu báo cho nàng.

Val cầm lấy nó với vẻ nghi ngờ. Đó là một tin ngắn về sự phát hiện ra thi thể của Sue Parnell ở khách sạn Park Motel tại Ojus, theo sau là cuộc phỏng vấn đại úy Terrell, ông này tuyên bố kẻ sát nhân là một tên bạo dân. Val buông rơi mẫu báo, các ngón tay nàng lạnh cứng.

- Tôi không hiểu. - Nàng nói.

- Cái bật lửa này. - Hare nói tiếp, vừa lấy nó từ trong túi ra. - Thuộc về chồng bà và nó đã được tìm thấy bên cạnh nạn nhân. Người phụ nữ này đã bị giết một cách dã man bởi một tên điên.

Lão nhìn Val và đau đớn nhận thấy rằng câu nói không tạo ra một kết quả nào.

- Rõ ràng là chồng tôi đã đánh mất cái bật lửa và tên giết người đã nhặt được nó. - Nàng nói.

- Tuyệt, bà có một sự tin tưởng vững chắc vào một bộ óc không bình thường. - Hare nói một cách tàn nhẫn. - Tôi cho rằng cảnh sát sẽ không nghĩ như thế.

Val đứng dậy.

- Vậy thì, - nàng nói, - chúng ta đến hỏi ông ấy. Ông hãy đi với tôi. Chúng ta đến gặp đại úy Terrell và ông giải thích cho ông ta điều ông muốn nói.

- Đừng có trêu chọc chúng tôi, bà Burnett. - Hare nói mà không nhúc nhích. Lão ném cái bật lửa lên trời, bắt lấy nó rồi bỏ vào túi. - Chồng bà mặc một cái áo vét thể thao khi rời khách sạn. Khi người ta tìm được ông ấy thì ông ấy không còn mặc áo vét nữa. May mắn cho cả hai người là tôi đã có nó trong tay. - Lão nhanh nhẹn tháo dây buộc cái gói và lấy cái áo vét trải trên cát. - Những

cái vết này, thưa bà, là từ thi thể bị mổ bụng của Sue Parnell!

Val sống người, nhìn vào cái áo vết mà nàng nhận ra ngay đó là của Chris đã mặc trên thềm ngoài, vài phút trước khi mất tích. Nàng quan sát các vết máu như vết rỉ sét phía trước cái áo. Nàng cảm thấy đầu gối quy xuống và chậm chậm ngã xuống cát.

Hare quan sát nàng với nỗi buồn của một chủ nhà đám.

- Rất đau buồn, thưa bà. - Lão nói nhỏ nhẹ. - Dường như chồng bà đã gặp người phụ nữ đáng thương này và giết ả trong một cơn điên hung ác. Điều này đặt tôi vào một tình trạng rất khó chịu. Tôi...

- Ngừng lại. Đồ bẩn thỉu! - Val la lên. - Tôi không muốn nghe ông. Cút đi! Cút đi!

Ngỡ ngàng, Hare nhìn qua vai và cảm thấy dị đi khi nhận thấy không có ai ở xung quanh.

- Vâng, nếu đó là ý muốn của bà, tôi không bao giờ áp đặt khi tôi bị từ chối. Vậy bà muốn tôi nhận trách nhiệm nặng nề là đưa cái chứng cứ khủng khiếp này cho cảnh sát?

Tái mét, Val hẳn học nhìn lão. Nàng giận điên người nhưng nàng sợ:

- Ông gợi ý điều gì?

- Đối với tôi. Đó là một bi kịch của lương tâm. - Hare nói nhỏ nhẹ.

- Bà thuộc về một gia đình rất nổi tiếng. Cha bà là một trong những người danh tiếng của đất nước. Tôi nghĩ tôi phải đến gặp bà trước khi đến gặp cảnh sát. Tôi nghĩ bà và cha bà không muốn chồng bà bị kết tội giết một con dĩ, và bị kết án tù chung thân

trong một bệnh viện dành cho phạm nhân điên. Điều tối thiểu tôi có thể làm được là nói chuyện với bà và xem có phải đó là điều mà bà muốn hay không. Tôi nghĩ dường như có thể hủy diệt hai chứng cứ ghê gớm này mà không ai biết cả, trừ bà và tôi ra. Vì thế mà tôi cất công đến nói chuyện với bà, nhưng nếu bà muốn tôi làm bốn phận của tôi thì tôi sẽ làm, dầu có chết trong lòng.

Val không nhúc nhích, nàng đã để tay lên đầu gối và mặt nàng nhợt nhạt. Nàng cứ như vậy một lúc rồi từ từ hỏi, không nhìn Hare:

- Tôi hiểu. Bao nhiêu?

Hare thở dài và hít vào phổi cái không khí mát mẻ. Lão vừa trải qua một lúc khó khăn, nhưng lão đã thoát ra được.

- Nửa triệu đôla thưa bà. - Lão nói nhỏ nhẹ. - Đó là một số tiền hợp lý. Nếu người ta nghĩ đến điều bảo đảm cho bà thì nó chắc không phải là lớn. - Lão lấy từ ví ra một tấm danh thiếp và đặt cạnh Val. - Tôi sẽ đưa cái bật lửa này và cái áo vét cho cảnh sát lúc sáu giờ đúng, dĩ nhiên nếu bà không điện thoại cho tôi trước đó.

Lão gói cái áo vét lại và một nhọc đứng dậy. Rồi lại dở mũ lên, lão đi ngược trở lên bãi biển, để lại phía sau những vết chân đều đặn.

6.

Terrell xem xét một chồng báo cáo. Gã ngược mũi lên khi Beigler vào văn phòng. Beigler lấy ghế ngồi và chộp lấy cái bình cà phê luôn chễm chệ trên bàn giấy của viên đại úy.

- Không có gì mới. - Hắn nói. - Chúng tôi vẫn điều tra các người bạn của ả. Đã tới người thứ năm mươi bảy. Cho đến bây giờ, tất cả đều có chứng cứ ngoại phạm tuyệt hảo.

- Dù tất cả họ đều có chứng cứ ngoại phạm. - Terrell vừa trả lời vừa nhún vai. - Chúng ta không thể cho phép bỏ sót một người nào. Tôi có cảm tưởng đó là một tên bạo dân đã theo dõi và tấn công ả. Nếu tôi không lầm, chúng ta rất khó mà tìm ra hắn. Các trạm xăng không có tin tức gì à?

- Không. - Beigler vừa trả lời vừa nhăm nháp ly cà phê. Hắn châm một điếu thuốc. - Còn Hardy? Có thể con nhỏ Lay đã nói dối khi xác nhận chứng cứ ngoại phạm của hắn.

- Tôi cũng có nghĩ đến, nhưng tại sao Hardy lại muốn giết ả? - Terrell vừa hỏi vừa cau mày. - Hắn luôn luôn làm ẩu mà không bị tai tiếng gì. Và rồi, tôi không thể hình dung hắn trong vai một kẻ bạo dân.

- Có thể ả đã nắm được hắn và hắn đã mổ bụng ả để làm cho ta tin là một vụ bạo dân.

- Phải rồi. Tôi...

Điện thoại reo. Terrell ngừng nói và nhắc máy. Gã nghe. Beigler thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt gã.

- Chúng tôi tới đây. - Gã nói. - Đừng đụng vào cái gì cả. - Gã gác máy, đẩy ghế bàn ra sau và đứng dậy. - Người ta vừa tìm thấy Henekey bị giết. Đi... ta sẽ đến xem.

Beigler dụi diều thuốc rồi nhanh nhẹn ra khỏi văn phòng. Terrell khi đi trong hành lang dài dẫn ra đường nghe những tiếng rống của Beigler gọi đội cảnh sát hình sự.

Một giờ rưỡi sau, bác sĩ Lowis đi ra từ căn nhà gỗ của Henekey, Terrell và Beigler đang chờ ông ta.

- Hắn đã bị ám sát chết. - Lowis nói. - Kẻ giết hắn đã tra tấn hắn trước đó. Thi thể đầy vết bồng do đầu thuốc lá gây ra. Hắn bị chết ngạt, người ta để một cái gối trên mặt hắn và ngồi lên trên. Tên này chắc phải rất nặng, Henekey bị gãy mũi.

Terrell và Beigler trao đổi nhau qua ánh mắt.

- Cám ơn bác sĩ. - Terrell nói. - Nếu ông đã làm xong, chúng ta đưa hắn đi.

Thi thể của Henekey được đưa đi bằng xe cứu thương. Dưới con mắt của những người nghỉ hè, Terrell và Beigler lúc đó đi vào căn nhà gỗ. Đội cảnh sát hình sự đã làm xong công việc của mình. Hess tiến lại:

- Không có dấu vân tay nào, thưa ông chủ. Tuy nhiên, có một điều hấp dẫn. - Hắn vừa nói vừa vào phòng tắm, theo sau là Terrell. Beigler đứng lại trên thềm. Hess gỡ viên gạch vuông ở nhà tắm lên. - Có lẽ đây là một chỗ cất giấu nhưng không còn gì cả.

Terrell nhìn vào cái lỗ.

- Điều này có thể giải thích tại sao người ta tra tấn hắn. Ta hãy đi xem cái tủ sắt trong văn phòng của hắn.

Tay chuyên gia phải mất nửa giờ để mở tủ sắt, nhưng người ta không thấy gì đáng chú ý.

Họ trở lại căn nhà gỗ. Hess và thuộc hạ ra đi.

- Chẳng có gì cả, sếp. - Hess nói. - Vụ giết người này do một tên chuyên nghiệp gây ra. Henekey đi ngủ vào khoảng hai giờ. Tôi cá là tên, hay nhiều tên giết người đã chờ hắn trong phòng. Ổ khóa đã bị phá vỡ. Chắc chúng đeo găng tay. Em không tìm thấy một dấu vân tay nào, trừ của Henekey.

- Xem xét tất cả những căn nhà gỗ. - Terrell làu bàu. - Và hỏi thử có ai nghe được gì không. Kiểm tra lại cái dấu vân tay của Henekey. Có thể hắn có lý lịch tư pháp.

Hess đi mở cửa căn nhà gỗ. Terrell ngồi lên bàn trong khi Beigler lục lọi khắp mọi nơi.

- Sếp nghĩ sao? - Cuối cùng Beigler hỏi. - Sếp có nghĩ rằng vụ giết người này có liên quan đến vụ ám sát con nhỏ Parnell không?

Terrell lấy ống điếu và bắt đầu nhồi thuốc.

- Phải... có thể lắm. Có lẽ Henekey đã nói dối khi khai hắn không biết cô gái này. Có thể hắn đã giấu cái gì đó, tên giết Parnell đã trở lại và tra tấn trước khi giết hắn.

Một cái bóng hắt xuống sàn nhà và hai người bất ngờ quay lại. Trên thêm là một bé gái khoảng tám tuổi. Em nhỏ rất đẹp, tóc vàng rủ xuống vai, em có những nét đẹp và tinh tế, cặp mắt lớn sinh động. Em mặc một cái áo mùa hè và đi chân trần.

- Xin chào. - Em nói. - Các ông là cảnh sát?

Beigler hãy còn trẻ và không thích trẻ con.

- Cút đi. - Hấn la mắng. - Chuồn lệ!

Bé gái nhìn Terrell dò hỏi:

- Ai đó, cái mồm to này? Ai đó, tay không đẹp này? - Em vừa hỏi vừa tựa người vào cửa.

- Mà có nghe không? - Beigler sửa. - Chuồn lệ!

Đứa bé mím môi và phát ra một âm thanh vang dội trong căn nhà gỗ yên lặng.

- Chết đi! - Em nói với vẻ khinh bỉ. - Nếu anh không hoàn toàn ghê tởm cuộc sống, hãy mút ngón chân!

Terrell quan sát cảnh tượng với vẻ vui thích.

- Nếu mày là con gái tao, tao sẽ đét đít cho một trận. - Beigler tức giận nói. - Cút đi!

- Nếu anh là cha tôi, tôi sẽ đưa đi khám bác sĩ. - Đứa bé trả lời.

Terrell phá lên cười đến nỗi phát ho. Beigler căm tức nhìn gã, rồi từ từ tiến lại gần đứa bé, em này dũng cảm đương đầu với hấn. Vẻ mặt của em bé khác xa độ tuổi của nó đến nỗi Beigler dừng lại và do dự.

- Nếu anh đụng vào tôi, tôi sẽ tố cáo anh cưỡng hiếp tôi. - Em nói.

Beigler vội vàng lùi lại và tuyệt vọng nhìn Terrell.

- Thật là một con nhỏ khủng khiếp! - Hấn cay đắng la lên. - Sếp thật quái quái khi cười như thế. Em không thấy có gì đáng cười ở con quỷ nhỏ này.

Terrell nghiêng người ra phía trước và đặt những bàn tay to lớn lên đầu gối bé gái.

- Tôi là cảnh sát trưởng. - Gã vừa nói vừa mỉm cười với đứa bé. - Em là ai?

Đứa bé gãi chân bằng một bàn chân và nhìn Terrell với vẻ quan tâm.

- Tên em là Angel Prescott. - Nó nói. - Gã này là ai?

- Đó là tay phụ tá của tôi. - Terrell nghiêm trang nói. - Hấn tên là Beigler.

- Phụ tá của ông, thật không? - Angel ngạc nhiên hỏi. - Em khó tin quá.

- Hấn rất ranh ma. - Terrell nói.

Đứa bé nghiêng đầu và quan sát Beigler, gã này mặt trở nên đỏ lừ.

- Người ta không nghi ngờ gì nữa, phải không? - Cuối cùng nó nói.

- Anh này giống chú tôi. Chú tôi không được khỏe. Đến nỗi chú không thể tự mình ăn được.

- Cút khỏi đây! - Beigler nói. - Chuồn ngay!

- Anh ấy làm ồn quá, phải không? - Angel nói. - Em đến gặp ông là vì em muốn giúp ông.

- Em rất tốt Angel. - Terrell nói. - Tôi cần mọi sự giúp đỡ. Em hãy

vào và ngồi xuống.

Beigler suýt nữa thì ngộp thở và vào lánh nạn trong phòng tắm. Lúc đó hẳn tự hỏi hẳn làm gì ở đấy và đi ra.

Angel, mắt mở to, nhìn hẳn với một sự quan tâm bệnh hoạn:

- Trời đất, anh làm nhanh quá!

- Cái gì nhanh? - Beigler rống lên, khuôn mặt trở nên tím tái.

- Anh không chờ đợi tôi nói toạc ra chứ. - Angel trả lời với vẻ kiêu cách. - Tôi là con nhà có giáo dục mà.

Beigler dường như rất khó thở. Hẳn nhìn xung quanh như thể tìm một vũ khí.

- Bây giờ em không muốn giúp đỡ ông nữa. - Đứa bé nói với Terrell. - Em không thấy tại sao em phải giúp. Xin chào.

Nó đi ra một cách duyên dáng và về căn nhà gỗ của nó.

- Nếu nó là con gái tôi, tôi sẽ đánh tét đít nó ra! - Beigler hùng hổ.

- Bình tĩnh nào. - Terrell nói. - Có thể nó đã thấy cái gì đó. Nó ở phía trước mặt. Tôi sẽ đến nói chuyện với nó.

Beigler thở dài:

- Em đi xem Hess đã tiến triển đến đâu rồi. - Hẳn vừa nói vừa tiến đến ba chiếc xe của cảnh sát.

Terrell mỉm cười, lắc cái ống điếu và sang căn nhà gỗ trước mặt. Gã gõ cửa, một thiếu phụ ăn mặc khá lôi thôi đi ra mở cửa. Nàng có vẻ rất mệt, nàng vén một mớ tóc và nhìn Terrell với vẻ tò mò:

- Thưa ông cần chi?

- Tôi là đại úy Terrell. Tôi vừa mới nói chuyện với con gái bà. Tôi muốn tiếp tục câu chuyện. Bà có thấy gì trở ngại không?

- Ông nói chuyện với Angel? - Người phụ nói hỏi với vẻ còn mệt mỏi hơn nữa. - Nhưng tại sao?

- Em đã nói với tôi trước. - Terrell nói rõ. - Tôi nghĩ, em muốn giúp đỡ chúng tôi.

- Ồ! Không! Ông không biết Angel! Con bé tưởng tượng nhiều quá! Về vụ ám sát, chắc thế?

- Đúng rồi...

- Tôi rất tiếc... Tôi không muốn người ta để con bé dính líu vào vụ này. Nó không biết gì cả. Nó luôn tưởng tượng mọi chuyện.

Angel xuất hiện và lại gần mẹ.

- Mẹ đừng ngạc nhiên. - Nó nói. - Con biết hết. Con thấy chúng nó, đêm đó.

Bà Prescott nén một cái nhìn nhẵn nhụi về phía con gái, còn cô bé thì nhúu mày với vẻ coi thường độ lượng:

- Bé yêu, con biết là không đúng mà. Đừng làm ông đây mất thì giờ. Hãy vào phòng của con và vẽ đi.

Angel nhìn Terrell.

- Mẹ luôn tỏ ra ngốc nghếch với em. Bà không tin một tí gì những điều em nói. Em đã thấy chúng nó đêm đó.

- Angel! - Bà Prescott tức giận la lên. - Hãy làm điều mẹ bảo. Vào phòng và vẽ đi!

Đứa bé giờ những ngón tay đẹp lên trong một cử chỉ khó chịu:

- Bà ấy chỉ quan tâm thế... Bà ấy tin rằng em sẽ trở nên một họa sĩ lớn. Em không có năng khiếu hơn một con bò cái.

- Nó có rất nhiều tài. - Bà Prescott nói với Terrell. - Ông không hình dung... Nó chỉ nói đơn giản...

- Bà có cho phép tôi nói chuyện với em bé không?

Bà Prescott lại vén một món tóc lò xo trên trán và có vẻ nóng nảy.

- Mẹ, con xin mẹ! Đừng ngốc thế! - Angel nói một cách gay gắt. - Mẹ biết rõ mẹ chỉ có một ước muốn, đó là người ta thấy tên con trên mặt báo. - Nó huých khuỷu tay vào mẹ và mỉm cười với Terrell. - Ông vào đi. - Nó vừa nói vừa đi vào phòng khách có ít đồ đạc.

- Thôi ông vào đi. - Bà Prescott nói, thúc đẩy các biến cố. - Nó khôn trước tuổi. Tôi chắc chắn rằng nó không có gì để nói với ông cả, nhưng điều này đối với ông không quan trọng...

- Không quan trọng. - Terrell vừa nói vừa vào căn phòng mà Angel đang ngồi, tay bắt chéo lên đầu gối rám nắng.

- Mẹ, mẹ để ông và con một mình. - Angel đề nghị. - Con không thể nói chuyện với ông đây nếu mẹ đóng vai những con ruồi của chiếc xe ngựa.

- Ông thấy đấy! - Bà Prescott hãnh diện nói. - Đó không phải là một đứa bé tầm thường. Nó...

- Mẹ, con xin mẹ!

Bà Prescott do dự, đi vài bước, rồi vừa nói thêm vừa rời khỏi căn phòng:

- Thật vậy, nó không biết gì cả. Nó có một trí tưởng tượng phong phú.

Im lặng một lúc rồi đóng cửa lại. Lúc đó Terrell lấy ống điếu ra và bắt đầu nhồi thuốc.

- Kể hết cho tôi nghe, Angel. - Gã nói. - Em đã thấy ai, đêm đó?

- Ông có biết cái gì làm em vui sướng nhất không? - Đứa bé vừa hỏi vừa chú ý quan sát Terrell.

Terrell ngạc nhiên:

- Em chưa trả lời câu hỏi của tôi. - Gã nói. - Nghe này, Angel, điều rất quan trọng là tôi phải tìm được tên đã giết ông Henekey. Nếu em có thể giúp tôi, đó là bốn phần của em.

Angel gãi chân trái:

- Em muốn một con gấu to bằng em và nó biết rống lên. Đó là cái làm cho em sung sướng nhất.

Terrell hơi bực mình, châm lửa ống điếu:

- Nếu em lễ phép xin mẹ, chắc chắn mẹ sẽ cho em con gấu đó. Em đã thấy ai đêm đó?

- Mẹ không bao giờ cho em cái gì cả. Mẹ không có tiền. Mẹ sẽ không bao giờ cho em con gấu to bằng em và nó có thể rống lên.

- Đừng nói đến gấu nữa. - Terrell nói giọng cương quyết. - Em đã thấy ai đêm đó? Một người nào đó đi vào căn nhà gỗ của ông Henekey à?

Angel gãi chân phải và nhìn Terrell với cặp mắt màu xanh ngây thơ.

- Phải. - Em nói. - Hai đứa.

- Em có nhớ giờ em thấy bọn chúng không?

- Lúc đó là một giờ kém năm. Em có một cái đồng hồ báo thức trên bàn ngủ. Em bất ngờ thức giấc và việc đầu tiên em làm là bật cái đèn điện xem đồng hồ.

- Rồi sau đó?

Đứa bé cười:

- Em không nhớ nữa.

- Em đã nhìn ra ngoài cửa sổ. - Terrell nói mà không giấu được sự sốt ruột. - Và em đã thấy hai người đàn ông đi vào trong căn nhà gỗ của ông Henekey.

- Em không nhớ nữa.

Terrell rít một hơi thuốc, quan sát đứa bé rồi hỏi nó.

- Tại sao em nói là em giúp tôi, Angel?

- Ô! Em có thể giúp ông! - Nó đứng dậy và lại gần cái radio. Nó vặn nút và chờ âm thanh. Rồi nói tiếp. - Điều em vui sướng nhất đó là...

- Tôi biết. - Terrell nói. - Em đã nói với tôi rồi, nhưng tôi không thể làm gì được. Em cần phải hỏi xin mẹ.

Một điệu nhạc khiêu vũ vang lên và Angel uốn éo theo điệu nhạc.

- Xin chào. - Nó nói. - Em phải làm việc.

- Nghe này, em bé. - Terrell nghiêm khắc nói. - Em cần phải nói với tôi về hai người đàn ông đó. Tắt radio đi.

Gã ngạc nhiên thấy nó vâng lời ngay và trở lại ghế. Nó ngồi xuống, hơi nhướng người lên nhìn tấm gương treo tường để sửa lại tóc.

- Điều làm em sung sướng nhất trên đời... - Nó bắt đầu.

Nó ngừng lại và mỉm cười với Terrell đang nhìn nó với vẻ tuyệt vọng:

- Em ngủ ở đâu? - Gã hỏi.

- Trong phòng bên cạnh, ông đi xem.

Gã đứng dậy và rời khỏi căn phòng. Bà Prescott đang đứng trên thềm nhà bếp, nàng có vẻ bị kích động.

- Tôi có thể vào được không? - Terrell vừa hỏi vừa dừng lại trước bà Prescott.

Bà yên lặng gật đầu và gã vào căn phòng nhỏ. Gã lại gần cửa sổ và thấy rằng nó mở ra trước mặt căn nhà gỗ của Henekey. Cái giường của đứa bé ở bên cạnh cửa sổ, đứa bé có thể trông thấy người đi vào nhà Henekey.

Bà Prescott tới thêm căn phòng:

- Tôi xin ông, đừng tin những gì Angel nói, nó quá phát triển đối với lứa tuổi của nó và trí tưởng tượng của nó bay bổng lung tung. Đừng nghe nó.

- Tốt rồi. - Terrell nói. - Bà đừng lo lắng.

Gã trở lại phòng khách và đóng cửa lại.

Angel đứng trước gương, tự ngắm mình với một sự quan tâm sâu sắc. Nó quay lại và mỉm cười với gã.

- Nếu tôi mua cho em con gấu. - Terrell nói. - Em sẽ nói cho tôi biết em đã thấy ai vào nhà Henekey?

- Chắc chắn rồi. - Nó nói. - Nhưng nó phải lớn bằng em và phải biết rống lên.

- Em đã thật sự thấy hai người đàn ông đó à? Em biết không, Angel, tôi phải bỏ tiền túi ra để mua con gấu này. Vậy sẽ không đáng hoàng nếu kể cho tôi nghe những chuyện tào lao để được cái mà em muốn.

- Em không phải loại người đó. - Đứa bé vừa nói vừa lắc đầu. - Chúng có hai người. Em có thể tả hình dạng chúng. - Nó mỉm cười, một nụ cười rất đẹp. - Điều đáng buồn là em bỏ thời gian xin mẹ con gấu đó, nhưng mẹ không có tiền. Em muốn một con gấu...

- Được rồi. - Terrell nói. - Tôi sẽ mua nó cho em, nhưng cần phải giúp tôi. Đồng ý?

Nó nở một nụ cười tuyệt vời:

- Cám ơn. Em sẽ giúp ông một tay.

Terrell ra khỏi căn nhà và đi tìm Beigler.

Cuối cùng gã tìm được hân.

- Joe, tôi giao cậu một nhiệm vụ tin cậy. Phóng tới Miami và mua một con gấu cao một mét một và biết rống lên. - Terrell ra lệnh, cố giữ vẻ nghiêm trang.

- Một con gấu nhồi bông? - Beigler vừa nói vừa nhìn Terrell. - Xin hãy nghe đây, sếp...

- Đó là một mệnh lệnh, Joe. Đi đi. Nó cần phải biết rống lên và cậu, hãy chắc là nó phải cao ít nhất một mét một.

Khuôn mặt của Beigler thật thú vị. Hân thở dài sườn sượt, suýt nữa thì ngộp thở.

- Ai sẽ trả tiền? - Hân hỏi.

Terrell đưa hân một tờ năm mươi đôla.

- Nó rất dễ thương. - Gã vừa nói thêm, vừa mỉm cười. - Nó biết cái gì đó, do đó tôi đã thỏa thuận một giao kèo. Đi tìm mua mau lên, Joe.

Beigler mở miệng rồi ngậm lại không nói gì cả. Hân cầm tờ giấy bạc rồi đi lại xe với bước đi nặng nề và không quả quyết lắm.

Tới khu vườn giải trí, Val đi theo lối đến chỗ chồng nàng đang ngồi. Nàng thấy gã dưới một cái cây rợp bóng, gã đang ngắm đôi tay vẻ mệt mỏi. Khoảng hai mươi mét sau lưng gã, một cô y tá vóc dáng đàn ông đang ngồi, khi trông thấy Val, ả nở một nụ cười khuyến khích. ả lại tiếp tục đan.

Có một chiếc ghế trống, cạnh Chris. Val lại gần gã, gã héch mũi

lên, chau mày rồi mỉm cười kéo cái ghế trống lại gần mình hơn.

- Chào em. - Gã nói. - Anh tự hỏi không biết em có đến không.

- Anh có khỏe không, anh yêu?

- Rất khỏe. Em đã làm gì sáng nay? - Gã vừa hỏi vừa nhìn nàng chăm chăm. Cái nhìn thản nhiên này đánh một cú vào tim nàng. Em có vẻ rất rám nắng. Em đã đi bơi à?

- Vâng, nước rất tuyệt.

Nàng tìm chuyện khác để nói, nhưng nàng không tìm thấy gì cả. Những tiết lộ của Homer Hare làm nàng tê liệt.

- Em đã nghĩ đến việc ly dị chưa? - Bất ngờ Chris hỏi. - Em đã nói chuyện này với ba em chưa?

- Em không muốn ly dị, anh yêu.

Bất ngờ Chris có vẻ bức bối:

- Em chẳng suy nghĩ gì cả. Em không nên mất thì giờ vui đùa...
Thỉnh thoảng phải suy nghĩ.

- Em không muốn mất anh, Chris.

- Ắ vẫn theo dõi chúng ta, phải không. - Gã hỏi. - Ắ ranh ma lắm. Ắ ẩn nấp, nhưng anh biết ắ ở đó. Phải ly dị, Val. Anh sẽ không bao giờ khỏi bệnh đâu.

- Khỏi chứ! - Val hăm hờ nói. - Em biết điều anh cảm nhận. Đó là một tai nạn... điều này có thể xảy ra cho em. Em sẽ hạnh phúc biết bao, nếu điều này xảy ra cho em, khi biết anh luôn luôn muốn có em.

Hình như gã không nghe. Ánh mắt của gã lang thang ra khỏi bãi cỏ vừa cắt tỉa. Khuôn mặt gã lãnh đạm:

- Nếu em không muốn ly dị thì sau này em sẽ chỉ tự trách em thôi.

- Em biết điều đó, Chris.

Im lặng lúc lâu, rất lâu, rồi Val nói tiếp:

- Anh có nghĩ đến cái đêm mà anh đi lang thang và anh không còn nhớ gì cả?

Gã lún sâu trong ghế bành. Nàng không chắc là gã đã nghe những lời nói này.

- Ắ vẫn luôn ở đó, phải không? Anh không muốn nhìn ắ, nhưng ắ vẫn luôn ở đó.

- Phải. - Nàng nói. Val rất muốn một điều thuốc nhưng biết rằng Chris không hút nữa, nàng cưỡng lại sự ham muốn. - Cái đêm đó, Chris...

- Tại sao em hỏi anh câu này? - Gã vừa nói vừa nhìn nàng vẻ tò mò.

- Em chỉ tự hỏi không biết anh có nhớ những gì xảy ra không?

Gã do dự, chau mày rồi không nhìn nàng.

- Anh nghĩ là có. - Gã nói. - Khá là lộn xộn. Gã ném một cái nhìn lén lút qua vai rồi trong khi cô y tá ngừng đan để nhìn gã, gã vội vàng quay đầu đi. - Ắ luôn nhìn anh. Như người phụ nữ kia. Ắ đã biết anh không bình thường.

- Người phụ nữ kia nào, Chris?

- Người mà anh đã gặp. Anh đang ngồi, anh chờ có ai đi ngang qua để đưa anh về khách sạn. Anh đã làm hỏng chiếc xe. Anh nghĩ anh đang thiếp đi, hoặc là cái gì đại loại như thế. Anh tỉnh dậy khi chiếc xe tông vào cây. - Gã đưa một tay lên mắt và chau mày. - Nhưng tất cả những chuyện này làm em buồn chán. Em có tin tức gì về ba em không? Ông ấy đã về lại New York rồi à?

- Vâng, ba em đã về. - Val bình tĩnh trả lời. - Chuyện gì đã xảy ra khi xe tông vào cây?

- Anh chờ một lát rồi anh lên đường. Anh đi bộ một khoảng thời gian. Anh cố xin đi nhờ xe, nhưng không có xe nào dừng lại. Anh đã chán ngấy và chiếc xe đầu tiên xuất hiện, anh ra đứng giữa đường. Trời đã tối. Anh hy vọng chiếc xe sẽ cán anh vì anh đã chán ngấy chính mình, nhưng chiếc xe dừng lại. Đó là người phụ nữ...

Val chờ đợi phần tiếp theo, nhưng hình như gã đã quên câu chuyện. Ép mình trên ghế, gã nhìn ra khoảng không.

- Hãy nói cho em biết về ả. - Val nói tiếp sau một lúc.

- Về ai?

- Về người phụ nữ dừng xe lại.

- Chẳng có gì để kể cả. ả dừng lại thế.

Val thấy hình như mình có ý nghĩ gã giấu nàng một điều gì làm gã sợ. Một sự lạnh lẽo chết người, siết chặt trái tim người thiếu phụ.

- ả có nói chuyện với anh không?

- Chúng tôi đi được một quãng đường. - Gã nói với giọng bồn chồn. - Phải, ả đã nói. Anh không nhớ về cái gì... - Anh nghĩ ả làm anh thương hại.

- Hình dáng ả thế nào?

- Anh không biết. - Gã vừa nói vừa chau mày. - Thật kỳ lạ, khi anh nghĩ đến ả, điều này gợi lên những con voi.

Val rất ngạc nhiên.

- Nhưng tại sao? ả lớn đến như thế à?

- Không... anh không nghĩ thế. Thật sự anh không nhớ gì cả, trừ những con voi. - Gã ném một cái nhìn qua vai, về phía cô y tá. - ả sợ anh trở nên điên hung ác. Em có biết không?

- Tại sao anh lại trở nên điên hung ác? - Val hỏi, miệng khô đắng.

- Đó là điều thường xảy ra đối với những người như anh.

Điều này trở nên không chịu được.

- Chris, em cần tiền. - Val nói. - Tài khoản của em không có đủ. Anh có thể ký cho em một tấm séc không? Em đã đem theo sổ séc của anh?

Gã ngồi bất động đến nỗi nàng tự hỏi không biết gã có nghe nàng không. Rồi từ từ, gã quay đầu lại và ánh mắt nghi ngờ của gã làm cho một cơn rùng mình chạy khắp sống lưng nàng.

- Em muốn bao nhiêu? - Gã hỏi.

- Vài ngàn đôla. - Val vừa nói vừa cố ra vẻ tự nhiên nhưng không

thành công. - Anh biết đấy, Chris, chúng ta phải chi tiền nhiều thứ. Em không muốn ba trả tiền khách sạn và...

- Không cần phải nói dối. - Gã ngắt lời. - Em muốn chính xác là bao nhiêu?

Val không dám nhúc nhích. “Cần phải hỏi ba mình thôi” nàng tự nhủ với vẻ tuyệt vọng. Nàng có thể nói dối cha, nhưng chưa bao giờ nàng nói dối Chris.

- Em sẽ tự xoay xở được, bỏ đi Chris.

Gã đứng dậy bất ngờ đến nỗi cô y tá theo dõi gã ngừng đan, sẵn sàng phóng tới.

- Có phải người ta đã tống tiền em vì anh? - Gã vừa hỏi Val vừa nhìn nàng chăm chăm. Phải vậy không?

Nàng do dự, rồi hiểu rằng phải nói tất cả cho gã biết.

- Phải, Chris.

Gã lún người trong ghế bành.

- Hẳn muốn bao nhiêu?

- Hai chục ngàn đôla.

- Không nặng lắm. Vậy thì phải báo cho cảnh sát. Không bao giờ đầu hàng một vụ tống tiền. Anh sẽ thú nhận là anh có tội và thế là xong. Nếu chúng ta nhượng bộ tên này, hẳn sẽ tiếp tục tống tiền chúng ta... Đó là cách mà bọn tống tiền hành động.

- Thú nhận cái gì? - Val vừa la lên vừa cứng người lại.

- Tất cả những điều mà hắn kết tội anh. Anh đã nói với em, em còn nhớ chứ, là anh có thể làm bất cứ cái gì, ngay cả giết người. - Gã quay ánh mắt đi, những ngón tay dài gầy gò của gã gãi cuống cuống vào cặp đùi gã. - Đêm qua, anh nằm mơ mình đã ám sát một phụ nữ. Anh nghĩ đó là điều mà anh đã làm... anh đã có thể ám sát một phụ nữ. Đó là điều mà hắn khẳng định phải không?

- Anh im đi! - Val cuống cuống la lên. - Anh không biết những gì anh nói. Anh không ám sát ai cả.

- Nhưng đó có phải là điều mà hắn khẳng định không? - Gã nhấn mạnh và nhìn nàng. Rồi nàng không trả lời, thỉnh thoảng gã nhún vai. - Nhưng dù sao, tiền là cái quái gì? Đưa anh cuốn sổ séc.

Nàng lấy cuốn sổ séc từ túi ra và đưa cho gã cùng với một cái bút. Gã ký ba tờ séc không, rồi trả lại nàng cuốn sổ séc.

- Anh sẽ không bao giờ ra khỏi đây. Vậy thì, em tiêu tiền của anh cũng thế. Thanh toán tài khoản của anh rồi bỏ tiền vào tài khoản của em.

Val bỏ sổ séc vào túi xách. Tay nàng run rẩy và nàng rất nhột nhột.

- Người phụ nữ mà anh giết là ai, Val? - Gã hỏi.

- Người phụ nữ đó không tồn tại. Anh đã không làm gì. Em biết anh đã không làm gì!

- Anh nghĩ ta nên trả tiền cho những kẻ tổng tiền. Nếu ta suy nghĩ về điều này, ba em sẽ không vui lòng gì khi thấy anh bị kết tội ám sát.

- Anh sẽ không bị kết tội ám sát, anh yêu. Anh đã không làm gì cả.

- Tên tổng tiền chúng ta là ai?

-Ồ! Một gã! Anh đừng bận tâm điều này.

- Nếu hắn không thuyết phục được em, em sẽ không đưa tiền cho hắn, phải không?

- Đừng nói đến chuyện này nữa. Em đi đây, nhưng ngày mai em sẽ trở lại.

- Đừng lo lắng. Anh rất khỏe khi ngồi như thế này một mình. - Gã nói với vẻ thản nhiên và nhắm mắt lại.

Thất vọng nàng quay ra và đi khỏi.

7.

Sam Karsh chờ trong văn phòng của Homer Hare, lão này đang nặng nề bước vào. Hắn đã ăn một bữa trưa ngon tuyệt.

- Ủa! Tôi tưởng ông ở trong tù rồi chứ. - Karsh nói. - Chuyện gì đã xảy ra?

- Sammy, mày phải học để tin tao. Ta đang có một cú rất tuyệt. Như tao đã nói với mày. Người thiếu phụ có tất cả để thắng, cộng thêm một người chồng để mất.

- Phải... theo người ta nói với tôi; ả đã mất gã rồi.

Hare quét sạch ý kiến bắt bẻ này bằng một cử chỉ:

- Ả đang yêu. Tao biết bản chất con người và khi một phụ nữ khá ngu ngốc để yêu đương, tức là ả đã thích hợp để làm chuyện đó. - Lão giơ cổ tay để nhìn đồng hồ. - Tao nghĩ bây giờ tao có thể gọi ả được rồi. Ả đã đủ thời gian để quyết định.

- Ý kiến của ông không hấp dẫn tôi. - Karsh nói với giọng bực tức.
- Ta chưa bao giờ mạo hiểm kiểu này. Ông có chắc là ả không kể hết cho các tay cớm nghe không?

- Không. Nếu ta chưa bao giờ mạo hiểm cỡ này là vì ta chưa bao giờ cố dìm cuồn nửa triệu đôla.

Hare cầm điện thoại và yêu cầu Lucille gọi cho lão khách sạn Spanish Bay.

Val từ bệnh viện trở về và nàng sắp sửa ngồi trước cửa sổ mở thì điện thoại reo. Nàng do dự một lúc rồi đi ngang căn phòng, nàng

nhắc máy lên.

- Bà Burnett.

Nàng nhận ra cái giọng nói hỗn hển mà nàng sợ. Nàng cưỡng lại ý muốn gác máy một cách thô bạo.

- Phải. - Nàng trả lời.

- Về cuộc nói chuyện của chúng ta sáng nay. Đồng ý hay không đồng ý, thưa bà.

- Đồng ý, nhưng phải cho tôi thời gian. - Val trả lời. - Tôi có thể đưa cho ông hai mươi ngàn đôla ngày mai, nhưng tôi cần có mười lăm ngày để thu gom phần còn lại.

- Được rồi, dĩ nhiên là tiền mặt đây. Bà có thể vui lòng đến văn phòng tôi mười một giờ sáng mai cùng với số tiền. Bà có địa chỉ của tôi, chúng ta sẽ có thể thảo luận về cách thức trả tiền dứt khoát.

- Đồng ý. - Val nói và gác máy.

Nàng ngấm bức tường trước mặt một lúc rồi nàng gọi ngân hàng bang Florida và hỏi ông giám đốc. Nàng chỉ cần nói tên là người ta nổi máy ngay.

Henry Thresby, giám đốc ngân hàng, được cô thư ký cho biết là con gái Charles Travers muốn nói chuyện.

- Chào bà Burnett. - Gã nói với giọng chính xác và hiệu quả của một doanh nhân. - Tôi có thể làm gì cho bà?

- Thế này. Tôi cần hai mươi ngàn đôla. Tôi sẽ tới sáng mai, đem theo một tờ séc của chồng tôi.

- Đồng ý, tiền sẵn sàng, không khó khăn.

- Tôi muốn số tiền này gồm những tờ bạc một trăm đôla. - Val nói và sau khi do dự đã nói tiếp. - Tôi muốn ông ghi lại số của tất cả những tờ bạc và ông cho tôi một bản sao của bảng liệt kê này. Ông cũng có thể để số tiền trong một gói nhỏ và niêm phong nó bằng con dấu của ngân hàng được không?

Kinh nghiệm lâu năm trong nghề của Thresby cho phép gã giữ giọng nói bình thường tương phản với gương mặt gã:

- Đồng ý... rất hạnh phúc được phục vụ bà, thưa bà Burnett. Cái gói sẽ sẵn sàng khi bà tới. Bà muốn kiểm tra lại số tiền trước khi người ta đóng dấu không?

- Không cần đâu. Tôi sẽ tới ngân hàng lúc mười giờ.

- Tất cả đều được làm theo ý muốn của bà, thưa bà Burnett.

- Cảm ơn. - Val trả lời.

Nàng gác máy.

Thresby, một người thấp, sinh động, hơi bị rụng tóc, cặp mắt ranh mãnh, đẩy cái ghế bành ra. Gã chau mày và nhìn vào khoảng không. Đó là một giám đốc ngân hàng tận tâm, gã đã vui vẻ chấp nhận Chris Burnett mở tài khoản tại ngân hàng của mình, ngay khi hắn tới khách sạn Spanish Bay. Gã biết tầm quan trọng xã hội của cặp vợ chồng này và mối liên hệ với đại gia Charles Travers. Những lời chỉ dẫn của bà Burnett báo động gã. Hai mươi ngàn đô la bằng những tờ bạc đã được ghi lại số, tiền đặt trong một gói niêm phong, thật là rõ ràng trước mắt gã, đây là tiền chuộc hoặc một vụ tống tiền.

Gã châm thuốc và bắt đầu suy nghĩ. Gã là bạn học của đại úy Terrell. Dịp hè, họ đi câu chung với nhau. Gã có thể tin vào sự kín tiếng của Terrell. Gã hơi bối rối vì phản bội sự bảo mật cho khách hàng, nhưng gã không do dự lâu. Gã cầm điện thoại lên và yêu cầu liên lạc với sở cảnh sát.

Trung sĩ Thames đang trực, trả lời gã là Terrell đã ra ngoài. Hắn không biết giờ Terrell trở về.

- Đây là một việc quan trọng, trung sĩ. Anh có thể yêu cầu đại úy gọi lại cho tôi tại nhà, sáu giờ được không?

Thames bảo đảm là sẽ không quên nói lại.

Joe Beigler ra khỏi cửa hàng bán đồ chơi, dưới cánh tay hắn là một gói lớn đựng một con gấu khổng lồ nhồi bông. Hắn cảm thấy một niềm vui bí mật khi con gấu có giá đến bảy mươi lăm đôla. “Nếu ông đại úy khá ngốc có thể nằm rạp xuống trước con nhỏ mặc dịch này, hắn tự nhủ, thì mặc kệ bảy mươi lăm đôla đi ra từ túi ông ấy”.

Về đến khách sạn, hắn thấy Terrell đang chờ hắn. Hắn sung sướng với cái nhìn mặt của viên đại úy khi hắn thông báo gã nợ hắn hai mươi lăm đôla.

- Mai tôi sẽ trả cậu. - Terrell vừa nói vừa cầm cái gói và đi tới căn nhà gỗ của gia đình Prescott.

Beigler đến quầy tự phục vụ ăn hai cái bánh mì kẹp thịt băm và một chai bia lạnh. Khi hắn sắp sửa kê chai bia thứ hai, hắn thấy Terrell ra khỏi nhà Prescott và tìm hắn. Hắn trả tiền và đi lại gặp gã.

- Cú này đáng tiền đây. - Terrell nói. - Tôi tin rằng có biết hai tên này, nhưng tôi muốn cậu biết những gì con nhỏ kể lại với tôi và cậu nói cho tôi biết cậu có đồng ý không?

Beigler theo gã vào căn nhà gỗ mà Angel đang đợi. Nó trù mếu ngấm nghĩa con gấu, bà Prescott đỏ mặt vì ngượng ngùng, đứng cạnh cửa sổ và quan sát con gái.

- Angel, nhắc lại cho tôi tất cả. - Terrell nói. - Một lần nữa.

- Vâng. - Nó nói, vừa mỉm cười với gã vừa liếc nhìn Beigler. - Tôi cảm ơn anh đã đi mua con gấu cho tôi. Anh ranh ma hơn vẻ bề ngoài.

Beigler ném cho nó một cái nhìn tức giận, ngồi vào một bàn và mở sổ ra.

- Nói đi, Angel. - Terrell vừa nói vừa ngồi xuống. - Em dậy lúc một giờ kém năm, em bật đèn điện và nhìn đồng hồ báo thức có đúng không?

- Vâng. - Đứa bé nói. - Em nhìn ra cửa sổ và em thấy...

- Tại sao em nhìn ra cửa sổ. - Terrell nói.

- Em muốn biết có trăng hay không, em rất thích trăng sáng.

- Có trăng không?

- Trời tối, nhưng em thấy mặt trăng sau đám mây. Lúc đó em thấy hai người đàn ông trên lối đi giữa các căn nhà gỗ. Chúng đi dưới những đèn lồng treo trên cây, ở đằng kia của lối đi. Em thấy chúng rất rõ.

- Em đã thấy chúng rất rõ để có thể nhận ra chúng?

- Em nhận ra tên to lớn. Nhưng em không thể nhận ra tên da đen.
- Angel! Người ta không nói da đen. Người ta nói một người đen màu, bà Prescott chen vào.

Angel ném một cái nhìn tức giận về phía mẹ và nói tiếp:

- Em thấy, mọi người da đen đều giống nhau, nhưng người kia dù đêm em cũng có thể nhận ra được.
- Trước khi tả hình dạng chúng, hãy cho tôi biết chúng đã làm gì?
- Chúng đi tới căn nhà gỗ của ông Henekey và chúng leo lên bậc thềm. Vì cửa sổ của em mở, em nghe được chúng thì thầm. Em không hiểu những gì chúng nói. Trời quá tối để có thể thấy chúng làm gì. Nhưng em nghe tiếng cửa cọt kẹt và chúng vào trong nhà.
- Thế lúc đó em làm gì?
- Em chờ, vì em tự nhủ không biết chúng làm gì trong căn nhà gỗ của ông Henekey. Em buồn ngủ và khi ông Henekey tới em tự nhủ là ông ấy có thể tự mình thấy được những gì xảy ra và em ngủ lại.
- Em có chắc là chúng chưa đi trước khi ông Henekey tới không?
- Không, chúng còn ở trong căn nhà gỗ suốt. Chúng chưa ra ngoài.
- Rất tốt, Angel, nói cho tôi biết về tên to lớn.
- Hắn rất to, rất mập. Đó là người lớn nhất và mập nhất mà em thấy.
- Em đã nói với tôi là chúng trạc tuổi trung sĩ Beigler. - Terrell nói.

- Và chúng mặc áo sơ mi xanh với quần tây đen. Phải vậy không?

- Phải.

- Và em chắc rằng bạn gã là một người da màu?

- Phải. Hắn mặc áo thun màu vàng và trắng với quần jean.

- Có thứ khác làm em chú ý đến tên to lớn. - Terrell nói. - Em còn nhớ không?

Angel úp mặt vào bộ lông gấu và cười.

-Ồ, phải, đó là kẻ đồng tính luyến ái nam. Em biết rõ chúng vì con bạn Doris của em đã kể cho em nghe. Nó biết chuyện này: anh nó là một kẻ như thế. Nó giải thích cho em biết chúng đi như thế nào và tên đó như thế.

- Angel. - Bà Prescott khiếp sợ la lên. - Thật sự, con...

- Tôi xin bà. - Terrell cắt ngang. - Điều này rất quan trọng. - Rồi ông quay lại Angel. - Đúng ra hắn đi như thế nào?

Đứa bé đứng dậy và bắt đầu vừa đi vừa uốn éo hông đi. Nó bắt chước cách đi của bọn đồng tính luyến ái một cách ấn tượng đến nỗi Beigler phải mỉm cười.

Nó dừng lại và quay về phía Terrell:

- Hắn đi như vậy đó.

- Tôi muốn em ở lại đây một chút. - Terrell nói. - Sau đó, tôi hy vọng em có thể giúp tôi thêm tí nữa.

- Bây giờ em đã có con gấu của em, em sẽ giúp ông tất cả những gì

mà em có thể. - Angel nói với giọng nghiêm trang.

Nó lại gần con gấu và ôm con vật vừa xúc động nhìn Terrell.

Terrell mỉm cười và đứng dậy. Gã ra dấu cho Beigler và hai người ra ngoài.

- Vậy cậu cho tôi biết tên hai đứa, Joe. - Terrell nói.

- Jacko Smith và Moe Lincoln. - Beigler nói không do dự, chỉ có thể là chúng.

- Bọn vệ sĩ của Hardy. Ta có thể nối những mảnh của trò chơi ghép hình đã ráp lại được, nhưng chúng ta cần phải chắc chắn. Mục tiêu thứ nhất: chỉ Jacko cho đứa bé này xem nó có nhận ra không.

- Ta phải làm sao? - Beigler vừa hỏi vừa gãi cằm. - Bắt hẩn? Và yêu cầu đứa bé nhận diện hẩn trong một hàng những kẻ bị tình nghi?

Terrell lắc đầu. Gã coi đồng hồ. Lúc bấy giờ là năm giờ hai mươi.

- Ta sẽ đem đứa bé tới quán Coral Bar. Jacko thường đến đó vào lúc sáu giờ rưỡi. Chúng ta đậu xe gần đó và con nhỏ có thể nhận ra hẩn khi hẩn đi vô. Nếu nó nhận ra hẩn ta sẽ bắt hẩn và đứa bé sẽ chính thức nhận dạng hẩn.

Họ lại vào căn nhà.

- Tôi muốn con gái bà đi theo chúng tôi. - Terrell nói với và Prescott. - Điều thiết yếu nhất là nó phải nhận diện tên này. Dĩ nhiên, bà cũng đi cùng.

- Ô! Không có vấn đề mẹ cùng đi. - Angel cương quyết tuyên bố. - Nếu mẹ cùng đi, em sẽ không giúp ông. Chỉ có em và con gấu

thôi.

- Nào, con yêu. - Bà Prescott xúc động nói. - Đừng hỗn láo thế. Con không thể đi một mình cùng với các ông đây được.

- Vậy thì con sẽ không đi nữa. - Angel nói với một giọng cương quyết.

Nó ôm con gấu, lôi con vật ra khỏi ghế trường kỷ và đi về phía cửa.

- Với tôi, em bé không sợ gì cả. - Terrell nói. - Tôi sẽ đưa em trở về ngay, thưa bà Prescott. Đây là một vụ quan trọng đối với cảnh sát.

Bà Prescott sắp sửa đáp lại thì Angel chen vào:

- Lát nữa gặp lại, thưa mẹ. - Nó vừa nói vừa chạy lại chiếc xe của cảnh sát.

- Nếu đó là con gái tôi, tôi... - Beigler bắt đầu nói, mặt đỏ lên vì tức giận.

- Tôi rất vui mừng vì nó không phải là con anh. - Bà Prescott vừa nói vừa đứng thẳng dậy vẻ kiên quyết. - Tôi không thích những người phê bình con gái tôi và tôi xin anh miễn cho tôi những lời nhận xét của anh!

Beigler ném một cái nhìn thất vọng về phía Terrell, gấp cuốn sổ lại và đi theo gã. Hai người tới chỗ Angel đang nôn nóng chờ họ.

Moe Lincoln, nằm ngửa trên chiếc ghế bành của thợ hớt tóc, hẳn rất thích sự mơn trớn của dao cạo trên má. Hắn nhắm mắt, các đường nét thường được co lại thành một nụ cười xấu xí thì nay

giãn ra, trong khi hắn tự buông thả theo đôi tay dịu dàng của Toey Marsh, tên này hàng bao nhiêu tháng nay cố thuyết phục hắn bỏ rơi Jacko để đến sống với gã.

Toey, một tên lai Tàu và Ba Lan, thấp người và to con đã đến gần năm mươi tuổi, tóc hắn nhuộm bằng cây lá móng, mắt hắn hình quả hạnh, mặt hắn tròn và mập. Hắn nổi tiếng là một trong những thợ hớt tóc giỏi nhất Miami và mỗi tối Moe đều đến để hắn cạo râu trước khi đi chè chén với Jacko.

- Máy giờ rồi, bé con? - Moe hỏi mà không mở mắt.

- Gần sáu giờ rồi. - Toey nói sau khi nhìn đồng hồ. - Tối nay cậu làm gì? Cậu không muốn đến nhà tớ sao? Tớ đã mời bạn bè. Sẵn có một bữa ăn kiểu Tàu. Không kể một gã trẻ...

- Tôi có hẹn với Jacko. - Moe nói, gã thích hành hạ Toey. - Tại sao tớ lại đến căn nhà tồi tàn của cậu?

Toey thở dài. Hắn đắp một chiếc khăn mặt ấm lên mặt Moe, và bỏ gã một lúc. Hắn lại gần cửa kính và nhìn ra ngoài đường.

- Kỳ lạ thật. - Hắn nói. - Tớ tự hỏi chúng đang làm gì?

- Ai thế, đồ ngu? Moe vừa hỏi vừa ôm cái khăn ấm trên mặt và hít mùi bạc hà tỏa ra.

- Các tay cớm... chúng đang ở trong một chiếc xe với một con bé. - Toey vừa nói vừa quay lại để thay cái khăn.

Moe cứng người lại. Hắn giật cái khăn ra, đứng dậy và lại gần cửa kính. Hắn quan sát chiếc xe cảnh sát. Nó đậu trong một bãi đậu xe, cách quán Coral Bar năm mươi mét.

- Chuyện gì đang xảy ra? - Toey hỏi.

- Câm môm! - Moe rống lên. - Đưa tớ một cái khăn.

Mắt vẫn nhìn chiếc xe cảnh sát, hắn giơ bàn tay đen gầy tóm lấy cái khăn mà Toey đưa cho hắn. Hắn nhanh chóng lau mặt và gáy rồi vứt cái khăn xuống đất.

Hắn quan sát cảnh tượng. Ngay sau đó, Jacko Smith núng nính đi trên vỉa hè.

Jacko luôn đậu chiếc Cadillac màu hồng và xanh ở đầu đường. Hắn nghĩ quãng đường quá ngắn từ bãi đậu xe đến quán Coral Bar làm hắn mất đi một ít mỡ. Bàn tay lớn của hắn cầm một cái khăn tay, hắn mặc áo sơ mi xanh nhạt và quần tây đen của ngày hôm qua. Thỉnh thoảng hắn lấy khăn tay lau gương mặt nhợt nhạt bệnh hoạn.

- Angel, hãy nhìn cuối đường. - Bất ngờ Terrell nói.

Angel đang chơi với con gấu, héch mũi lên và thấy Jacko đang lại gần.

- Chính hắn! - Nó vừa thì thầm vừa chỉ Jacko đang ngừng lại một lúc trước quán Coral Bar.

- Em có chắc không? - Terrell hỏi.

- Chắc. Chính là hắn!

Moe đang quan sát cảnh tượng, thấy con bé chỉ Jacko và gương mặt đen của hắn quặn lại thành một cái nhăn mặt thật nguy hiểm. Hắn hiểu ngay rằng đứa bé đang nhận dạng Jacko cho các tay cớm, điều này chỉ có nghĩa rằng đứa bé đã thấy hai đứa vào phòng của Henekey. Toey đứng sau hắn, quan sát điều đang xảy ra.

- Có chuyện gì thế cưng? - Hấn hỏi. - Tại sao nó chỉ Jacko?

- Im mồm! - Moe vừa nói vừa quay lại với vẻ nổi khùng. - Mà mày không thấy gì hết, nếu mày còn muốn sống, Toey!

Nhìn thấy ánh sáng giết người trong cặp mắt đen. Toey co rúm người lại.

- Tôi không thấy gì hết. - Hấn đáp ứng. - Tôi không...

- Câm mồm! - Moe sửa.

Hấn thấy Beigler mở máy và đi về sở cảnh sát.

Moe nhìn Toey:

- Nhớ đấy... nếu mày đã thấy cái gì đó, tao sẽ chặt mày ra làm nhiều mảnh!

Rồi hấn vội vàng băng qua đường để vào quán Coral Bar.

Jacko sắp sửa gọi whisky và bia.

- Ta chuẩn thôi, Jacko và nhanh lên! - Moe nói.

Cặp mắt khẩn trương của Moe đủ để Jacko hiểu. Hấn bắt đầu chạy lúp xúp theo bạn.

Tay phục vụ quầy rượu nhìn chúng ra ngoài, nhăn mặt và bắt đầu lau chùi ly.

Terrell mãi đến tám giờ mới về đến nhà để xe. Gã vừa nóng vừa mệt. Sau khi đã đưa Angel trở về khách sạn Park Motel, gã muốn tắm vòi sen và ăn tối.

Vợ gã ra mở cửa khi nghe tiếng gã ho trên bậc thềm. Họ ôm hôn nhau rồi Terrell đặt câu hỏi truyền thống:

- Tối nay có gì ăn?

- Gà. - Caroline trả lời. - Sẽ sẵn sàng trong nửa giờ nữa, nhưng trước tiên mình phải gọi Henry.

Terrell vừa vào phòng khách vừa cởi áo vét và cà vạt.

- Henry? - Gã nói với vẻ ngạc nhiên. - Gã muốn gì?

- Gã nói rất quan trọng. Hãy gọi gã trong khi em chuẩn bị một ly.

Terrell do dự, rồi trước vẻ nghiêm khắc của vợ, gã nhăn mặt và lại gần điện thoại. Gã quay số của Henry Thresby và trong khi chờ được nối máy, gã chộp một ly whisky sô đa nước đá mà Caroline đưa cho. Thresby nói bên kia đầu dây:

- Frank? Xin lỗi đã làm phiền anh, nhưng có chuyện làm tôi lo lắng. Tôi muốn xin lời khuyên của anh và biết xem anh nghĩ gì về chuyện này.

Nhận thấy giọng lo âu của Thresby, Terrell vểnh tai lên nghe.

- Nói đi, Henry. Chuyện gì vậy?

Ngắn gọn vài lời, Thresby cho gã biết về cú điện thoại của Val Burnett.

- Có lẽ tôi lầm nhưng dường như bà Burnett gặp khó khăn. - Thresby kết luận. - Nghe này, Frank, phải hết sức thận trọng, nếu chuyện này không có ý nghĩa gì cả, Travers có thể làm tôi phải trả giá và tôi sẽ mất việc.

- Tôi tin rằng anh có tất cả các lý do để lo lắng. - Terrell nói. - Tôi rất vui lòng là anh đã gọi. Hãy để cho tôi làm Henry. Hãy quên tất cả những chuyện này đi. Anh biết càng ít càng tốt. Tôi sẽ lo vụ này.

- Hãy cẩn thận, trời ạ!

- Anh biết tôi mà. - Terrell bình tĩnh nói. - Tôi sẽ giải quyết vụ này. Anh đã ghi sổ các tờ bạc chưa?

- Dĩ nhiên là ghi rồi.

- Cho tôi một bản sao. Gửi nó tới đây cho tôi. Như vậy nó sẽ không rơi vào những bàn tay xấu. Đừng lo, Henry. Tôi sẽ giải quyết vụ này.

Gã gác máy. Nhìn thấy nếp nhăn giữa các lông mày của gã, Caroline không dám hỏi. Nàng vào bếp để sửa soạn bữa ăn tối.

Terrell gọi sở cảnh sát. Gã hỏi Beigler:

- Cậu đã tóm được Jacko Smith?

- Chưa, người của em đang lục soát các câu lạc bộ. Chắc thế nào cũng tóm được hắn.

- Cậu có để một gã canh chừng trước phòng của Smith không?

Terrell biết rằng chỉ mất thì giờ đặt những câu hỏi này, nhưng gã không thể cưỡng lại được.

- Walker và Lucas canh chừng chỗ đó.

- Tôi cần cái đồng hồ này và thật nhanh.

- Ta sẽ tóm được hắn trước nửa đêm. Chắc nó đang tính đánh bài đầu đó. Quan trọng là phải biết ở đâu.

- Joe... một việc nữa. - Terrell nói tiếp. - Bảo Jacobs tới đây. Gã đang trực phải không?

- Phải.

- Bảo hắn nhanh lên. Nếu hắn tới khá sớm, hắn có thể ăn tối với chúng tôi, có món thịt gà đấy.

Beigler rống lên:

- Cách tốt nhất để làm hắn nhanh chân là mời hắn ăn tối.

Terrell ngồi vào bàn và cầm dao cắt cùng cái nĩa, chuông cửa reo. Gã cười với vợ.

- Max đấy. - Gã nói. - Thêm một đĩa nữa. Chắc hắn phá các kỷ lục tốc độ.

Max Jacobs, một tay cớm cao, gầy, mới vào nghề được một năm, đi vào phòng khách mở cặp mắt tròn khi thấy món gà rôti. Terrell dùng mũi dao chỉ cho gã một chiếc ghế.

- Ta ăn trước đã, nói chuyện sau. Tôi có việc cho cậu đây.

Sau đó, trong khi Caroline rửa chén, Terrell kể chuyện Val Burnett cho Jacobs nghe.

- Có vẻ là một vụ tống tiền. - Gã kết luận. - Không có vấn đề hành động nếu nàng không nhờ chúng ta, nhưng ta phải sẵn sàng. Sáng mai, cậu phải có mặt tại ngân hàng lúc chín giờ. Khi bà Burnett đi ra, hãy kiểm tra lại xem bà ấy có mang tiền theo không và theo dõi bà ấy. Nhưng phải cẩn thận, Max. Điều quan trọng là

bà ấy tuyệt đối không biết là cậu đang theo dõi bà ấy. Vậy phải thận trọng. Cố biết xem bà ấy đem tiền tới đâu. Nếu bà ấy về khách sạn, hãy bảo Dulac, cậu ấy là người của tôi. Bảo hắn cho cậu biết bà ấy có tiếp khách không. Nếu có, hãy theo dõi những người khách đó, dù là ai... Đừng tiếp xúc với tay thám tử của khách sạn, tôi không có một chút tin tưởng nào nơi hắn cả. Hiểu không?

- Đồng ý, sếp. - Jacobs nói. - Hãy tin em. Em sẽ có mặt ở ngân hàng trước chín giờ sáng mai.

Hắn chào tạm biệt và Terrell gọi sở cảnh sát. Gã hỏi Beigler xem có gì mới về Jacko Smith.

- Chưa có gì cho tới bây giờ, sếp. - Beigler trả lời. - Người ta liên tục gửi báo cáo cho em, nhưng chưa thấy hắn ở những nơi hắn thường tới.

- Báo động cảnh sát bang. - Terrell nói. - Tôi cần nó ngay. Nhanh lên Joe, tôi tới đây.

- Đồng ý. - Beigler nói. - Nhưng sếp khỏi cần tới đây, em có thể xoay xở một mình được mà.

- Tôi biết. - Terrell nói. - Nhưng tôi vẫn tới.

Spike Calder là một gã da đen cao và gầy đét, mắt lạnh như mắt rắn, nụ cười vĩnh cửu của hắn để lộ ra những cái răng trắng nhớn. Hắn thường có mặt trên bến cảng, câu lạc bộ Bo Bo club mà dân đồng tính luyến ái và các tay cờ bạc thường lui tới.

Cái lợi lớn của câu lạc bộ này là có chứa dưới quầy rượu và phòng

ăn một căn phòng bí mật được che giấu kỹ đến nỗi cảnh sát chưa khám phá ra được. Jacko Smith và Moe Lincoln đang trốn trong chính căn phòng này, trước ly whisky và bia.

Moe kể lại những gì hắn thấy cho Jacko, tên này đang lập kế hoạch:

- Không được mạo hiểm. - Cuối cùng hắn nói. - Phải biết xem đứa bé thấy gì hay không. Nó có vẻ ở trong khách sạn, nhưng phải biết chắc.

Moe gật đầu.

- Không được ra khỏi đây, em yêu. - Hắn nói. - Tôi sẽ bảo Hoppy dạo chơi xung quanh khách sạn.

- Cẩn thận. - Jacko vừa nói vừa đặt tay lên cánh tay của Moe.

- Đừng lo cho tôi, em yêu.

Moe leo lên thang, nhìn qua cái lỗ nhỏ để chắc rằng không có ai cả, rồi ra khỏi căn phòng bí mật.

Hoppy Lincoln, em trai của Moe đánh bạc thua hết tiền khi Moe tìm hắn. Khi hắn thấy anh, hắn đi tới Moe giải thích việc hắn cần thằng em làm.

- Lấy xe của anh. - Moe nói. - Và phóng đi. Phải quay trở lại ngay tức khắc.

Hoppy muốn phản đối, nhưng thấy hai tờ năm đô la mà Moe đưa ra, hắn mỉm cười:

- Đồng ý, anh yêu, em đi.

Hải anh em ra khỏi phòng đánh bạc, Hoppy chạy nhanh qua đường. Hắn lên xe của Moe và nổ máy.

Moe đi trên những con hẻm tối, tránh những đường chính và đi về khu Bo Bo club. Hắn ngừng lại trong bóng tối.

Hai viên cảnh sát đang tiến lại phía câu lạc bộ. Moe nhận ra họ ngay. Hắn đứng im như một cái bóng đen và thấy họ đi vào câu lạc bộ. Hai viên cảnh sát Marshall và Lepski mở một lối đi tới quầy rượu đầy người, ở đó Spike Calder đang pha cocktail.

Thấy họ, đàn ông và phụ nữ có mặt đều im bật tức khắc. Ba hoặc bốn người lén ra ngoài. Những người khác bắt đầu quan sát hai viên cảnh sát với vẻ thù địch, mắt sáng, mặt co lại vì hận thù.

Spike để bình rượu xuống và thận trọng nhìn hai người. Hắn không gặp khó khăn với cảnh sát và khi mà hắn còn có thể tránh được, hắn quyết định không dính líu đến cảnh sát.

- Chào quý ông, hắn nói với một nụ cười. - Các ông uống gì?

- Anh có thấy Jacko Smith không? - Marshall hỏi.

- Đó là một tay béo lùn có cơ bắp của một võ sĩ quyền anh và gương mặt khó coi.

- Chưa. - Spike nói dối. - Có thể lát nữa người ta sẽ thấy hắn. Nhưng hắn chưa tới.

Lepski, một gã mảnh khảnh, nóng nảy và độc ác, nghiêng về phía quầy rượu.

- Nghe này, tên da đen. Hãy suy nghĩ trước khi mở ống cống là mồm của mày. - Hắn nói với một giọng điệu dằn... - Người ta đang tìm Jacko... Có thể là một vụ giết người. Nếu mày biết nó ở

đâu thì hãy mở miệng ra nói. Nếu người ta tìm thấy nó ở đây hoặc nghe nói nó đã đến đây thì người ta sẽ bắt mày. Tao sẽ thích làm việc với thân thể mày. Trong cái thành phố dĩ hòa này, không có âm nhạc nào hay hơn tiếng rống của một tên da đen.

Nụ cười của hắn sững lại.

- Nếu nó ở đây, tôi sẽ nói với các ông. Xin quý ông cứ khám xét. Tôi chưa thấy nó từ tối qua.

Hai viên cảnh sát nhìn khắp phòng rồi nhìn nhau.

- Nếu nó đến, hãy gọi cảnh sát. Như thế, mày sẽ không gặp rắc rối.

Lepski nhìn Spike một lúc lâu rồi ra dấu cho Marshall và ra khỏi quán.

Moe nấp trong bóng tối quan sát khi viên cảnh sát đi xuống đường và vào một sòng bạc khác.

Như một bóng ma đen, hắn chạy nhanh qua đường và vào quán Bo Bo club bằng cửa sau. Hắn dừng lại một lúc để nghe ngóng và để chắc chắn rằng không ai ở gần đấy. Rồi hắn mò mẫm tìm chìa khóa mở cửa phòng bí mật, len vào trong bóng tối, đóng cửa lại, bật đèn lên. Trong khi hắn xuống thang dẫn tới căn phòng Jacko Smith đang đợi hắn, Spike Calder đi vào bằng cửa bí mật khác.

Moe nhìn Spike, Spike không để ý đến hắn và đi lại gần Jacko.

- Chuẩn bị đi. - Hắn nhẹ nhàng nói. - Trốn và đi nhanh lên!

Jacko mở to đôi mắt.

- Không được nói với tao như thế, tên da đen dơ bẩn! - Hắn nói

giọng nghiêm khắc. - Khi tao muốn đi thì tao đi, nhưng không phải mày ra lệnh.

- Mày phải đi ngay. - Spike trả lời. - Các tay cớm đã đến đây. Chúng tìm mày. Không có vấn đề che giấu một tên nguy hiểm như mày, Jacko. Mày chuẩn đi.

- Nó ở lại đây. Moe nói. Hắn đã lấy dao ra.

- Mày muốn tao chặt mày ra hả, tên da đen?

Spike mỉm cười:

- Mày phải to con hơn nữa và gan lỳ hơn nữa nếu mày muốn chặt tao ra. Mày thử xem. - Hắn nói thêm trong khi một con dao dài đã xuất hiện trong tay hắn.

Moe gầm lên và tiến lại.

- Ngừng lại! - Jacko bất ngờ la lên.

Moe bỏ dao vào trong bao. Hắn tránh xa Spike để rộng chỗ và có thể rút dao ra nếu Spike có ý muốn tấn công hắn.

- Cái gì làm mày lo lắng, Spike? - Jacko hỏi với sự dịu dàng đạo đức giả. - Chúng đã nói gì? Những tay cớm?

- Chúng nói rất nhiều. - Spike trả lời. - Chúng tìm mày. Vì vụ giết người. Tao thấy quá nguy hiểm. Mày chuẩn đi Jacko và đừng bao giờ đặt chân đến đây nữa.

Jacko và Moe trao đổi qua ánh mắt. Jacko bắt đầu toát mồ hôi. Im lặng kéo dài, Moe nói tiếp.

- Được rồi, Spike. Chúng ta đi nhưng chúng điên rồi. Jacko không

giết ai cả.

Jacko nặng nề đứng dậy, Spike quan sát Moe, đó là một sai lầm vì Jacko gần hấn hơn nhiều. Với một cử động nhanh khùng khiếp của một người mập mạp như hấn, Jacko vồ lấy chai rượu whisky và đập vào mặt Spike với một sức mạnh kỳ lạ. Spike lão đảo lùi lại và đánh rơi con dao. Moe nhẩy tới khi hấn ngã xuống. Bàn tay đen cầm dao của gã đâm xuống nhiều nhất. Gã đứng dậy, nghiêng xuống thi thể của Spike, lau lưỡi dao vào áo sơ mi của người chết và quay lại phía Jacko.

- Hấn sẽ khai. - Gã nói. - Như thế này tốt hơn. Ta làm gì bây giờ?

Jacko ngồi lên một cái ghế. Hấn lấy từ túi ra một hộp chocolate và nhét đầy mồm.

- Cái này, ta khổ cực quá, em yêu. - Hấn vừa nhai vừa nói. - Nên làm cho chúng... nhưng ta đi đâu?

- Chắc chắn tới chỗ Henekey. - Moe nói khi đang ngồi trên bàn, đung đưa cặp giò. - Con bé chắc đã thấy chúng ta. Phải thanh toán con bé, em yêu. Không có nó và không có Spike, chúng ta sẽ yên tĩnh. Tôi sẽ xóa sổ nó tại khách sạn.

- Còn tôi? - Jacko gật đầu.

Moe chau mày vẫn đung đưa cặp giò, bất ngờ hấn mỉm cười.

- Đi tìm gặp Hardy, chính hấn đã ném chúng ta vào chốn khốn khổ. Hãy tới nhà hấn. Hấn cần phải cho cậu ẩn nấp một đêm. Ngày mai, chúng ta sẽ bình yên. Không có con bé, chúng nó không có chứng cứ kết tội ta.

- Cậu có thấy ai khác không? - Jacko hỏi. - Ai khác sẽ có thể tố cáo?

Moe nghĩ đến Toey, kẻ đã thấy con bé lấy tay chỉ Jacko. Hắn do dự. Thật tiếc phải trừ khử Toey, một thợ hớt tóc giỏi, nhưng Moe không do dự lâu.

Hắn nói với Jacko.

Jacko có vẻ buồn. Toey cũng cắt tóc cho Jacko, nhưng nếu Toey biết được các tay cớm đang tìm hắn vì vụ giết người, hắn sẽ co vùi lại.

- Hãy thanh toán nó đi, cả nó nữa. - Hắn vừa nói vừa đứng dậy. - Đưa tôi tới nhà Hardy trong chiếc xe của tôi rồi đi khử nó. Sau đó, tới khách sạn lo cho con bé.

- Đồng ý, em yêu. - Moe nói. - Tôi sẽ lo tất cả mọi chuyện.

Núi thịt và gã mảnh khảnh gan lì yên lặng ra khỏi căn phòng bí mật và biến mất trong bóng đêm.

8.

Gina Lang ngồi trên giường, vừa sơn móng chân vừa nghe Frank Sinatra hát từ chiếc máy hát ở phòng khách.

Bảy giờ đã quá mười giờ rưỡi. Lee Hardy đã hứa với ả là sẽ về lúc mười một giờ, họ sẽ đến uống một ly tại quán Coral Club, trước buổi chiếu phim lúc nửa đêm.

Công việc này chấm dứt, Gina đứng dậy. ả mặc một cái xu chiêng và một cái quần lót bằng đăng ten đen. Mắt dò xét, ả ngắm mình trong tấm gương treo tường. ả hai mươi ba tuổi. ả có cuộc phiêu lưu lúc mười bốn tuổi, với một người đàn ông mà ả đã quên từ lâu. Chín năm gần đây, ả qua từ giường này sang giường khác. Trong một hành trình dâm dục này ả đã góp nhặt được hai mươi áo khoác lông chồn, một cái kiềng kim cương, đủ loại nữ trang ít giá trị hơn và mười lăm ngàn đôla để trong ngân hàng. Ngắm mình trong gương, ả tìm những dấu vết của quá khứ, nhưng ả vui mừng nhận thấy chưa bị in dấu thời gian và chưa mất đi vẻ quyến rũ chút nào. ả có một thân hình hoàn hảo và tuyệt vời. Gương mặt làm ả thích thú, ả biết nó mê hoặc đàn ông, nhưng cặp mắt thì ả không tin tưởng lắm. ả cố một cách vô ích làm điệu đi ánh mắt. “Kệ! ả vừa tự nhủ vừa nhún vai, dù sao, chúng cũng đủ để cảnh báo Lee, để hấn dừng ăn nằm với một phụ nữ khác, điều mà hấn rất có khả năng!”.

ả đã sống với Lee Hardy từ ba tháng nay. Hai đứa ngẫu nhiên gặp nhau. Khi biết hấn có tiền, một chiếc Cadillac và một căn hộ, ả không do dự đi với hấn; lúc đó hai đứa đang xem một buổi diễn kịch tối và vừa làm quen với nhau. Hấn đưa ả về căn hộ sang trọng. Và điều bất ngờ xảy ra, ả đã khám phá ra một người tình

sành sỏi, hơn thế nữa: sự quyến rũ và vui vẻ của hắn đã chinh phục ả, và ả đã hiến thân với một sự mãnh liệt bất thường. Điều này chưa bao giờ xảy ra với ả và điều này làm ả ngạc nhiên. ả đề nghị hắn cho ả đến ở chung và sau khi do dự một tí, Hardy đã chấp nhận. Hắn đã chán cảnh tán tỉnh con gái, quyến rũ họ, mua quà tặng họ, cãi nhau, rồi cuối cùng tống cổ họ đi. Hắn thấy Gina bí ẩn, kích thích và nấu ăn ngon.

Tình trạng này kéo dài khoảng hai tháng rồi Hardy, theo thói quen, lại bắt đầu tìm thú vui khác, nhưng hắn nhận ra ngay rằng cái trò chơi này có thể sẽ trở nên nguy hiểm. Tính tình đáng ghét của Gina làm hắn ngạc nhiên. ả nổi cơn thịnh nộ cái ngày hắn mỉm cười với một phụ nữ làm cả xóm nghe thấy. ả không tự chủ được nữa. Người ta có thể nói đó là một con mèo hoang đang lên cơn. Hắn phải hứa để làm dịu ả, là không bao giờ nhìn những phụ nữ khác. Sau đó, hắn muốn tống cổ ả đi, nhưng hắn do dự, biết rằng hắn sẽ không bao giờ tìm được một phụ nữ hấp dẫn như thế, rồi kỷ niệm về cơn thịnh nộ của ả làm hắn sợ.

Thỏa mãn đã bám chặt hắn, Gina nghĩ đến chuyện lấy hắn. ả đã chán ngấy cái cảnh đuổi theo tiền bạc, ả đã biết chắc là Hardy là một kẻ ranh ma kiếm được nhiều tiền, và ả không hiểu tại sao hai đứa lại không lấy nhau. Vì thế mà buổi tối đó ả quyết định bắt hắn phải lấy ả.

ả để ra hai mươi phút sau đó để làm đẹp, kết quả thật ấn tượng vì Gina biết tôn giá trị của mình lên. Khi ả kéo dây khóa của cái áo dẹt kim tuyến thì chuông cửa reo.

ả liếc nhìn đồng hồ trên bàn ngủ. Lúc đó gần mười một giờ.

ả chạy tới cửa và mở ra. ả giật mình khi thấy Jacko Smith đứng chờ trên hành lang, bộ mặt béo của hắn đầm đìa mồ hôi và mùi mồ hôi nồng nặc tỏa ra từ thân thể hắn.

Ả biết Jacko Smith là tên khỉ đột của Hardy. Đôi khi ả thấy hắn trên trường đua nhưng chưa bao giờ nói chuyện với hắn. ả đã ghét hắn ngay từ đầu. Khi biết đó là một tên đồng tính luyến ái, sự chán ghét biến thành ghê tởm. Nếu có một loại sa đọa nào mà Gina ghê tởm nhất thì đó là thói đồng tính luyến ái.

- Hardy ở đâu? - Jacko vừa hỏi vừa nhìn Gina với sự khinh bỉ mà ả biểu lộ ra với hắn. (Hắn cho rằng tất cả phụ nữ đều không đáng để cho hắn quan tâm).

- Ông ấy ra ngoài rồi. - Gina nói và muốn đóng cửa lại.

Ả kinh hoàng nhận thấy Jacko chuyển động mạnh mẽ và nặng nề như một chiếc xe tăng. Hắn đẩy ả vào trong tiền sảnh và đóng cửa lại.

- Ra khỏi đây! - Gina la lên giọng chát chúa. - Sao anh dám phá cửa?

- Câm mồm! - Jacko cười khẩy. - Vấn đề công việc.

- Nếu anh tin có thể vào như...

- Câm mồm! - Jacko nhắc lại. - Hardy gặp chuyện rắc rối, tao cũng vậy, hắn ở đâu?

Gina quan sát tên to lớn gần hơn. Cặp mắt nhỏ lo lắng, áo sơ mi ướt sũng và chứng giật giật của miệng hắn làm ả sợ.

- Chuyện gì xảy ra? - Ả hỏi.

Hắn đi trước mặt ả, vào phòng khách và trông thấy quầy rượu, hắn lại gần, rót rượu whisky thêm một tí nước rồi uống ừng ực.

Ả đứng nhìn hắn làm:

- Chuyện gì xảy ra? Cảnh sát?

- Phải. - Jacko vừa nói vừa nốc thêm một ly nữa. - Hắn ở đâu?

- Hắn nói sẽ trở về lúc mười một giờ. Bây giờ là mười một giờ. Chuyện gì đã xảy ra?

- Hắn sẽ nói cho mày biết nếu muốn. Tao sẽ chờ hắn.

- Ồ, không! Không phải ở đây. Đi ra!

Jacko nhìn ả với cặp mắt nhỏ sáng loáng và thù địch.

- Cút đi! Mày có muốn tao đâm bể mũi không?

Gina thành lĩnh quay gót và trốn trong phòng ngủ của ả, rồi ả dùng chìa khóa khóa cửa lại.

Rắc rối! Cảnh sát! Ả nắm tay lại. Mắt ả lóe sáng lên. Hắn đã làm gì, Lee?

Ả ngồi xuống giường và chờ hắn về.

Toey Marsh cười rất nhiều. Điều thích hợp đối với hắn là quy tụ bạn bè lại và cho họ ăn những món ăn Tàu mà tự tay hắn nấu, rồi hắn mở đĩa chơi nhạc và quay cảnh kéo dài đến ba giờ sáng. Buổi hội họp tối này rõ ràng là một sự thành công. Hắn đứng cạnh cửa sổ mở và nhìn những gã nhỏ cùng nhau khiêu vũ. Họ nói chuyện phiếm cười đùa, ném cho hắn những cái nhìn thán phục. Hắn chỉ tiếc là Moe Lincoln không đến. Moe mê hoặc hắn và sớm hay muộn, gã cũng bỏ rơi Jacko để đến sống với hắn.

Freda, một tên da đen trẻ tóc vàng, núng nính đi tới.

- Người ta gọi điện thoại cho cậu, cưng. - Hấn nói. - Gã đó không muốn nói tên.

Toey tới tiền sảnh và cầm điện thoại lên. Mặt hấn sáng lên khi hấn nhận ra giọng nói của Moe.

- Toey. - Moe nói. - Tớ đang ở bên kia đường. Cậu có thể tới năm phút được không?

- Tớ đây, cưng. - Toey nói. - Tới đây nhập bọn, em yêu, cậu sẽ vui như điên.

- Tớ muốn nói chuyện riêng với cậu. - Moe nói. - Freda có đó không?

- Có, nhưng...

- Xuống đây, tớ không muốn thấy mặt nó, tớ phải nói chuyện với cậu, chỉ một mình cậu thôi.

- Thật không? Có chuyện gì, em yêu?

- Jacko và tớ, hai đứa đã cãi nhau. Trời đất, Toey, tới đi!

- Có thật là các cậu cãi nhau không?

- Đừng nói với ai cả. Tới đây, Toey. Tớ phải nói chuyện với cậu, mau lên đi!

- Tớ xuống đây. - Toey vừa nói vừa gác máy.

“Cuối cùng, hấn tư nhủ, tôi đã chờ quá lâu! Tôi sẽ để hấn ở trong căn phòng lớn trước mặt. Tôi sẽ cho sơn lại. Đặt một cái giường

tốt nhất, nhưng...”

Freda đứng trên thêm, cắt ngang suy nghĩ của hắn:

-Ai đó?

Toey chau mày. Hắn đã chán ngấy Freda lúc này.

- Mày không biết đâu. - Hắn nói. - Trở lại với những người khác. Tao không thích người ta do thám tao.

Freda nhìn hắn với ánh mắt của con chó bị đánh và trở vào phòng khách, nhưng ngay khi nghe tiếng Toey xuống thang, hắn im lặng nghiêng người trên tay vịn.

Toey tới cửa ra vào. Freda nghe hắn rên lên và ngã xuống. Moe xuất hiện từ trong bóng tối trong vài giây khủng khiếp và Freda thấy hắn dùng dao đâm vào lưng của Toey hai lần. Rồi giống như một bóng ma đen, hắn biến mất. Freda nghe tiếng xe nổ máy và xa dần. Hắn liền đi vào phòng đầy người và kêu lên the thé.

Tin vụ giết Toey Marsh đến sở cảnh sát lúc Terrell vừa đến đây. Hai viên cảnh sát mặc thường phục kèm hai bên Freda, tên này vừa rên rĩ vừa nức nở, mô tả cho họ chuyện đã nghe thấy.

- Đem hắn đi và chốt hắn lại. - Terrell ra lệnh. - Đem xe hòm chở tù tới chỗ Toey và hốt những tên khác. Gửi Hess và người của hắn tới hiện trường. Báo động cảnh sát bang để họ truy tìm Moe Lincoln.

Trong khi người ta thi hành mệnh lệnh, gã kéo Beigler ra một góc:

- Điều gì xảy ra trong cái xứ sở chết tiệt này? Ba án mạng trong hai ngày! Tôi lo sợ cho con bé Angel Prescott. Đó là người chứng

duy nhất vụ giết Henekey. Tôi tin là tôi đã bị hớ. Lẽ ra là tôi đã cho người canh giữ đứa bé.

- Em sẽ ra lệnh cho tuần tra gần nhất đến khách sạn. - Beigler vừa nói vừa cầm micro. - Theo ý sắp, bảo người ta đem con bé tới đây cùng mẹ nó?

Terrell do dự rồi lắc đầu:

- Bảo họ đem hai mẹ con về nhà tôi. Caroline sẽ lo cho họ hai hoặc ba ngày, khi mà ta chưa bắt được hai tên vô lại này. Cho một người của ta canh gác trước cửa nhà tôi. Không có tin tức gì của Jacko à?

- Không có, chắc nó đã rời khỏi thành phố. - Beigler vừa nói vừa báo động các xe tuần tra. Một phút sau, hắn quay sang Terrell. - Một chiếc xe sẽ tới trước khách sạn năm phút nữa, họ sẽ đưa ngay gia đình Prescott tới nhà sắp.

Tới khách sạn Park Motel, Moe thấy Hoppy đang đợi hắn.

- Hai tay cớm đã chở con bé và mẹ nó đi rồi, cách đây hai mươi phút. - Hoppy nói với hắn. - Hai mẹ con nó ở đây! - Hắn vừa nói vừa chỉ lên căn nhà gỗ.

Lúc đó Moe chắc chắn là con nhỏ đã thấy Jacko. Hắn chửi thề rồi ra lệnh cho Hoppy chuẩn bị hành lý. Hắn cho lên xe, dừng trước tiệm tạp hóa gần nhất và gọi tới nhà Lee Hardy.

Khi điện thoại reo, Hardy mở cửa phòng. Bước vào phòng khách, hắn ngạc nhiên khi thấy Jacko Smith nằm trong một ghế bành, điện thoại dính vào tai.

- Trở lại đây, Moe. - Jacko nói. - Cẩn thận! Giấu xe và đi xe buýt. Bọn chúng biết xe của tao.

- Tới đây ngay. - Hấn gác máy.

- Mà làm gì ở đây. - Hardy tức giận hỏi.

- Chúng tao đang khốn khổ. Mà, tao và Moe. Bọn cớm đang tìm chúng ta.

Gina xuất hiện trên thêm.

- Hãy bảo tên bắn thủ này cút đi! - Ả la lên. - Hấn đã phá cửa...

- Im mồm! - Jacko rống lên. Hấn quay lại Hardy. - Đó là. vì Henekey.

Hardy tái người. Hấn quay lại Gina:

- Nghe này Pekie. Chờ anh trong phòng ngủ, anh sẽ săn sóc hấn.

- Em ra ngoài đây! - Gina nói. - Nếu anh tưởng em sẽ thở cùng không khí với con lợn lớn này anh đã lầm! Anh săn sóc hấn đi... Em đi coi phim.

- Ở lại đây! - Jacko nói với giọng ghê sợ, trong khi ả đi tới cửa.

Gina đứng lại, ả sắp sửa chửi hấn thì thấy khẩu 38 hấn chĩa vào ả.

Ả đã từng gặp những trường hợp gay cấn trong cuộc đời lẫn lóc này. Nhưng chưa ai dùng vũ khí đe dọa ả, ả chưa bao giờ đối mặt với ánh mắt giết người. ả nhìn khẩu súng mà không nhúc nhích.

- Cất súng đi. - Hardy nói.

Nhưng giọng nói của hắn không phải để ra lệnh và hắn có vẻ bị say sòng.

- Ở lại đây! - Jacko nói.

Hardy do dự rồi nói với Gina:

- Em nên vào phòng đi Pekie.

- Anh làm sao vậy. - Gina kêu lên. Dù sao anh cũng không cho phép tên ngu đần này ra lệnh cho anh chứ?

- Cút đi! - Jacko vừa nói vừa nặng nề đứng lên.

Vì Hardy không có cử chỉ nào bảo vệ ả, ả xoay người đi vào phòng mình và đập mạnh cửa. Hardy lại gần quầy rượu rót một ly whisky.

- Mà điên rồi à, Jacko? - Hắn cố gắng hỏi một cách bình tĩnh. Cây súng chết tiệt đó đi!

Jacko ngồi trong ghế bành. Hắn để khẩu súng trên thành ghế, vẫn nhìn Hardy nốc hết rượu.

- Bọn cớm biết ta xóa sổ tên Henekey. - Hắn nói. - Chúng có một nhân chứng.

- Đồ ngu chết tiệt! - Hardy la lên bất ngờ, điên vì giận. - Chúng mà không thể cẩn thận được à? Ai vậy, nhân chứng nào?

- Một con bé. Moe đến khách sạn để thanh toán nó, nhưng bọn cớm đã nhanh hơn một bước. Toey Marsh đã trông thấy con bé, chỉ tao cho bọn cớm. Moe đã giết Toey. Bây giờ ta bị ngấp cút đến tận cổ!

Hardy lau trán ướt và lạnh của hắn. Hắn cố chống lại sự kinh hoàng đang xâm chiếm toàn thân.

- Jacko, mày chuẩn đi. Mày và Moe, tao không biết chúng mày. Không có vấn đề chúng mày để tao dính líu vào. Mày chuẩn đi!

Jacko quạt với cái khăn tay bẩn:

- Nếu bọn chúng bắt chúng tao, chúng cũng bắt mày. Moe sắp tới. Ta chờ hắn.

Hardy nhớ lại khẩu súng hắn cất trong ngăn kéo bàn giấy. Nếu hắn thành công trong việc thanh toán tên to con này, hắn sẽ viện lý do để tự vệ chính đáng. Hắn chắc chắn Gina sẽ giúp đỡ hắn và các tay cớm không thể kết tội hắn. Miễn là Jacko bị loại... Cả Moe nữa, dĩ nhiên.

- Được, nếu đó là ý kiến của mày. - Hắn vừa nói vừa yên lặng lại gần bàn giấy, ta hãy đợi Moe.

Hắn đưa tay tới ngăn kéo thì Jacko ngăn lại.

- Mày muốn chết hả? Giết thêm một thằng thứ hai đối với tao cũng thế thôi. Đừng đụng vào cái ngăn kéo đó.

Hardy nhìn khẩu 38 chĩa vào hắn, nhún vai, đi xa khỏi bàn giấy và ngồi xuống.

Moe xuống xe buýt từ trạm cuối của Miami. Hắn rất lo lắng. Nếu hắn không thể bắt được con bé và giết nó, thì Jacko và hắn sẽ phải vào phòng hơi ngạt. Nhưng làm cách nào tìm ra nó? Bọn cớm đã mang nó đi đâu?

Hắn đi nhanh trong đám đông và tới dãy xe taxi. Tài xế chiếc taxi đầu tiên là một người Jamaïque, gã ra dấu cho hắn rồi mở cửa.

Moe bảo gã chở đến đầu đường Bay Shore Drive. Taxi nổ máy, Moe châm thuốc hút và cố thư giãn. Hắn có mười phút nghỉ ngơi và suy nghĩ đến việc sẽ làm.

Tài xế mở radio. Đó là chương trình nhạc khiêu vũ. Gần tới đường Bay Shore Drive, tiếng nhạc tắt và tiếng của người phát thanh viên thông báo:

- Chúng tôi tạm dừng chương trình này để truyền đi một thông báo của cảnh sát. Cảnh sát muốn thẩm vấn Moe Lincoln, người Jamaïque trong cuộc điều tra về cái chết của Toey Marsh, bị ám sát cách đây nửa tiếng, sau khi trả lời một cú điện thoại bí mật. Lincoln, hai mươi ba tuổi, cao và mảnh khảnh, mặt hắn có một vết chém dài từ tai phải đến cằm. Tin tức mới nhất cho biết hắn mặc áo sơ mi màu trắng và xanh với quần jean sẫm màu. Ai thấy tên này phải báo cho cảnh sát trung tâm. Lincoln rất nguy hiểm. Không nên tìm cách bắt hắn. Bây giờ chúng ta trở lại câu lạc bộ Florida Club và ban nhạc của Dete Jackson.

Tài xế tắt radio.

- Bọn cớm! - Hắn nói. - Chúng bỏ thời gian để làm chuyện bực mình thiên hạ.

Moe lấy dao ra khỏi túi. Tim hắn đập mạnh. Làm sao cảnh sát có thể nhận ra hắn nhanh thế? Chắc ai đó đã thấy hắn? Hắn quan sát cái gáy của tay tài xế. Hắn đã thấy tên này cứng người lại. Chắc chắn gã đã nhận ra hắn theo nhận dạng của radio. Hắn sẽ làm gì?

- Toey Marsh! - Tay tài xế nói với giọng khinh bỉ. - Càng tốt nếu người ta đã khử hắn! Tháng trước hắn đã gây chuyện với tôi. Tên giết hắn đã hãnh diện phục vụ xã hội.

Moe thư giãn được một tí.

- Phải. - Hấn nói. - Tôi cũng biết hấn.

- Ông có muốn đi nơi khác không? – Tay tài xế hỏi mà không quay lại. - Tôi có thể chở ông ra khỏi thành phố... tới Key West. Ông có nhiều cơ may kiếm được một con tàu. Thiếu gì tàu ở Key West.

Moe cất dao đi.

- Không... cho tôi xuống đây, anh bạn. Thế là được rồi.

Tay tài xế đậu xe dọc lề đường và Moe để thời gian quan sát con đường trước khi bước ra khỏi xe. Hấn đưa tờ mười đôla cho tên tài xế, tên này vẫn không nhìn hấn, rồi hấn chạy đến con hẻm gần nhất và biến mất trong bóng tối.

Tay tài xế lau mặt, nổ máy và chạy hết tốc độ. Phải cần ba phút sau hấn mới thấy một viên cảnh sát đang tuần tra. Hấn dừng lại và chỉ chỗ hấn đã cho Moe xuống.

- Anh có chắc đó là Lincoln không? - Tay cớm hỏi.

- Tôi biết hấn chính là Lincoln. - Tay tài xế nói, mắt sáng lên. - Một hôm hấn đã tấn công cha tôi. Trời ơi! Tôi tưởng hấn sắp đâm tôi, những tôi đã ranh ma hơn hấn.

Tay cớm lên xe taxi.

- Dẫn tôi đến một máy điện thoại. - Anh ta nói.

Năm phút sau, hai xe tuần tra dừng lại gần con hẻm mà Moe đã biến mất. Các viên cảnh sát ra khỏi xe, súng cầm tay. Nhưng họ đã tới quá trễ. Họ lục soát khu đó một cách vô ích, họ không tìm ra Moe.

Người ta cào nhẹ vào cửa của Lee Hardy, Jacko nghĩ đó là Moe. Hắn ra dấu cho Hardy.

- Cho hắn vào. - Hắn vừa nói vừa dọa bằng khẩu súng.

Hardy đứng dậy và đi ra tiền sảnh. Hắn vừa ra khỏi phòng thì Jacko lại bàn giấy và lấy khẩu súng của Hardy từ ngăn kéo ra. Hắn bỏ vào túi về lại ghế bành khi Moe vào phòng khách, theo sau là Hardy.

- Công việc trở nên xấu đi. - Moe thông báo. Hắn tiến lại quầy rượu và tự rót một ly whisky soda. - Người ta nói việc này trên radio, chúng còn biết chính tao đã giết Toey.

- Chúng mày nên chuẩn đi, cả hai. - Hardy nói giọng thô bạo. - Chúng sẽ quay trở lại đây.

- Câm mồm! - Jacko nói. Hắn nhìn Moe vẻ bối rối. - Ta làm gì đây, em yêu!

- Nếu ta có thể chuẩn đi đến Key West, ta sẽ lên chiếc tàu. - Moe nói. - Nhưng ta cần tiền.

- Hắn có tiền. - Jacko vừa nói vừa chỉ Hardy. - Mày có bao nhiêu ở đây.

- Một trăm năm mươi đôla. - Hardy nói. - Tao cho chúng mày.

- Chúng tao cần năm ngàn. - Moe vừa trả lời vừa cười khẩy. - Chúng ta không thể thoát ra được ít hơn năm ngàn.

- Tao không có.

- Tìm cho ra, nếu mày còn muốn sống.

Hardy do dự một lúc rồi nói:

- Sáng mai tao có thể ra ngân hàng lấy.

Jacko và Moe trao đổi ánh mắt.

- Nếu ta ngủ đêm ở đây. - Jacko gợi ý.

Moe lắc đầu:

- Được, nhưng nguy hiểm.

- Phải liều thôi. - Jacko nói rồi quay lại Hardy. - Sáng mai mày đi lấy tiền. Chúng tao giữ con bạn nhỏ của mày trong khi chờ đợi. Nếu mày định phản bội chúng tao, Moe sẽ chặt nó ra.

Gina, tai áp sát vào cửa, rùng mình khi nghe những lời cuối này. Ả yên lặng khóa cửa lại.

Val đang nằm. Ánh trăng lọt từ cửa sổ và vẽ một hình vuông bạc trên tấm thảm.

Đã ba giờ rồi, nàng suy nghĩ điều bí ẩn mà chồng nàng đã đặt ra cho nàng. Điều gã đã nói với nàng chiều nay làm nàng kinh sợ. Nàng không thể tin là gã có trách nhiệm về cái chết của người phụ nữ này. Trên sàn, cạnh giường là hàng đồng báo thuật lại vụ giết Sue Parnell. Nàng đã đọc hết. Trên bàn ngủ là cuốn sổ mà nàng đã ghi lại tên vài người có dính líu trong vụ này, theo giới báo chí.

Có một chứng cứ khủng khiếp: áo vét dính máu và cái bật lửa. Có mấy lời đáng sợ của Chris: “Không bao giờ chấp nhận sự tống tiền. Anh sẽ nhận tội và thế là vụ này được giải quyết”. Gã còn nói

thêm: “Đêm qua, anh nằm mơ đã ám sát một phụ nữ”.

Val không còn chịu đựng được bóng tối lâu hơn, ngồi trên giường, mặt nhợt nhạt, tay lạnh và ẩm ướt nàng thắp đèn đầu giường. “Không phải anh ấy, nàng tự nhủ. Tôi biết anh ấy đã không làm gì cả! Có thể anh ấy đã nghe nói đến vụ ám sát trong khi anh ấy lang thang ở vùng lân cận. Có thể anh ấy đã tự thuyết phục là mình đã ám sát người phụ nữ đó, nhưng tôi biết không phải anh ấy! Chris không bao giờ có thể làm một việc như thế! Mặc dù sợ anh ấy đã bị tổn thương, anh ấy không thể làm chuyện đó được! Không, đâm một người phụ nữ như thế không phải là bản chất của anh ấy!”.

Cái áo vét dính máu trở lại tâm trí nàng. Nhưng thật sự đó có phải là máu không? Cái lão già khủng khiếp đó đã lừa gạt nàng để moi tiền chẳng? Làm sao biết được máu đó chính là máu của người phụ nữ? Làm gì bây giờ? Nàng không dám đi gặp cảnh sát. Nếu ngẫu nhiên... Nàng tập trung tâm trí lại.

“Nếu nàng biết chắc chắn Chris không có tội, nàng tự nhủ, thì nàng hãy đi gặp cảnh sát. Nếu nàng tin chắc là anh ấy không thể phạm một tội ác như thế, thì cần phải tiếp xúc với Terrell (có phải tên của hân không nhỉ), nói với hân về lão Hare này, và hân sẽ lo vụ này!”

Tuy nhiên, một giọng nói nhỏ vô hình rỉ tai nàng: “Nhưng nếu Chris có tội thì sao? Giả sử rằng, trong một cơn điên, anh ấy đã giết người phụ nữ này? Nàng sẽ giao anh ấy cho cảnh sát à? Nếu vì lỗi của nàng, họ chứng minh được rằng anh ấy là thủ phạm? Nếu họ nhốt anh ấy suốt đời trong nhà thương điên khủng khiếp này?”.

Nhưng anh ấy không có tội, Val tự nhắc lại nho nhỏ, tay nắm lại, hơi thở hỗn hển. Tôi biết anh ấy không có tội! Đây là một vụ lừa

bíp! Tôi cần phải khám phá ra chúng bíp bằng cách nào. Tôi chắc chắn đây là một vụ lừa bíp. Nhưng làm sao biết được? Tôi có thể làm được gì? Trong nỗi kinh hoàng, nàng dấm hai tay vào nhau. Phải làm một cái gì?”.

Nàng vút mền ra, xuống giường và bắt đầu đi tới đi lui trong phòng.

Không phải nàng là con gái của Charles Travers một cách vô ích. Nàng đã thừa hưởng của cha sự cứng đầu và tính chiến đấu. Đi được như thế này, nàng cảm thấy dịu lại. “Nếu tôi muốn Chris thoát khỏi vụ này, tôi cần phải một mình tấn công vấn đề, nàng kết luận. Ngày mai, tôi sẽ đem tiền mười lăm ngàn. Trong thời gian đó, tôi phải bằng cách này hay cách khác, tìm cách biết xem Chris đã làm gì trong cuộc chạy trốn. Nếu tôi có thể tìm lại được người phụ nữ mà anh ấy đã gặp... người phụ nữ làm cho anh ấy nghĩ đến con voi. (Tại sao các con voi?). Ắ đó có thể làm chứng anh ấy đã không có mặt ở vùng lân cận khách sạn mà Sue Parnell đã bị ám sát. Nếu tôi thành công, tôi sẽ cứu được Chris. Nhưng làm cách nào tìm ra được người phụ nữ này?”

Nàng tiếp tục đi qua đi lại trong phòng. Nàng suy nghĩ. Bộ óc cương quyết của nàng thiết lập các kế hoạch càng lúc càng chính xác. Mặt trăng mờ đi trong bầu trời trắng dần. Cái đĩa đỏ của mặt trời từ từ xuất hiện nơi chân trời.

9.

Jacobs thấy Val vào trong ngân hàng Bay Floria. Lúc bấy giờ là mười giờ mười. Từ lúc chín giờ, gã kiên nhẫn chờ đợi, ở tay lái chiếc xe, gã châm thuốc và tiếp tục theo dõi. Lúc mười giờ rưỡi, Val ra khỏi ngân hàng. Nàng cầm một gói nhỏ bọc kỹ. Khi nàng nhìn ra đường, Jacobs cho máy nổ. Một lúc sau, một chiếc taxi mà Val đã gọi, dừng lại và nàng leo lên.

Khi taxi nổ máy, Jacobs rời bãi đậu xe và chạy theo. Năm phút sau, chiếc taxi dừng lại trước một tòa nhà vẽ tâm thường có các văn phòng và Val xuống xe.

Jacobs vội vàng đậu xe, trong khi Val trả tiền xe và vào trong tòa nhà, Jacobs suýt nữa bị cán phải trong khi luồn lách giữa những chiếc xe và phóng theo người thiếu phụ trong ánh sáng mờ của tiền sảnh. Thang máy lên cao, Jacobs phóng lên các bậc thang vừa canh chừng chiếc thang máy chậm chậm chạy lên dần và dừng lại ở lầu ba. Hắn chạy đến đầu cầu thang, thở hổn hển. Hành lang dài với những cửa hàng kính mờ vắng hoe. Hắn tựa người vào tay vịn, chắc Val đã vào một trong các văn phòng và chờ.

Khi Val vào phòng của hãng Hare, Lucille đang đánh máy, ngừng đầu lên.

- Tôi có hẹn với ông Hare. - Val bình tĩnh thông báo.

Lucille nhận ra nàng.

- Tôi chắc ông ấy đang đợi bà. - Ả vừa nói vừa rời khỏi ghế. - Xin chờ một giây.

Lúc đó ả vào văn phòng của Homer Hare và đóng cửa lại. Hare đang nhấm nháp một thỏi chocolate. Sam Karsh hút thuốc, đứng cạnh cửa sổ. Hai người hơi bị kích động.

- Ả vừa tới. - Lucille thông báo.

Hai người đàn ông trao đổi ánh mắt.

- Ông thật sự sắp nhận tiền của ả sao? - Karsh hỏi. - Khi ông đã nhận rồi, ta sẽ bị dẫn sâu vào vụ này!

Hare tiếc rẻ cắt thỏi chocolate vào hộp bàn.

- Cho ả vào. - Lão nói với Lucille. Rồi lão quay lại Karsh. - Chuồn đi, Sammy. Chính tao lo vụ này.

Karsh do dự, nhún vai rời khỏi văn phòng.

- Con hy vọng ba hiểu rõ những gì ba làm. - Lucille nói. - Con không thấy có gì tốt lành trong vụ này cả.

Cha ả vừa mỉm cười vừa lau những ngón tay lầy nhầy vào chiếc khăn:

- Có lẽ con sẽ đổi ý cho ả vào.

Jacobs, đang đứng rình, vừa đủ thời gian núp vào một góc của hành lang khi Karsh đi tới. Hắn chờ, Karsh đứng một lúc trong hành lang rồi hắn nhón chân đi vào phòng đợi. Lúc Val vào văn phòng của Hare.

Mười lăm phút sau, Val ra khỏi văn phòng và tiến tới thang máy, Jacobs ghi nhận nàng không còn cầm cái gói nữa. Hắn đứng trong góc đợi cho thang máy xuống. Hắn phóng nhanh xuống cầu thang và thấy người thiếu phụ rời tòa nhà đi về phía trung tâm.

Hắn do dự một lúc rồi nhìn thấy một tiệm tạp hóa, hắn vào và giam mình trong buồng điện thoại. Một phút sau, hắn có Terrell ở đầu dây bên kia. ,

- Bà Burnett đem tiền đến cho Homer Hare. - Hắn nói. - Bà ấy vừa đi khỏi. Bà ấy đem theo gói tiền có gắn xi và đã để lại hăng thám tử tử.

Tin này làm Terrell ngạc nhiên.

- Homer Hare? - Gã la lên. - Cậu có chắc chắn bà ấy để lại tiền không?

- Tuyệt đối chắc chắn.

- Tốt. Nghe này Max, điều này rất quan trọng. Trở lại tiền sảnh của tòa nhà và ở lại đó, nếu cậu thấy Hare, Karsh hoặc vợ hắn đi ra với số tiền đó, hãy tóm lấy nó. Bảo chúng là tôi muốn nói chuyện với chúng. Hãy nhe răng ra. Đừng để chúng phi tang số tiền đó nhé?

- Sếp, hãy tin tôi. - Jacobs nói trước khi gác máy.

Sam Karsh và Lincoln vào văn phòng của Hare, khi lão xé tờ giấy nâu của cái gói. Hare mỉm cười nhìn thấy những tờ một trăm đôla rải rác trên bàn, Karsh thán phục huýt gió.

- Mẹ kiếp! Cái này có vẻ hay đây. - Hắn vừa nói vừa lại gần bàn giấy. - Chắc là tiền thật cả.

Hare nhúng tay vào những bó bạc giơ lên và để chúng rơi xuống mặt bàn.

- Sammy... chúng ta giàu rồi! Trong mười lăm ngày nữa người thiếu phụ sẽ đem nốt cho chúng ta số tiền còn lại... chúng ta sẽ

được nửa triệu đô la.

- Hãy ngừng chơi trò lão già keo kiệt! - Lucille nói. - Bây giờ ta sẽ làm gì với số tiền này?

Hare nhìn ả soi mói:

- Mà làm sao thế? Mà lên cơn thần kinh hay cái gì?

- Đúng, con sẽ lên cơn thần kinh! Nếu bọn cớm bây giờ đến đây, ba làm sao giải thích nguồn gốc số tiền này?

Hare liếc nhìn Karsh và nhãn mặt.

- Mà đã cưới một phụ nữ trứ danh, Sammy. - Lão nói và mở một ngăn kéo của bàn giấy lấy ra một cái cặp cũ bằng da. Lão bỏ nhanh những tờ bạc vào trong, đóng cặp lại và đẩy lên bàn, về phía Karsh. - Phóng nhanh Sammy! Tới thuê một tủ sắt tại ngân hàng! Cho một cái tên nào đó miễn là không phải tên chúng ta và nhanh lên! Số tiền này càng sớm ra khỏi thì càng tốt cho chúng ta.

Karsh lùi lại:

- Không, không phải tôi! Lucille có thể mang nó đi. Hãy tưởng tượng một tay cớm bắt tôi ngoài đường? Tôi không điên.

- Cầm lấy nó! - Hare nhấn mạnh với giọng khó chịu. - Nếu mà muốn nhận phần của mà, thì phải xứng đáng được nhận nó.

Karsh nhìn cái cặp da, rồi liếc mắt về phía vợ đang nhìn hắn không dao động. Vì ả không giúp hắn, cuối cùng hắn cầm lấy cái cặp.

- Nếu tôi bị rắc rối. - Hắn tuyên bố với Hare. - Tôi sẽ thú tội.

- Hãy thú tội đi. - Hare nói. - Đây là lần thú tội cuối cùng của mày.

- Thôi đừng nói nữa! - Bất ngờ Karsh vừa nói vừa mỉm cười. - Vì một phần ba của nửa triệu đôla, tôi sẽ cắt cổ vô tội!

- Điều này thì tôi tin anh! - Lucille chưa chát trả lời.

- Đừng kích động, em yêu. - Karsh vừa nói với ả vừa mỉm cười thêm. - Chỉ là nói thôi mà, hơn nữa, anh cần có chí của kim loại để cắt cổ em!

Chiếc mũ sụp xuống mắt phải, hắn rời khỏi văn phòng với cái cặp trong tay.

Jacobs đang chờ trong tiền sảnh, thấy Karsh ra khỏi thang máy, hắn cũng nhận thấy chiếc cặp. Khi Karsh đi nhanh trên đường, Jacobs đi theo hắn, Karsh lên xe và tìm chìa khóa công tắc trong túi. Khi hắn sắp sửa tra chìa khóa vào, Jacobs mở cửa và ngồi vào ghế, cạnh hắn.

- Chào anh bạn nhỏ. - Hắn vừa nói vừa mỉm cười với Karsh, tên này tái mét người khi nhận ra viên cảnh sát. - Về sở cảnh sát! Và nhanh lên! Sếp muốn nói chuyện với mày!

Karsh lén nhìn cái cặp để trên ghế giữa hai người.

- Bây giờ tôi đang bận. - Hắn nói. - Tôi sẽ đến gặp ông ấy sau, ông ấy muốn gì ở tôi?

- Ông ấy không nói gì cho tao biết. - Jacobs vừa trả lời vừa châm thuốc. - Nào, tới sở cảnh sát, Karsh! Và nhanh hơn nữa!

- Tôi nhắc lại là lúc này tôi bận. - Karsh tuyệt vọng nói tiếp. - Tôi phải làm việc. - Hắn ra khỏi xe! - Tôi sẽ gặp đại úy của anh nửa giờ nữa, anh bạn, xuống đi!

- Có lẽ mày không biết đấy. - Jacobs nói, mặt bất ngờ trở nên lý lợm. - Có khoảng ba mươi viên cảnh sát, bao gồm cả tao nữa, rất muốn cho mày một cú đấm đẹp vào mắt trái. Nếu tất cả đều đồng ý nghĩ rằng mày là tên vô lại ghê tởm nhất! Chúng tao sẽ rất vui sướng khi làm cho con mắt bắn thiu của mày chui vào cái đầu dơ dáy của mày. Đừng nài nỉ nữa, về sở cảnh sát!

- Đó là một sự đe dọa? - Karsh hỏi, càng ngày càng tái nhợt.

- Đúng thế Karsh. Tao cho mày năm giây để nổ máy.

- Tôi sẽ thắng anh. - Karsh nói. Hắn nổ máy. - Anh có thể yên tâm, tôi sẽ làm cho anh bị tống cổ đi.

- Nếu mày thích, đồ rác rưởi, mày sẽ nghe đầu gối tao run lên. - Jacobs vừa trả lời vừa mỉm cười.

Mười phút sau, Karsh với chiếc cặp trong tay vào văn phòng của Terrell, theo sau là Jacobs.

Terrell đang đọc giấy tờ để trên bàn ngừng lên khi họ vào, Jacobs nhìn cái cặp trong tay Karsh và lắc đầu.

Karsh không thấy dấu hiệu này vì Jacobs ở đằng sau hắn.

- Hãy nghe đây sếp. - Karsh tức giận và bắt đầu nói. - Tên thô bỉ này không có quyền ngăn cản tôi làm việc. Hắn còn đe dọa tôi nữa! Tôi sẽ khiêu nại.

Jacobs dùng tay nện vào gáy Karsh. Tên này ngã xuống đất và đánh rơi cái cặp. Hắn tưởng trần nhà đã đổ xuống đầu hắn. Hắn lao đảo và té nhào vào một cái ghế bành cạnh đó.

- Cậu không có quyền đánh người như vậy. - Terrell nói với giọng

nghiêm khắc, nhưng theo ánh mắt gã rất vui.

- Có một con ong trên cổ hắn, thưa sếp. - Jacobs trả lời vẻ thương cảm. - Em không muốn hắn bị ong đốt, gã khốn khổ này.

- Thật à? - Terrell hỏi. - Tôi cứ tưởng cậu muốn đánh hắn chứ.

- Ông không biết em đâu, ông chủ. - Jacobs nói với một nụ cười.

- Tao sẽ giết mày. - Karsh nói giọng run lên vì tức giận. - Hãy đợi đấy, mày sẽ thấy!

- Nay, con ong lại đậu vào nó rồi. - Terrell nói. - cần phải giết nó, Max. Nhìn kia, nó đậu trên sọ của hắn.

Lúc Jacobs vừa lại gần Karsh vừa mỉm cười, tên này vội rời khỏi ghế chạy ngang qua phòng và dựa lưng vào tường.

- Không được đụng vào tao! - Hắn bắt đầu la lên như một thằng điên. - Để tao yên.

Terrell nhìn Jacobs, rồi nhìn cái cặp. Jacobs lượm nó lên, mở ra và để lên bàn.

Đúng lúc này cửa mở và Beigler vào.

Nhìn thấy các tờ bạc trên bàn, hắn há hốc mồm.

- Sếp vừa tấn công một ngân hàng? - Hắn hỏi. - Có vẻ một gói khá lớn đấy.

- Phải. - Terrell nói. - Đếm thử bao nhiêu.

- Không được đụng vào! - Karsh la lên. - Cái này của Hare. Ông ta bảo tôi đem đến gửi tủ sắt. - Rồi trong khi ba người nhìn hắn, mắt

tròn xoe, hần vội vàng nói tiếp. - Tôi không dính líu gì vào đây cả. Đây là tiền của Hare. Tôi vừa...

- Im mồm! - Beigler cắt ngang. - Mà mày có muốn tao nện cho mày tím bầm mắt không?

Karsh lấy lại hơi thở. Hần sợ Beigler. Hần đứng đấy, nhột nhạt, mồ hôi nhễ nhại, trong khi Jacobs đếm tiền.

- Hai chục ngàn. - Cuối cùng hần nói.

Terrell ngả người trên ghế bành và nhìn

Karsh với con mắt hung dữ.

- Ai cho mày số tiền này?

- Tôi nhắc lại, đó là Hare. Ông ấy bảo tôi đến gửi trong một tủ sắt. Tất cả chỉ có thế. Tôi không biết gì hết.

- Thật à? Mày biết rõ là Hare không có nhiều tiền như vậy. Lão tìm thấy nó ở đâu?

- Ông ấy không nói gì với tôi cả. Đi mà hỏi ông ấy. Tôi không biết gì cả.

- Em nghĩ là con ong chết tiệt này lại đốt hần rồi. - Jacobs nhận xét. - Sếp cho phép em đuổi nó đi nhé?

- Đem hần đi. - Terrell trả lời. - Tôi không thích thấy người ta giết côn trùng, cậu có thể thông báo cho các gã khác là Sammy Karsh có mặt ở đây. Có lẽ họ sẽ muốn giúp cậu đuổi con ong này... không nên ích kỷ, Max.

Jacobs bẻ hai tay của Karsh ra sau lưng và đẩy hần ra khỏi văn

phòng. Karsh hét lên và vùng vẫy nhưng Jacobs giữ hần mà không cần gắng sức. Tiếng kêu của Karsh xa dần và Terrell nhìn Beigler.

- Bây giờ sắp làm gì? - Beigler hỏi. - Tên gốc này có lẽ không khai báo.

- Tôi sẽ nói chuyện với Homer Hare. - Terrell nói với vẻ u ám và gã nhấc máy.

Val đang đi trên đường lớn, tâm trí lo lắng thì nàng nhận thấy tiếng bước chân nhanh phía sau nàng... tiếng giày cao gót. Nàng quay lại. Một thiếu phụ đang đi theo nàng, lúc Val quay lại, ả mỉm cười với nàng.

- Xin lỗi, bà Burnett.

Val dừng bước.

Thiếu phụ này ăn mặc nghèo nàn. ả khoảng hai mươi ba tuổi, là một cô gái tóc vàng nhuộm vội vã, một cô gái xấu xí có khuôn mặt tái mét.

- Xin lỗi, bà Burnett! Bà không biết tôi, nhưng dĩ nhiên, tôi biết bà. Tôi là Mary Sherrek, tôi biết bà chưa bao giờ nghe nói đến tôi, nhưng tôi là nhà báo của tờ *Miami Sun*. Đó không phải là một tờ báo lớn, nhưng tôi rất hy vọng... - ả dừng lại, dường như rất bối rối và nhìn một cách thèm muốn cách ăn mặc hoàn hảo của Val. - Tôi nghĩ bà không muốn nói chuyện với tôi, nhưng tuyệt đối cần phải... tôi cần phải tiếp cận với bà...

- Tốt rồi. - Val nói. - Chuyện gì vậy?

- Thật sao, bà không buồn chán khi nói chuyện với tôi chứ? Thật may mắn cho tôi! Bà có thể cho tôi một cuộc phỏng vấn? Tôi... trời ơi... Tôi... - Ắ dừng lại và nhìn Val với vẻ bối rối. - Chồng bà đã biến mất phải không? Thật là tuyệt nếu bà có thể nói rõ cho tôi biết về ông ấy. Bà thấy đấy, tôi không phải là một nhà báo giỏi, và tôi tin họ sắp đuổi tôi. Nhưng nếu tôi trở về với một cuộc phỏng vấn bà thì thật tuyệt cho tôi, bà có hiểu không?

Val chỉ thoáng nghe người thiếu phụ ấp úng kể câu chuyện nhỏ của mình. Ốc nàng đang làm việc. Thành linh nàng thấy có cơ hội có thể khám phá ra sự bí mật bao quanh cái chết của Sue Parnell. Ý tưởng này bất ngờ đến với nàng, tim nàng bắt đầu đập nhanh gấp đôi!

- Hãy vào đây uống một ly cà phê sữa đã. - Nàng nói.

Nàng lôi ả, sang bên kia đường, vào một quán, có thể nói là vắng vẻ. Nàng gọi hai ly cà phê, trong khi Mary Sherrek ngồi và nhìn Val với đôi mắt lớn đầy tia hy vọng.

- Thật sự, bà chấp thuận cho tôi một cuộc phỏng vấn? - Ắ hỏi. - Bà cứu cuộc sống của tôi, tôi xin thề. Họ sắp đuổi cổ tôi nếu tôi...

- Cô làm cho tờ báo này được bao lâu rồi? - Val hỏi.

- Khoảng sáu tháng. - Mary Sherrek trả lời, vẻ ngạc nhiên. - Tôi sẽ tốt nghiệp sau một khóa học hàm thụ, nhưng tôi chưa có nhiều kinh nghiệm...

- Cô có một tấm thẻ nhà báo không?

- Có chứ! Tôi không thể làm việc được nếu không có tấm thẻ, thật ra, nó không quan trọng, nhưng nó mở cho bạn những cánh cửa.

- Cô vui lòng cho xem nó được không?

- Đồng ý.

Người thiếu phụ lấy tấm thẻ từ túi xách ra và đưa cho Val, nàng xem xét nó một lúc. Tấm thẻ chỉ viết rằng Mary Sherrek làm việc cho tờ *Miami Sun* và yêu cầu người ta giúp nàng được dễ dàng trong công việc. Một tấm ảnh căn cước xấu xí được dán lên thẻ có chữ ký của Terrell, cảnh sát trưởng.

Val để tấm thẻ lên bàn:

- Cô có muốn về nhà không, Mary?

- Tôi không thể về nhà được. - Người thiếu phụ trả lời. - Cha mẹ tôi sống ở New York. Tôi không có tiền đi về đó. Không, tôi không thể đi về nhà được.

- Nếu cô có tiền, cô sẽ về chứ?

- Ồ, phải. Tôi sợ ở đây lắm rồi. Phải, tôi sẽ đi. Nhưng thưa bà Burnett, chính tôi là người phải đặt câu hỏi với bà. Đừng bận tâm đến những nỗi buồn phiền của tôi.

- Tôi muốn tấm thẻ nhà báo của cô. - Val lạnh lùng nói. - Tôi mua nó hai trăm đôla. Với số tiền này, cô có thể về quê. Cô có muốn bán tấm thẻ nhà báo cho tôi không?

Nhà báo nữ trẻ nhìn nàng như thể Val đã hóa điên:

- Cô đâu cần đến tấm thẻ nhà báo của tôi? Tại sao cô muốn có nó, tôi không hiểu.

Val mở túi xách và lấy ra hai tờ một trăm đôla:

- Cô đừng hận tâm để biết tại sao tôi muốn có nó... Tôi muốn nó, thể thôi. Đây là số tiền. Tôi có thể lấy tấm thẻ được không?

Mary Sherrek liếc nhìn hai tờ bạc và thở một hơi dài:

- Bà nói nghiêm túc đấy chứ?

- Tiền đây. - Val nói, cố gắng kềm chế sự nôn nóng. Nàng đẩy các tờ bạc tới trước mặt ả rồi cầm tấm thẻ bỏ vào túi xách. - Bây giờ cô hãy về quê đi. Đôi khi tôi có những ngẫu hứng như thế này, và tôi thích giúp đỡ người khác. Chúc cô may mắn!

Nàng đứng dậy, trong khi người thiếu phụ tiếp tục nhìn hai tờ bạc trên bàn, rồi nàng nhanh chóng ra khỏi quán cà phê.

Một chiếc taxi đi ngang qua ngừng lại khi nàng gọi. Lúc lên taxi, nàng quay đầu nhìn ra sau. Người thiếu phụ ra khỏi quán cà phê vẻ kinh ngạc, nhưng sung sướng.

Val cho tài xế biết địa chỉ khách sạn của nàng. Trong khi xe taxi nổ máy, nàng lấy tấm thẻ nhà báo ra và quan sát nó. Trong phòng nàng có một tấm ảnh căn cước. Nàng không khó khăn gì dán nó vào tấm thẻ. Với tài liệu này, bây giờ nàng có một hy vọng mơ hồ có thể biết nhiều hơn về vụ ám sát Sue Parnell.

Khi Homer Hare bước vào văn phòng của Terrell, người ta có thể tưởng lão là hiện thân của sự trả thù. Đối lại với những cái nhìn dữ dằn của Terrell và Beigler, lão đáp lại bằng những cái nhìn còn độc địa hơn nhiều.

- Con rể tôi đâu? - Lão vừa hỏi vừa dừng lại trước bàn giấy của Terrell. - Nếu các anh đã đụng đến nó, tôi sẽ gọi luật sư của tôi. Nó ở đâu?

Terrell vỗ nhẹ lên chiếc cặp để trên bàn.

- Ai cho ông số tiền này? - Gã hỏi với giọng nghiêm khắc.

- Tôi sẽ trả lời những câu hỏi của anh khi anh trả lời những câu hỏi của tôi. - Hare lẩm bẩm. - Đừng tin rằng anh có thể làm cho tôi sợ! Tôi biết quyền hạn của tôi! Karsh ở đâu?

- Hắn sắp tới. - Terrell trả lời. - Ông kiếm được số tiền này ở đâu?

- Cái này là chuyện của tôi. - Hare nói. - Tôi muốn anh đem nó tới đây ngay! Nếu không, tôi sẽ không trả lời.

Terrell ra dấu cho Beigler, gã này ra khỏi văn phòng, Terrell và Hare nhìn nhau.

- Tôi không tin ông có thể ngốc thế. - Terrell nói. - Ông đã ở trong nghề này hơn ba mươi năm rồi. Ông sẽ xoay xở khá nhiều, không phải lúc nào ông cũng lương thiện, nhưng ông luôn cảnh giác. Tổng tiền, chuyện này không đẹp để gì, Hare. Tôi tưởng ông khá ranh ma để có thể cưỡng lại sự cám dỗ này.

- Tôi không có một chút ý tưởng nào về cái mà anh muốn nói. - Hare vừa trả lời vừa tức giận nhìn gã. - Hãy coi chừng đó! Tổng tiền! Anh may mắn là đã không có người làm chứng.

Tới đây thì cửa mở và Beigler đi vào, đẩy Karsh phía trước hắn. Thằng rể của ông có một con mắt bầm tím, hắn vã mồ hôi hột và run rẩy.

Terrell nhìn hắn với vẻ giả vờ kinh ngạc:

- Chuyện gì xảy ra cho hắn vậy? Làm thế nào mà hắn bị một cú vào mắt?

- Hắn rất là vụng về. - Beigler vừa nói vừa buồn bã lắc đầu. - Hắn đã ngã trong cầu thang. Nhưng bây giờ hắn khá hơn rồi, phải không, thám tử rở tiền?

Karsh vừa tránh xa vừa lấy tay che con mắt sưng vù. Hắn không ngừng rên rỉ.

- Để hắn ngồi. - Terrell nói. - Có lẽ hắn cần nghỉ ngơi.

Beigler ném một cái ghế xuống dưới chân của Karsh , tên này để người rơi phịch xuống ghế.

- Mà có khỏe không, Sammy? - Hare vừa hỏi vừa nhìn hắn.

- VẬY ông thấy tôi có khỏe? - Karsh vừa hỏi lại vừa lấy khăn tay lau mặt.

- Hare! - Bất ngờ Terrell la lên. - Ông đã xoáy số tiền này ở đâu?

Hare ngửa người trên ghế bành.

- Đó là tiền ứng trước của một khách hàng lớn. - Lão trả lời. - Cái này không liên quan gì tới anh.

- Tôi biết khách hàng của ông. - Terrell nói. - Tiền ứng trước? Hai chục ngàn đôla? Nào, nói ra đi. Chuyện gì vậy?

- Hãy hỏi thân chủ của tôi. - Hare vừa trả lời vừa bình tĩnh mỉm cười. - Người ta đưa cho tôi số tiền này cho những dịch vụ tương lai. Cái này không liên quan gì đến cảnh sát... Đây là một việc hoàn toàn riêng tư. Nếu anh biết nữ thân chủ của tôi thì hãy hỏi bà ấy. - Lão đứng dậy và cầm lấy cái cặp. - Một chi tiết, sếp. Nếu anh biết nữ thân chủ của tôi, anh phải biết là anh phải hết sức thận trọng trong cuộc điều tra. Nữ thân chủ của tôi có một ảnh hưởng nhất định trong thành phố này. Anh có thể bị cho nghỉ

hưu nếu anh đưa ra quân bài xấu. Ta đi thôi, Sammy. Họ không có quyền giữ chúng ta lại. Thôi chúng ta đi.

- Chờ một chút. - Terrell nói, nắm tay siết lại trên bàn. - Ông thoát được Hare, nhưng không lâu đâu. Từ đây trở đi, tôi sẽ không nhắm trượt ông đâu.

- Cứ thử xem. - Hare vừa nói vừa nháy mắt. - Anh sẽ không thấy được tôi. Tôi làm ăn lương thiện mà.

- Còn nữa. - Terrell nói. - Tôi đã ghi số các tờ bạc. Nếu ông chỉ cần tiêu một tờ là ông sẽ gặp chuyện lòi thối đấy.

- Thật à? Hãy nói điều này với nữ thân chủ của tôi. - Hare vừa nói vừa rời khỏi văn phòng, theo sau là Karsh.

Terrell và Beigler trao đổi với nhau bằng ánh mắt.

- Thật ra, tôi đã không thành công lắm. - Terrell vừa nhận xét vừa chau mày. - Tôi tưởng lão sẽ sụp đổ.

- Hare sụp đổ? - Beigler rống lên. - Bây giờ ta làm gì?

Terrell cầm điện thoại:

- Cho tôi khách sạn Spanish Bay. Tôi muốn nói chuyện với bà Val Burnett. - Gã nói với cô tổng đài viên của cảnh sát.

Vài phút sau, cô tổng đài viên thông báo là bà Burnett đã ra ngoài.

Terrell đặt máy xuống và nhún vai.

- Cậu sẽ lo vụ này, Joe. - Gã nói. - Tôi muốn nói chuyện với bà ấy ngay khi bà ấy về đến khách sạn, nhưng cần phải nhẹ nhàng. Tránh phải làm to chuyện.

- Em tự hỏi không biết Hare đã tác động thế nào đến bà ấy? - Beigler vừa nhận xét vừa nhăn mặt. - Hai chục ngàn đôla? Bà ấy đã làm cái trò gì để đến nỗi lão đó moi được một số tiền như thế?

- Đó là điều tôi muốn biết. - Terrell vừa nói vừa liếc nhìn các tờ giấy trên bàn. - Hình như ta không tiến triển nhanh trong vụ Parnell. Còn cậu đi tới đâu rồi, Joe?

Beigler, mệt mỏi, bắt đầu kiểm điểm lại thì điện thoại reo. Terrell nhấc máy và bắt đầu nghe. Giọng nói bị kích động mạnh ở đầu dây bên kia. Beigler thấy nét mặt sếp cứng lại.

- Chúng tôi tới đây. - Gã nói. - Đừng đụng vào cái gì cả. - Gã gác máy và nhìn vào Beigler. - Người ta vừa tìm thấy Spike Calder bị ám sát trong tầng hầm câu lạc bộ của hắn. Cái chết xảy ra cách đây một thời gian nhất định.

- Nhưng cái gì đang xảy ra trong cái xứ sở chết tiệt này? - Beigler lẩm bẩm. - Đồng ý, em tới đó.

- Có thể đây là một cú của Lincoln. - Terrell nói. - Calder và hắn quen biết nhau. Calder đã bị đâm chết. Có lẽ Jacko và Lincoln đã trốn ở đó...

Beigler gật đầu và chạy ra khỏi văn phòng.

Joan Parnell ngồi trong một cái ghế bành lớn tiêu tụy, một con mèo đen trên đầu gối, một ly rượu gin trong tay. Ả quan sát Val đang ngồi trên ghế, cuốn sổ để nơi đầu gối, tay cầm bút.

Val đã cẩn thận mặc một chiếc áo xám đơn giản. Nàng không đi bút tất và nàng đã cạo sạch sơn móng tay đi. Nàng làm tóc hơi rối,

nhưng bất chấp những chi tiết này, nàng thấy mình không có vẻ gì là cô nhà báo của tờ *Miami Sun*. Nàng cảm thấy nhẹ người khi nhận thấy Joan Parnell đã say đến nỗi chẳng cần phải thận trọng như thế này.

Nhìn thấy người đàn bà xinh đẹp này đang khó khăn mở mắt để nhận ra người đối thoại và tay run run siết chặt cái ly, Val bị xúc động sâu sắc.

- Tờ *Miami Sun*? - Joan nói giọng lúng búng. - Đó là một tờ lá cải. Cô muốn gì ở tôi?

- Về vấn đề em gái cô. - Val nói chậm chậm. - Ông chủ tôi thấy rằng cảnh sát không giúp gì nhiều cho cô. Ông ta quan tâm đến vụ này. Việc điều tra của cảnh sát dường như giậm chân tại chỗ. Ông ấy tự nhủ, nếu cô cho biết vài chi tiết, chúng tôi sẽ làm nổi bật vụ này lên và làm cho cảnh sát quan tâm đến nó tích cực hơn.

- Cô tưởng tôi cần sự nâng đỡ của một tờ báo lá cải như tờ *Miami Sun* à? - Joan lẩm bẩm. - Hãy nghe tôi cho rõ đây: tôi hoàn toàn biết cảnh sát sẽ không làm gì cả. Tôi sẽ nói cho cô biết vì sao. Em tôi là một con đĩ. Cảnh sát cóc cần các con đĩ. Cô biết tôi đã làm gì không? Tôi đã tìm đến hãng thám tử tư tốt nhất xứ này và tôi đã đưa trước một số tiền lớn để tìm ra kẻ giết em tôi. Cô có thể nói điều này với ông chủ của cô.

- Cô đã đến gặp ông Hare à?

- Dĩ nhiên rồi! Tôi đã nói hãng tốt nhất, phải không? Khi Hare tìm ra kẻ giết em tôi thì tên ngu ngốc Terrell sẽ có vẻ mặt đẹp đẽ đấy!

Val bắt đầu suy nghĩ rất nhanh. Rõ ràng là Hare đã phản bội người phụ nữ này để có thể tống tiền Val. Lão đã khám phá ra cái gì đó mà cảnh sát không biết và thay vì nói điều này cho nữ thân

chủ của lão biết, lão lại đi tìm gặp Val để moi tiền của nàng.

- Cô có tin tức gì của hãng chưa? - Val hỏi.

- Chưa. Tôi để cho họ có chút thì giờ, nhưng họ sẽ cho tôi biết... Họ ranh ma lắm.

- Tôi hiểu. - Val vừa nói vừa giả vờ viết vài chữ vào cuốn sổ. - Nhưng cô đã có ý kiến riêng về tên đã giết em gái cô chứ, cô Parnell? Dĩ nhiên, tôi sẽ không tiết lộ ra đâu.

- Có một tên dê tiện đẹp trai dám làm chuyện này lắm. - Joan vừa nói vừa đuổi con mèo khỏi đầu gối để đứng dậy. - Đó là Lee Hardy. Hắn đã bỏ rơi nó và cặp với một con đĩ mũi tẹt tên là Gina Lang. Tôi thổ lộ với cô chuyện kín này nhé: Sue không chịu nổi cảnh bị đàn ông bỏ rơi. Tôi cá là nó đã cãi lộn với tên hèn hạ này và tên hèn hạ này đã thanh toán nó. Tôi đã nói điều này với Terrell, nhưng hắn không muốn nghe tôi. Cô hãy đi nói chuyện với Hardy, cô có thể thay mặt tôi nói với hắn điều tôi nghĩ! Còn bây giờ, hãy cút đi.

- Tôi có thể tìm hắn ở đâu? - Val vừa hỏi vừa ghi tên vào sổ.

-Ồ! Trong cuốn niên giám! - Joan nói với giọng mệt mỏi. - Nói với ông chủ của cô là tôi sẽ tìm ra kẻ giết em tôi. Tôi không cần tờ lá cải của ông ta giúp đỡ!

Lúc Val trở lại chiếc taxi đang chờ và bảo tài xế chạy đến quán cà phê gần nhất thì Lee Hardy, trong văn phòng của y, đang đếm tiền mà hắn kiếm được để giúp Jacko và Moe chạy trốn. Hắn rất khó nhọc mới mượn được năm ngàn đôla. Tài khoản ngân hàng của hắn còn nợ và giám đốc ngân hàng kiên quyết từ chối ứng trước. Hắn đã đi khắp bạn bè cá ngựa và đã hao tốn rất nhiều nước bọt để mượn những số tiền nhỏ gom góp lại thành năm

ngàn đô.

Hắn bỏ tiền vào một cái cặp và thông báo với cô thư ký là hắn sẽ không trở về trước sáng hôm sau. Hắn rời khỏi văn phòng về đến căn hộ lúc mười hai giờ năm. Hắn không yên tâm khi để Gina một mình với hai tên sát thủ. Hắn không tin tưởng chúng, ngay sau khi hắn đã đưa tiền cho chúng. Hắn mượn một người bạn khẩu 45 tự động và hắn bỏ nó vào túi đựng súng. Hắn cảm thấy tự tin hơn vì bây giờ hắn có vũ khí.

Nếu Jacko và Moe chạy trốn khỏi thành phố, thì có thể chúng thoát được, hắn vừa tự nhủ vừa trả tiền taxi, nhưng hai tên đó rất ít có cơ may thoát khỏi các điều tra viên. Cảnh sát đã được báo động. Jacko cũng dễ bị phát hiện như một con voi.

Hardy biết rằng hắn bị đe dọa. Nếu cảnh sát tóm hai tên bắt lương này, chúng sẽ thú tội. Chúng sẽ tố cáo hắn ngay khi bị đưa tay vào còng số tám. Nếu hắn muốn thoát khỏi sự rắc rối này, hắn cần phải làm cho cả hai đứa im lặng. Trong khi thang máy đưa hắn về căn hộ của mình, hắn tự nhủ sẽ báo ngay cảnh sát khi Jacko và Moe ra đi. Hắn sẽ giết cả hai trước khi chúng ra đến đường. Sau đó, hắn sẽ bắn, với khẩu súng của Jacko, hai hoặc ba viên đạn vào cửa, để chứng minh cho cảnh sát thấy là hai tên vô lại này đã tấn công và cố giết hắn. Terrell không thể chứng minh điều ngược lại. Việc Gina gọi cảnh sát sẽ tránh cho hắn khỏi bị điều tra.

Thang máy ngừng lại tại tầng cuối của tòa nhà. Cửa mở ra, khi Hardy rời khỏi thang máy, hắn thấy một cô gái cao lớn, thon thả vào nhà hắn. Gina mở cửa cho ả.

Hardy không đứng lâu trong hành lang. Gina đã thấy hắn. Hắn đến đúng lúc cô gái nói:

- Tôi là Mary Sherrek, nhà báo của tờ *Miami Sun*. Tôi có thể nói chuyện với ông Hardy được không?

Gina, mặt lạnh vì sợ hãi, trả lời ả:

- Ông ấy tới kìa. Tôi chắc là ông ấy sẽ rất vui mừng khi được nói chuyện với cô.

Người thiếu phụ quay người lại ngay. Hardy sững sờ trước vẻ đẹp của nàng, nhưng hơi bối rối trước cái nhìn minh mẫn của người đối diện. Ánh mắt tự tin và soi mói của nàng làm hấn mất tinh thần.

Hấn lấy vẻ quyến rũ nhất đi vào căn hộ rồi đóng cửa lại, Gina tiến tới phòng khách.

- Tờ *Miami Sun*? - Hardy nói với giọng hơi quá nồng nhiệt. - Nhưng chắc chắn rồi, tôi đọc nó hàng ngày. Cô muốn gì nào? Xin mời cô vào.

Hấn vào phòng khách và ném một cái nhìn dò hỏi cho Gina. Ả ra dấu bằng đầu để hấn hiểu là Jacko và Moe đang ở trong phòng ngủ của Hardy. Hấn thấy ngay là cửa đang mở.

Val nhìn phòng khách, nàng cảm thấy một không khí bi kịch làm nàng sợ. Người phụ nữ mặc áo ngủ này và người đàn ông đẹp trai đang bị kích động mạnh.

- Mời cô ngồi. - Hardy vừa nói vừa đưa ra một cái ghế bành. - Cô muốn gì nào? Thật ra, cô tên gì?

- Sherrek. - Val vừa nói vừa ngồi xuống.

Tay nắm chặt cuốn sổ, nàng cố chế ngự những tiếng đập của trái tim.

- Nào, cô Sherrek, tôi rất bận, cô muốn gì? - Hardy hỏi. Hẳn để cái cặp có chứa năm ngàn đôla lên ghế tràng kỷ. - Cô uống một ly chứ?

- Không, cảm ơn.

- Cho anh một ly, Pekie. - Hardy nói. - Anh khát khô cả họng. Cô muốn gì? - Hẳn hỏi Val, trong khi Gina tới quây rượu.

Val không biết hỏi thế nào đây. Nàng nhận thấy việc này có thể rất nguy hiểm. Nàng cảm thấy có chuyện gì đó đang xảy ra trong phòng này mà hai người trước mặt muốn giấu nàng. Nàng đã bất chợt nhìn thấy Gina đang chỉ vào cửa của một căn phòng. Nàng chắc rằng điều đó cảnh báo Hardy một sự nguy hiểm nào đó.

- Tôi được giao nhiệm vụ điều tra vụ ám sát cô Parnell. - Nàng nói. - Người ta nói với tôi rằng ông là một trong những người bạn của cô ấy. Tôi tự hỏi không biết ông có thể nói với tôi về cô ấy không... cho tôi vài thông tin về quá khứ của cô ấy và cho tôi biết ông có ý kiến gì về tông tích của tên giết người không?

Hardy ngồi xuống. Khuôn mặt của hắn sưng lại và mắt hắn trở nên cáu kỉnh bất ngờ.

- Tôi không có gì để nói về cô ấy cả. - Hắn tuyên bố. - Bây giờ cô ấy đã chết rồi. Tôi không biết gì về kẻ giết cô ấy và động cơ của vụ ám sát.

Gina vừa đi vừa uốn cặp mông qua căn phòng. ả cầm trong tay một ly whisky lớn có những cục nước đá nổi lên. Vừa đưa ly cho Hardy, ả vừa nói, vẻ thách thức:

- Đó chỉ là một mối tình cũ của anh ấy, một ngọn lửa tình ái đã tắt... không là gì cả... một con đĩ!

Val nghe những điều ả nói. Một cái rùng mình chạy khắp xương sống nàng. Bị mê hoặc, nàng ngấm cái xuyên vàng nặng nề nơi cổ Gina.

Một cái xuyên vàng có treo một cái xiên gồm năm con voi nhỏ bằng vàng.

10.

Cảnh sát huy động tổng lực để tìm ra Jacko và Moe, tất cả các viên cảnh sát và thanh tra mà Terrell có thể điều động đều được tung vào cuộc săn người này. Vào cuối buổi chiều. Người ta đã dựng lên các rào chắn.

Tom Lepski và Ball Williams được phái đến nhà Lee Hardy.

- Các cậu sẽ không tìm thấy hai tên vô lại này trong phòng của Hardy, nhưng có thể chúng đã tới đó. Đừng nể nang gì đứa con gái có cái mũi chó Bắc Kinh, có khả năng ả đã thấy cái gì đó. Hãy đe dọa Hardy. Có thể hắn đã cho chúng tiền để tống khứ chúng đi. Kiểm tra lại ngân hàng của hắn. Coi thử hắn có lấy ra một số tiền lớn hôm qua hoặc sáng nay.

- Chúng ta bắt đầu từ ngân hàng. - Lepski vừa nói với Williams vừa lên xe. - Tớ thích có lý do chính đáng để nện cho Hardy một trận.

Williams, một gã cao lớn, trẻ, phần lớn thời gian ở bộ phận nhân dạng, không khoải bị lôi ra khỏi văn phòng và cặp với một tên điên như Lepski. Hắn chắc chắn rằng Lepski sẽ lôi hắn vào một cuộc ẩu đả. Viễn cảnh đối mặt với hai tên cướp nguy hiểm như Jacko và Moe làm Williams sợ đến chết khiếp đi. Điều này tốt cho Lepski vì nhiều năm nay hắn luôn đụng độ với bọn bất lương. Hắn còn độc thân và gan dạ một cách điên khùng. Cho tới bây giờ Williams đã tránh né được các cú nguy hiểm. Hơn nữa, vợ hắn sắp đẻ đứa con thứ ba. Nàng sẽ ra sao nếu hắn bị bắn hạ?

Lepski lái xe nhanh đến ngân hàng thương mại phía nam, nơi mà hắn biết Hardy có tài khoản.

- Cậu làm sao thế? - Hắn vừa hỏi vừa luồn lách khéo léo trong làn xe. - Nhìn cậu, người ta tưởng cậu đã nuốt một con ong!

- Tớ không sao cả. - Williams trả lời, vẻ khó chịu.

Hắn không thể thú nhận hắn sợ xanh mặt. Loại tâm tính này dễ đến tai Terrell.

Lepski thò đầu ra cửa để chửi một tài xế ép xe hắn. Tên kia sắp sửa đáp lại thì thấy trên nắp cái máy cái băng đen trắng có chữ cảnh sát, hắn vội vàng nuốt những lời chửi rủa.

Lepski nhăn mặt với hắn rồi quay lại Williams:

- Bình tĩnh nào, cậu chỉ chết có một lần. Tớ thích lãnh một viên đạn hơn là bị ung thư.

Williams ngồi lún xuống ghế. Bàn tay ẩm ướt của hắn mơn trớn dưới cái áo vét đựng bóng súng của khẩu 38. Nhưng sự tiếp xúc với kim loại lạnh lẽo không đủ làm hắn yên tâm.

Sau khi đã đậu xe, hai gã vào ngân hàng. Người ta để họ chờ vài phút rồi họ được đưa vào văn phòng của giám đốc.

Tay này, người mảnh khảnh với mái tóc thưa thớt, là một trong những xạ thủ giỏi nhất của Miama. Gã đã nhiều lần dự thi cùng Lepski, viên cảnh sát là một trong những hội viên hiếm hoi của câu lạc bộ bắn súng có thể đua tài với gã. Họ thân ái bắt tay nhau.

- Tối nay tôi sẽ tới câu lạc bộ. - Viên giám đốc thông báo. - Tôi sẽ đem theo một trong những người bạn bắn giỏi gần bằng tôi. Anh sẽ tới chứ, Tom?

- Tôi không nghĩ thế. - Lepski trả lời với một sự tiếc rẻ thành thật.

- Tôi đang phụ trách một vụ săn người. Đây là hai tên vô lại bị nghi đã giết người. Nếu tôi có thể, tôi sẽ tới đó để học một hoặc hai ngón của anh bạn đó.

- Câu chuyện săn bọn vô lại là cái gì hả Tom? - Viên giám đốc là Werner bật cười.

- Dịp này anh có thể giúp tôi một tay. Tôi không muốn anh tiết lộ bí mật ngân hàng, nhưng điều này rất quan trọng. Lee Hardy có đến đây lấy tiền không... hôm nay hoặc hôm qua?

- Thôi nào, Tom. Anh biết là tôi không thể trả lời câu hỏi này.

- Tôi biết, nhưng chúng tôi có những lý do để tin rằng Hardy đã cho tiền hai tên vô lại này để chúng có thể trốn đi. Đây là những tên giết người, cho đến bây giờ chúng đã ám sát ba người. Không quan trọng lắm. Nếu chúng tôi không nhanh chóng tóm cổ được chúng thì có thể chúng sẽ ám sát những người khác... quan trọng hơn.

Werner tỏ vẻ ngạc nhiên... Sau khi do dự, gã trả lời:

- Tất cả điều mà tôi có thể tuyên bố là có một người nào đó đến yêu cầu chúng tôi đáp ứng năm ngàn đôla. Vì người này hãy còn nợ, tôi đã từ chối cho mượn thêm. Người này tới đây vào lúc mười giờ sáng nay.

- Cám ơn. - Lepski nói. - Có thể tôi sẽ gặp lại anh tại câu lạc bộ tối nay.

Về tới xe, Lepski thông báo.

- Bây giờ chúng ta tới gặp Hardy.

- Hay là ta gọi sếp đi. - Williams đề nghị, không hy vọng lắm. - Có

thể ông ấy muốn tự mình nói chuyện với Hardy.

- Chính chúng ta sẽ đi nói chuyện với Hardy. - Lepski vừa nhắc lại, vừa nổ máy. - Cậu bắn giỏi chứ, Bill?

- Không giỏi lắm. - Williams nói, mặt tràn đầy mồ hôi. - Ít nhất hai năm rồi, tớ chưa luyện tập. Cậu biết đấy, Tom, vụ này làm tớ lo lắng. Giả sử chúng ta đụng phải hai tên này?

- Hai tên này sao? - Lepski hỏi. - Cậu muốn nói Jacko và Moe? Và sau đó? Một trong hai điều: hoặc chúng ngoan ngoãn để bị bắt, hoặc chúng bị bắn hạ, Ngay cả khi cậu bắn dở, cậu cũng không thể bắn trượt một khối mỡ lớn như Jacko. Cậu cứ bắn vào bụng nó và nó sẽ vỡ ra như một quả bóng.

- Nhưng hai tên này cũng biết dùng súng. - Williams nói với vẻ bi đát. - Cậu biết vợ tớ sắp đẻ!

- Thật à? Có phải cậu để đâu mà cậu lo chứ? - Lepski vừa nói vừa đậu xe lại. Hắn tắt máy. - Ta đi thảo luận với Hardy.

Hai viên cảnh sát đi vào con đường Hardy ở. Tới gần tòa nhà, Lepski thấy một viên cảnh sát đang tuần tra. Hắn ra dấu cho gã và gã chạy lại.

- Nghe này, Jamey. Tôi sẽ đi gặp Lee Hardy. Tôi không chờ gặp khó khăn, nhưng điều này có thể xảy ra. Nếu cậu nghe những tiếng súng, hãy gọi bạn tới, hiểu không? Đừng leo lên đó để chơi trò anh hùng. Hãy gọi bạn bè tới. Sau đó đến góc ở đây và bắt hai gã đó, nếu cậu thấy chúng chạy ra. Người ta đang tìm bắt Jacko và Moe.

Viên cảnh sát có vẻ hiểu và Williams càng ngày càng thấy khó chịu, thêm muốn số phận của hắn.

- Được rồi. Có một phòng điện thoại ở góc đường. - Viên cảnh sát nói. - Nếu tôi nghe những tiếng súng, tôi sẽ chạy ngay tới đó.

Lepski cười tỏ vẻ mỉa mai rồi hất ra dấu cho Williams và họ vào trong tòa nhà.

Người gác cổng ngồi tại một bàn giấy lớn, nhìn họ vẻ nghi ngờ. Gã đã đoán trước họ là cớm.

- Anh có thấy Hardy không? - Lepski hỏi.

- Ông ấy vừa lên cách đây năm phút. - Tay gác cổng trả lời. - Nếu các ông muốn gặp ông ấy, tôi sẽ gọi.

- Không. - Lepski vừa nói vừa nghiêm khắc nhìn gã gác cổng. - Không được đụng vào điện thoại, nếu không anh sẽ hối hận đấy anh bạn!

Hất ra dấu cho Williams đi theo hất, đi qua tiền sảnh và vào thang máy. Trong khi đi, Williams hỏi:

- Bây giờ chúng ta sẽ làm gì?

- Tôi không chờ gặp phải khó khăn. Hardy không đến nỗi giấu hai tên bắt lương trong căn hộ của hất. Tôi sẽ bấm chuông và đi vào. Còn cậu, cậu sẽ không xuất hiện. Cậu sẽ núp sát tường, nếu có ẩu đả, cậu vừa vào vừa bắn, nhưng trời ạ! Phải cẩn thận đừng bắn tôi đấy. Cậu hiểu chưa?

Williams bảo đảm là đã hiểu.

Thang máy ngừng ngay trước phòng Hardy. Lepski và Williams ra ngoài hành lang lớn. Lepski chỉ cho Williams chỗ núp. Hất nháy mắt với gã.

- Đừng lo. - Hắn nói. - Mọi việc sẽ tốt thôi. Williams thấy hắn lại gần cửa và bấm chuông. Gã thán phục sự can đảm và bình tĩnh của Lepski.

Im lặng một lúc rồi cửa mở và Gina hiện ra. Lepski vừa nhìn thấy phòng khách. Hardy và một cô gái cao lớn thon thả nhìn hắn. Hắn không do dự, vừa đi tới, vừa đẩy Gina ra.

- Ê! Ông là ai? - Gina nói. - Cái gì... Nhưng Lepski đã vào đến phòng khách.

Hardy và viên cảnh sát nhìn nhau. Hardy biết rõ Lepski. Hắn trở nên tái mét.

- Các anh vào nhà người ta như thế này là thế nào? - Hắn la lên. - Tôi đang bận, có chuyện gì xảy ra?

Lepski nhìn Val, vẻ ngạc nhiên, ánh mắt dò hỏi: “Mình đã thấy cô gái này ở đâu nhỉ? Hắn tự hỏi. Cô ta là ai?”

- Bình tĩnh nào. - Hắn nói với Hardy. - Tôi không biết cô bạn nhỏ của anh. Hãy lịch sự. Giới thiệu tôi đi.

- Khi tôi muốn anh tới nhà tôi, tôi sẽ mời anh. - Hardy lầu bàu.

- Tôi đã bảo anh giới thiệu tôi.

- Đó là Mary Sherrek, của tờ *Miami Sun*. - Gina nói.

Lepski biết rõ Mary Sherrek, ả thường quấy rầy hắn để moi tin tức. Hắn nhìn trừng trừng vào Val và Val đối mặt hắn, cặp mắt nhón nhác. Thần kinh căng thẳng tột độ.

- Thật à? Còn tôi, tôi là thanh tra Tom Lepski. Luôn vui sướng được làm quen với một nhà báo nữ.

- Cô Sherrek sắp sửa đi. - Gina thông báo.

- Đừng đi nhanh thế. - Lepski vừa nói vừa di chuyển để có thể nhìn canh chừng cả ba người. Nàng có thể gạt hái được một bài hay cho tờ báo của mình. Tôi luôn là hoàng tử tốt đối với các nhà báo. Hãy ngồi góc này, cô em. Lấy sổ của cô ra.

- Anh muốn gì? - Hardy hỏi.

- Jacko và Moe. Chúng ở đâu?

- Tại sao lại hỏi tôi câu này? Tôi không biết gì cả!

Lepski để ý đến cái cặp trên ghế.

- Cảnh sát trưởng không có cùng ý kiến này. Hai tên này bị truy nã vì ba vụ ám sát. Đã đến lúc phải nói chuyện nếu không anh sẽ có nguy cơ bị truy tố về tội đồng lõa.

Hardy do dự. Jacko và Moe thì hẳn biết rất rõ, đang nghe trong phòng ngủ.

- Tôi nhắc lại là tôi không thấy chúng từ hai ngày nay. - Cuối cùng hẳn nói.

- Thật đáng tiếc cho anh! - Lepski nói.

Hắn nhảy vào cái cặp. Mở nó ra bằng một cái búng nhẹ và đổ hết những cái đựng bên trong lên ghế trường kỷ.

Hardy chửi thề và lại gần Lepski, gã này quay lại và bật cười dữ tợn.

- Mà mày muốn một quả đấm vào giữa mõm, Hardy? - Hẳn hỏi. - Và tất cả số tiền này? Tại sao?

- Đây là tiền cá cược của tôi. - Hardy trả lời. - Và bây giờ, cút đi!
- Nhưng tao sẽ đi một vòng quanh cái nhà tối tân này trước khi ra đi. - Lepski nói. - Chỉ để xem thôi mà.
- Không được, nếu không có lệnh khám xét nhà!
- Tao có thể kiếm một cái. Nhưng tao sẽ khám ngay bây giờ.
- Nếu anh làm thế, tôi sẽ làm anh bị mất việc. - Hardy nghiêng răng. - Tôi không đùa đâu.

Lepski biết rằng hắn có nguy cơ gặp rắc rối nếu hắn lục lọi căn hộ mà không có lệnh khám nhà. Hardy quen biết những người khá có uy tín để gây rắc rối cho Lepski.

- Được rồi, tao sẽ kiếm một cái lệnh khám nhà. Tao có mấy người ở phía ngoài. Tại sao phải mất thì giờ nếu mày không có gì để giấu giếm cả?
- Ra khỏi đây! - Hardy nhắc lại.

- Đồng ý, nhưng tao sẽ quay trở lại. - Hắn vừa nói vừa đi lại phía tiền sảnh. - Nhớ đấy! Hai người của tao đang đứng trước cửa. Họ ở lại đây cho tới khi tao trở lại. - Khi đi ngang trước Val, hắn nắm tay nàng một cách chắc chắn. - Đi thôi, cô Sherrek. Tôi có một tin hay cho cô đấy.

Hardy và Gina đứng im nhìn Lepski dẫn Val ra đi. Lepski đóng cửa lại.

Williams mặt đầy mồ hôi, thở phào nhẹ nhõm khi thấy Lepski.

- Không có đồ võ à? - Hắn vừa hỏi vừa nhìn Val.

- Tôi không biết. Hãy ở lại đây. - Lepski nói. - Không cho ai ra ngoài cả. Tôi đi kiểm một lệnh khám nhà. Nếu có ai cố đi qua thì cậu phải xuất hiện. Tôi đi tới sở cảnh sát với thiếu phụ này. Những người khác sẽ tới đây trong mười phút nữa.

- Mười phút. - Williams nói, cổ họng thắt lại.

- Phải.

Lepski kéo Val theo hắn và ấn nút. Ngay khi họ ở trong thang máy, Lepski quay lại Val và hỏi.

- Thật ra, cô là ai? - Hắn nhìn nàng với con mắt soi mói. - Cô không phải là Mary Sherrek. Tôi biết cô ấy, vậy thì cô là ai?

- Đây là một sự hiểu lầm. - Val vừa giải thích vừa cố chế ngự sợ hãi. - Người đàn ông đó tưởng tôi là cô Sherrek.

- Cô không làm việc cho tờ *Miami Sun*. Tôi biết tất cả những người của tờ báo lá cải này. - Lepski nói. - Cô sẽ theo tôi đến sở cảnh sát, sắp muốn nói chuyện với cô.

Val chế ngự ý muốn chạy trốn. Nàng cứng người lại và ném cho Lepski một cái nhìn lạnh lùng:

- Vì anh muốn biết, tôi là bà Valérie Burnett. Cha tôi là Travers. Chắc anh đã nghe nói đến ông ấy? Tôi sẽ không đi theo anh đâu.

Lúc bấy giờ Lepski mới nhận ra nàng. Hắn có cảm tưởng là đã đi trên răng của một cái cào và nhận cái cán vào giữa mặt.

- Tôi không biết. - Hắn hiểu, chắc chắn Terrell sẽ quở mắng nếu hắn kiểm chuyện với con gái của Charles Travers. - Tôi rất tiếc.

- Không sao. - Val vừa nói vừa mỉm cười và vội vàng rời khỏi tiền

sảnh.

Lepski đi chậm theo nàng. Hắn thấy nàng gọi taxi và leo lên, chiếc taxi xa dần, viên cảnh sát trực lại gần.

- Đừng đi đâu. - Lepski nói với hắn. - Có thể sẽ có ẩu đả. Williams ở trên đó. Tôi đi kiểm một cái lệnh khám nhà. Phải cẩn thận!

Bỏ lại viên cảnh sát miệng há hốc đang nhìn hắn, Lepski chạy nhanh về phía chiếc xe.

Jacko ra khỏi phòng ngủ. Bộ mặt mờ của gã đắm mồ hôi, cặp mắt nhỏ sáng lên sự hung ác.

- Đưa tiền đây. - Hắn nói. - Chúng tao chuồn đây.

- Mà đã nghe hắn nói. - Hardy phản đối. - Chúng mày không thể đi ra được. Có bọn cớm!

Đến lượt Moe phóng vào phòng khách.

- Không có tên cớm nào có thể cản chúng tao được. - Hắn nói. - Đưa tiền cho chúng tao.

- Chúng mày không thể thoát ra được. - Hardy nói, cố gắng giữ cho giọng nói không run. - Nếu chúng mày bắn, chúng sẽ biết là tao đang giữ chúng mày. Phải suy nghĩ...

- Câm mồm! Jacko cắt ngang.

Hắn đi núng nính như con vịt về phía ghế trường kỷ và bắt đầu bỏ tiền vào trong cặp. Hắn đóng cặp lại, lấy khẩu súng trong túi của Hardy và đưa nó cho Moe.

- Chờ đã... Trời ơi! - Hardy la lên.

- Đứa con gái... - Jacko ra dấu chỉ Gina.

- Để nàng yên... - Hardy bắt đầu.

Nhưng Moe đã chồm tới hắn. Gã dùng súng đập vào thái dương hắn. Hardy ngã lộn nhào. Trong khi Gina mở miệng để hét lên, Jacko tống ngón tay lớn vào bụng ả. ả gập người về phía trước. Hắn tóm được ả và bắt đầu lay mạnh tay. Mùi mồ hôi chua loét tỏa ra từ người tên bất lương, suýt nữa làm cho Gina ói mửa.

- Câm mồm. - Hắn nói. - Con này, mày ra nói chuyện với bọn cớm. Nếu mày làm chuyện ngu ngốc, tao sẽ sản xuất ra cho mày một cái lỗ rốn thứ hai.

Hắn đẩy ả ra cửa. ả lảo đảo, lấy lại được thăng bằng vì bị Jacko đe dọa, ả buộc phải đi ra, theo sau là Jacko và Moe. Jacko ra dấu cho ả mở cửa. ả do dự rồi thi hành và ra ngoài hành lang.

Williams, súng trong tay, há hốc mồm nhìn ả. Mồ hôi vã trên trán, miệng hắn khô khốc.

Gina đứng lại, mắt tròn xoe.

- Vào đi. - Williams nói. - Đứng nguyên đó... Nào đi vào đi.

Moe giống một con ma đen, lướt tới cửa và súng của hắn khạc ra một ngọn lửa.

Williams không có thì giờ để thấy hắn. Một cú dữ dội giữa ngực làm hắn bất tỉnh và khẩu súng rơi xuống. Hắn ngã quỵ, má đập tấm thảm của dãy hành lang và hắn lăn dưới chân của Gina. Sau khi vịn vẹo một lúc, hắn nằm bất động. Gina đưa tay lên miệng và tránh xa Moe, tên này tiến tới trong hành lang, mắt lồi ra, miệng méo xệch, đầy hận thù. Hắn dừng lại để biết chắc không

còn tay cồm nào trong hành lang rồi vào trong thang máy. Jacko lò cò theo sau hắn, cặp cằm tay. Hắn thở hổn hển, mặt tái xanh. Hắn lao tới thang máy lúc Moe ấn nút.

Hardy quay lại, hắn thấy thân hình đồ sộ của Jacko sát cửa lưới của thang máy. Hắn lấy súng từ trong túi ra và bắn ngay. Tiếng nổ vang lên khi cửa thang máy đóng lại. Gina ngã xuống và bắt đầu hét lên.

Moe nghe tiếng nổ và thấy Jacko nẩy người lên. Hoảng hốt, hắn nhìn khối mỡ to lớn từ từ đổ xuống, như một con voi bị đánh chết. Máu phun ra từ túi trái áo sơ mi của Jacko. Moe không cần sờ Jacko cũng biết Hardy đã giết hắn. Moe túm lấy cái cặp. Lúc thang máy ngừng lại và cửa mở, viên cảnh sát Jamey súng trong tay chạy tới. Hai gã cùng bắn một lúc, viên đạn của Jamey lướt qua vai trái của Moe, viên đạn của Moe ghim vào giữa hai mắt của Jamey, gã này ngã nhào như một con bò mộng bị đâm chết.

Tiếng súng thu hút người qua đường. Xe cộ ngừng lại. Hai hoặc ba phụ nữ bắt đầu hét lên.

Moe chạy trong hành lang để tới cầu thang của căn hầm. Gã gác cổng ra khỏi bàn giấy, trông thấy hắn la lên và gieo mình úp bụng xuống đất. Moe chạy trước mặt hắn và xuống thang. Vừa chửi thề Moe vừa chạy trong hành lang được chiếu sáng yếu ớt, tiếng còi hú của cảnh sát tới gần càng làm cho hắn hoảng sợ thêm. Hắn tới một cái cửa, đẩy hai cái chốt, mở ra và thấy mình ở giữa trời, trong một con hẻm dẫn tới bến cảng. Hắn chạy, ngừng lại ở cuối con hẻm và quay lại. Một phụ nữ nghiêng người nơi cửa sổ của tòa nhà và nhìn hắn, đó là một phụ nữ béo phì, đứng tuổi, tóc nhuộm xanh. Khi ả thấy hắn nhìn ả, ả ngã người ra sau và bắt đầu hét lên.

Moe nhét súng vào thắt lưng quần và đi nhanh dọc theo bến

cảng. Cách đó năm mươi mét là quán rượu của Fris - Fris. Ngày trước Fris - Fris là người tình của Moe. Đó là một gã to lớn người Jamaïque khá già, hút cần sa, có thu nhập khá tốt, phờ điều khiển một mạng lưới “traí gọi” cho những kẻ trộm lạc giàu có của Miami.

Moe đi vào trong ánh sáng mờ mờ của quán rượu nhỏ. Giờ đó Fris - Fris chỉ có một mình. Hắn thiu thiu ngủ sau quầy, một tờ báo thể thao trải ra trước mặt, một tách cà phê lạnh ở tầm tay.

- Fris! - Moe vừa nói vừa nắm cánh tay hắn. - Giấu tôi đi, các tay cớm đang tìm tôi!

Fris - Fris bất ngờ tỉnh cơn mơ. Hắn di chuyển nhanh nhẹn như một con rắn. Nắm cánh tay Moe, hắn dẫn gã vào phòng trong, kéo màn, đẩy gã vào một phòng khác có một người đàn ông đang ngủ trên đệm rơm, đi tiếp và tới được một hành lang hẹp.

Fris - Fris khởi động một cơ quan bí mật, một tấm bảng lặn với một bức tường bằng gỗ mở ra. Fris - Fris đẩy Moe vào một căn phòng nhỏ tối tăm.

- Đừng lo, tôi sẽ thu xếp cho! - Hắn vừa nói vừa đóng tấm bảng lại.

Hắn nhanh chóng trở lại quầy rượu, ngồi xuống và nhắm mắt. Một phút sau, hai người cảnh sát đi vào. Một trong hai gã lại gần quầy rượu và tát Fris - Fris một cái ra trò.

- Dậy đi, tên pêđê già. - Viên cảnh sát hét lên. - Moe Lincoln ở đâu?

Fris - Fris nước mắt đầm đìa, trả lời:

- Lincoln? Cả bao nhiêu tuần nay tôi đâu có thấy hắn.

Hai viên cảnh sát súng cầm tay, lục lọi căn nhà nhỏ bẩn thỉu,

nhưng không thể tìm thấy Moe.

Trong khi cuộc săn người tiếp tục, tin tức về cái chết của Williams lan tới sở cảnh sát.

Terrell và Beigler nhảy vào một chiếc xe và phóng tới nhà Hardy. Lepski đã có mặt ở đó rồi.

Hardy nằm trên ghế trường kỷ, một vết bầm tím vì cái báng súng của Moe, chắn ngang khuôn mặt nhợt nhạt của hắn. Gina, vẻ hốt hoảng đang ngồi trong một ghế bành và nhâm nhi một ly whisky.

Lepski lớn vồn trong phòng, thần kinh căng thẳng, sẵn sàng đánh đấm.

Khi Terrell và Beigler vào tòa nhà, bốn y tá mặc áo blu trắng khiêng thi thể đồ sộ của Jacko trên một chiếc cáng. Terrell nhìn khối thịt giấu dưới tấm drap, lau bầu, rồi tới thang máy cùng với Beigler.

- Tên hèn hạ đó đã giấu chúng. - Lepski nói, khi Terrell và Beigler vào phòng. - Tôi cóc cần hắn đã kể gì... Hắn đã giấu chúng!

- Được rồi. - Terrell nói. - Cậu cố gắng bắt cho được Lincoln. Còn tôi, tôi sẽ lo cho tên này.

Lepski khinh bỉ nhìn Hardy đang từ từ ngồi lên, rồi hắn rời khỏi phòng khách..

Nhìn thấy ác cảm mà Terrell dành cho hắn, Hardy biết rằng đã đến lúc nói ra sự thật.

- Thừa sếp... - Hắn nói. - Chúng nó đến đây tối qua, Jacko và Moe, lúc đó tôi đi vắng. Chúng nó ở lại. Chúng nó đã đe dọa cô Lang.

Khi tôi về, chúng nó giải thích với tôi là chúng nó đã giết Henekey. Tên này đã phản bội chúng trong một âm mưu gì đó mà tôi không biết. Chúng nó không cho tôi biết đó là âm mưu gì. Chúng nó muốn có tiền để chạy trốn... năm ngàn đôla. Lúc đầu, tôi không chịu, nhưng chúng tổng tiền tôi. Chúng nói với tôi rằng nếu tôi không đưa tiền cho chúng, chúng sẽ giết Gina... cô Lang, tra tấn nàng đến chết, đó là những lời của chính Jacko. Khi tên bắt lương này thế sẽ thực hiện một việc như thế, thì hẳn sẽ làm, buộc tôi đi kiếm tiền, rồi Lepski tới. Hai đứa chúng nó đang ở trong phòng ngủ, chúng đã nghe Lepski báo trước cho tôi biết là có một viên cảnh sát ở phía ngoài. Khi Lepski đi rồi, chúng bắt buộc Gina phải ra ngoài để nói chuyện với viên cảnh sát. Moe lợi dụng lúc đó để giết viên cảnh sát. - Với một cử chỉ đầy kịch tính, Hardy ném khẩu 45 lên bàn. - Tôi đã giết Jacko. - Hẳn nói thêm. - Tôi thú nhận. Khi tôi nghe thấy những tiếng súng, tôi lấy súng và bắn nó khi nó vào thang máy.

- Tốt. - Terrell nói ngắn gọn. - Bắt đầu lại từ đầu. - Gã liếc nhìn Beigler. - Ta viết tất cả những cái này ra giấy.

Chỉ mới hơn năm giờ một chút, buổi chiều hôm đó, khi Terrell được Lepski cho biết là hẳn đã gặp Val Burnett trong phòng của Hardy và nàng mạo xưng đã được tờ *Miami Sun* phái đến Terrell một mỗi và lo lắng. Một lần nữa, Moe Lincoln lại thoát khỏi cảnh sát. Sếp đã bắt Lee Hardy về tội giết Jacko, nhưng luật sư của Hardy đã nộp tiền bảo lãnh để hẳn được thả. Hardy khẳng định hẳn ở trong tình trạng tự vệ chính đáng, vì Jacko sắp giết Gina. Vì Gina xác minh lập luận này, Terrell chỉ còn cách thả Hardy ra.

Lúc đầu gã khó tin là Val Burnett đóng giả nhà báo, nhưng sau khi Lepski đã thuyết phục được gã, gã nhảy vào xe và phóng tới khách sạn Spanish Bay, Val tiếp gã trong phòng khách.

- Tôi rất tiếc phải làm phiền bà, thưa bà Burnett. - Terrell vừa nói

vừa đi vào căn phòng. - Một trong các người của tôi cho tôi biết là bà đã có mặt trong phòng của Hardy vài phút trước khi xảy ra vụ giết người.

Val, người chờ đợi cuộc viếng thăm này, đã chuẩn bị cách kể lại của mình về vụ này, mặc dù bị xúc động, nàng vẫn tự chủ được mình trước Terrell.

- Vâng, tôi có mặt ở đó. Thật là kỳ lạ về phần tôi. - Nàng nói. - Mời ông ngồi, dĩ nhiên ông muốn một sự giải thích.

- Bà đã nói với Hardy. - Terrell vừa nói tiếp vừa ngồi xuống. - Rằng bà là Mary Sherrek của tờ *Miami Sun* thừa bà Burnett. Điều này có đúng không?

Val ngồi trước mặt Terrell.

- Đúng, đây là chuyện đã xảy ra. Cô Sherrek muốn về quê ở New York. Cô ấy hết tiền. Tôi đã thương hại cô ấy và mua tấm thẻ nhà báo của cô ấy. Tôi nghĩ tôi không có quyền làm thế, nhưng tôi tìm cách giúp cô ấy và cũng để vui chơi một chút.

- Cô ấy không có quyền bán cho bà tấm thẻ. - Terrell gay gắt nhận xét. - Tôi không hiểu. Thật ra tại sao bà lại mua nó?

- Ố! Tôi đã chiều theo một ngẫu hứng bất ngờ, một ý ngông cuồng xuất hiện trong đầu tôi. - Val nói với một cử chỉ mơ hồ. - Tôi nghĩ ông rất khó hiểu tình trạng của tôi. Tôi giàu có. Tôi không có việc gì để làm. Tôi ác luôn mê hoặc tôi. - Nàng phác một nụ cười. - Vụ ám sát người phụ nữ này... Sue Parnell làm cho tôi quan tâm. Tôi đã theo dõi vụ này trên báo. Trong khi nói chuyện với người thiếu nữ này, bất ngờ ý tưởng đến trong đầu tôi là sẽ rất vui và hấp dẫn nếu làm quen được với những diễn viên nào đó của tấn bi kịch. Tôi tự nhủ nếu tôi có một tấm thẻ nhà báo, tôi cố thể đến

nhà những người này và nói chuyện với họ. Tôi không cưỡng lại được sự cảm dỗ và tôi đã mua tấm thẻ nhà báo của cô ấy. Tôi đã tới nhà ông Hardy. Có lẽ ông cho rằng đó là một sáng kiến hơi bệnh hoạn, nhưng những người như tôi, có quá nhiều tiền và không biết làm gì, thường làm những chuyện như vậy để giải trí.

Terrell chăm chú nhìn nàng. Gã không tin một chút nào những gì nàng kể lại, nhưng gã phải thận trọng.

- Điều đó rất nguy hiểm, thưa bà Burnett.

- Cuối cùng gã nói.

- Phải, đúng không? Trời ơi! Tôi thật ân hận đã gây khó khăn cho ông. Có lẽ ông nên thông cảm mà cho rằng sự cố này chỉ là một ý thích thất thường của một phụ nữ giàu có, bởi gốc gác ghêch và nhẹ dạ...

Terrell không dễ dàng bị đánh lừa bởi loại nhún nhường này.

- Khi bà ở trong căn hộ đó. - Gã hỏi. - Bà có nghi là hai tên giết người trốn trong đó không?

- Chắc chắn là không rồi.

- Bà làm ơn cho tôi xem tấm thẻ nhà báo của cô Sherrek được không?

Val cứng người lại rồi chăm chú nhìn gã.

- Tôi hy vọng là ông sẽ không gây chuyện với cô gái đó. - Nàng nói. - Điều này sẽ làm phật ý tôi rất nhiều. Tất cả chuyện này là lỗi tại tôi, khi về đến đây tôi đã xé tấm thẻ.

Lúc đó Terrell thay đổi mưu kế:

- Một chuyện khác, thưa bà Burnett. Tôi được biết bà đã đưa hai chục ngàn đôla cho Homer Hare, lão khẳng định đây là tiền đưa trước cho một cuộc điều tra mà bà giao cho lão. Tôi thừa nhận việc này không liên quan đến tôi nhưng tôi cho rằng tôi có bổn phận phải báo trước với bà là không nên tuyệt đối tin tưởng vào Hare, lão là kẻ bất lương. - Gã do dự, rồi nói tiếp. - Thoạt đầu, thưa bà Burnett, tôi thấy hình như Hare đã tổng tiền bà. Thật không có gì làm tôi sung sướng bằng việc cho lão vào tù mười bốn năm. Tất cả những điều bà nói để giúp tôi củng cố việc tố cáo lão là hoàn toàn kín đáo. Tôi hứa với bà. - Gã ngừng lại một lúc. - Bà không muốn khai báo với tôi điều gì sao?

Val rùng mình. Nàng nhìn Terrell một lúc lâu rồi nàng trả lời:

- Tôi đưa số tiền đó cho ông Hare vì tôi muốn ông ấy mở một cuộc điều tra rất riêng tư cho tôi. Không có chuyện tổng tiền. - Nàng đứng dậy. - Tôi rất cảm ơn ông đã sẵn sàng giúp đỡ, nhưng điều này hoàn toàn vô ích. Tôi xin ông vui lòng chấp nhận những lời xin lỗi về sự đăng trí ngu ngốc của tôi.

Terrell nhún vai và đứng dậy.

- Rất tốt, thưa bà Burnett, nhưng nếu bà thay đổi ý kiến, bà biết tìm tôi ở đâu. Nếu tôi có thể có ích đối với bà, xin cứ nói ra. - Gã tiến lại phía cửa, rồi bất ngờ quay lại. - Tôi xin lỗi. - Gã nói thêm. - Nhưng chúng ta chưa nói hết, Hardy sẽ bị tố cáo tội giết người. Hắn sẽ cần sự khai báo của chính bà. Tôi không tin là bà đã nói sự thật với tôi. Hãy suy nghĩ về điều này. Có nhiều người nhận thấy bà là bạn của tôi hơn là coi tôi như một kẻ thù.

Gã đi ra và đóng cửa lại.

Lúc đó là bảy giờ mười lăm phút. Homer Hare, Sam Karsh và Lucille họp lại để xem xét tình hình. Sam Karsh vừa từ bệnh viện về sau khi đã được băng bó các vết thương. Hắn phải cần hơn bảy giờ để hồi phục sau khi bị đánh đập tại sở cảnh sát. Gã cầm một bịch đá vụn áp vào mắt và thỉnh thoảng rên lên. Cả Hare, đang ăn bánh mì kẹp thịt gà lẫn Lucille không ai để ý đến hắn.

- Con đã nói từ lúc đầu là vụ này không đáng giá gì cả. - Lucille nói. - Và đây là kết quả.

- Terrell bíp. - Hare nói, miệng đầy thức ăn. - Hắn không thể chứng minh số tiền này không phải tiền đưa trước cho phí tổn điều tra. Bà Burnett sẽ không nói ra. Không có lý do gì để lo lắng cả.

- Thật à? - Karsh rên lên. - Còn tôi thì sao? Hãy nhìn một chút cái cách mà bọn quốc xã này đối xử với tôi. Ông biết chúng nói gì với tôi không! Chúng báo trước cho tôi biết là mỗi lần chúng thấy tôi đi xe ô tô, chúng sẽ tống cho tôi một tờ biên phạt vi cảnh! Chúng hoàn toàn có khả năng này. Hãy nhìn mắt tôi!

- Ố! Mắt anh thế là đủ rồi! - Lucille la lên. - Người ta cóc cần, tôi nghĩ...

Tới đây, tiếng chuông vang lên trong tiền sảnh. Ba người nhìn nhau, vẻ khó chịu rồi Lucille đứng dậy, ả đi tới phía cửa thì nó mở ra, Hare ngạc nhiên thấy Val đứng trên thềm.

Lão cố gắng nở một nụ cười và đứng dậy để tới nghiêng mình một cách trịnh trọng.

- Thưa bà Burnett, thật hân hạnh! Xin mời bà vào.

Val nhìn lão rồi ngắm Lucille và Karsh, tên này vội vàng giấu bịch

đá vụn sau lưng rồi nhìn nàng, vẻ khó chịu.

- Rất tốt, các con hãy ra ngoài. - Hare dịu dàng nói. - Bà Burnett không đến để gặp các con.

- Có chứ. - Val nói, vẻ bình tĩnh và quả quyết. Nàng vào văn phòng và đóng cửa lại. Nàng có vẻ nhột nhạt nhưng ánh mắt cứng rắn và hơi khá mệt mỏi, một sự cương quyết làm Hare phải ngạc nhiên. - Tôi nghĩ hai kẻ tòng phạm của ông biết ông tổng tiền tôi?

Karsh run rẩy và trở nên nhột nhạt, Lucille cứng người lại.

- Coi nào, thưa bà Burnett, chúng ta không thể nói chuyện kiểu này ở đây. - Hare phát biểu với giọng bất ngờ trở nên cộc cằn.

- Tuy nhiên đây là kiểu nói chuyện mà chúng ra sẽ nói. - Val vừa trả lời vừa tiến lại chiếc ghế bành trước bàn giấy của Hare, và ngồi xuống. - Tôi vừa nói chuyện với ông cảnh sát trưởng. Ông ta nói với tôi là ông ta rất muốn đưa ông vào tù mười bốn năm, ông ta có vẻ nghiêm túc đấy.

Hare để rơi mình xuống ghế bành.

- Điều ông ta thích làm và điều ông ta có thể làm là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, thưa bà Burnett!

Val chăm chú nhìn lão.

- Nhưng ông ta có thể làm được. - Nàng trả lời. - Tôi chỉ cần thú nhận với ông ta rằng ông và những kẻ tòng phạm của ông đã tổng tiền tôi để cho ba người cùng vào tù, trong mười bốn năm.

- Đừng lôi tôi vào chuyện này. - Karsh vội vàng nói.

- Câm mồm! - Hare nói. Rồi lão quay lại Val. - Chắc chắn rồi, bà Burnett, tôi không cần phải nhắc lại điều gì sẽ xảy ra nếu bà kể chuyện này cho Terrell. Tôi nhìn nhận chúng và tôi có thể gặp khó khăn nhưng Terrell không thể nhắm mắt làm ngơ với sự kiện của chồng bà là một tên giết người. Tôi có cảm tưởng là bà đã đưa số tiền này để chi tiết đó không được biết đến.

- Ồ! Không! - Val vừa nói vừa lắc đầu. - Tôi đưa tiền cho ông để chứng minh việc ông tống tiền tôi. Cảnh sát và ngân hàng của tôi đã ghi lại số của tất cả các tờ bạc. Cảnh sát biết rằng tôi đã đưa tiền cho ông. Họ sẽ không khó khăn gì để chứng minh rằng ông đã tống tiền tôi và các tông phạm của ông cũng tham gia vào.

- Một giây... - Karsh nói, mặt tràn ngập mồ hôi.

- Mà có câm mồm không? - Hare hét lên. - Tôi tin là bà bịp, bà Burnett. Tôi có phải hiểu là việc chồng bà bị xử về tội giết người không quan trọng đối với bà?

- Ồ! Có chứ, điều này quan trọng đối với tôi! - Val trả lời mà không bối rối. - Nhưng, tôi sẽ không để bị tống tiền. Tôi đã suy nghĩ về điều này. Tôi thích thấy chồng tôi bị xét xử hơn là nhượng bộ một vụ tống tiền, ông giữ chứng cứ duy nhất chống lại anh ấy. Cảnh sát sẽ muốn biết tại sao ông không giao chứng cứ này, sự thiếu sót này của ông cộng với việc họ biết số tiền tôi đưa cho ông đủ để kết tội ông ngồi tù cũng gần bằng số năm mà người ta kết tội chồng tôi.

Hare bắt đầu cảm thấy khó chịu.

- Tôi vẫn nghĩ là bà bịp. - Lão nói. - Chồng bà sẽ sống suốt đời trong một bệnh viện dành cho phạm nhân điên.

- Có thể lắm, nhưng chúng tôi sẽ muốn những luật sư nổi tiếng. -

Val nói. - Anh ấy có thể ra khỏi tù nhanh hơn thế. Tôi không bị đầu. - Nàng nhắc chiếc điện thoại để trên bàn. - Nếu ông tin điều ngược lại, tôi sẽ gọi ông cảnh sát trưởng.

- Ngừng lại, đừng làm thế. - Karsh la lên.

Val để điện thoại xuống và nhìn Karsh đang bắn Hare bằng ánh mắt.

- Đồ bụng bự. - Hăn nói. - Tôi đã bảo ông rồi. Bà ấy đã nắm chúng ta rồi. Bây giờ đến lượt ông cầm mồm, tôi sẽ lo vụ này.

Hare nhột nhạt, bắt đầu phản đối, nhưng Lucille cắt ngang.

- Để anh ấy làm. Ngay từ đầu, tôi đã nhắc lại việc này chẳng tốt lành gì cả.

Hare do dự, xoay người trên ghế bành và quay lưng về phía Val.

- Thừa bà Burnett. - Karsh bắt đầu. - Tôi xin bà tin rằng tôi và vợ tôi đều không muốn dẫn thân vào vụ này. Hãy nghe đây, chúng tôi sẽ trả lại bà tiền và tang vật kết tội. Trong trường hợp này bà có bằng lòng quên hết mọi chuyện không? Chúng tôi không muốn gặp rắc rối với cảnh sát và bà cũng không muốn chồng bà phải lo lắng, có phải như thế không?

- Đồ ngu! - Hare cười khẩy. - Mụ ấy bị!

Val nhìn Karsh.

- Đưa cho tôi cái áo vét, bật lửa và số tiền. - Tim nàng đập mạnh, nhưng nàng cố nhìn thẳng vào mắt Karsh, tuy nhiên nàng còn sợ hơn hăn. - Tôi sẽ quên là đã đến đây.

Karsh chạy vội tới tủ sắt. Hăn lấy ra cái gói đựng cái áo vét, thêm

vào cái bát lửa bằng vàng, rồi lấy cái cặp đựng hai chục ngàn đôla, đưa ba thứ cho Val.

Khi nàng đi rồi, Hare lấy tay hất phần bánh mì kẹp thịt còn thừa đi:

- Đồ ngu! Chúng mày không thấy là mụ ấy lừa bịp hay sao? Chúng mày để mất đi nửa triệu đôla.

- Thật à? - Karsh vừa la lên vừa ép sát bịch nước đá vào mắt. - Vậy tại sao lại bỏ phí thức ăn thế. Nếu chúng ta nghèo khổ, ông sẽ cần đến mảnh vụn bánh mì nhỏ nhất!

11.

Moe ở lại nơi ẩn nấp, tại nhà Firs - Firs cho tới chín giờ. Trong khi đó, Firs - Firs đã thông báo cho các gã ở bên cảng để biết các cuộc di chuyển của cảnh sát.

Một cú điện thoại vài phút trước chín giờ, báo cho Firs - Firs biết là cuộc săn người vẫn tiếp diễn, nhưng khu vực này không còn tay cớm nào cả.

Hắn vội vàng chạy tới để đưa Moe ra ngoài.

- Lúc này chúng đã biến mất. - Hắn vừa nói vừa đưa gã vào một căn phòng chỉ có cái bàn và bốn cái ghế. - Bây giờ cậu sẽ làm gì?

Trong khi hắn giam mình trong bóng tối, Moe đã khóc cho cái chết của Jacko. Nỗi buồn khổ của hắn là mãnh liệt và thành thật. Hắn yêu mến Jacko, cuộc sống không có gã từ nay đối với hắn là vô ích và không mục đích. Hắn không thể tưởng tượng nổi hắn sẽ làm gì khi thiếu Jacko. Người ta có thể nói có một bức màn sắt vừa rơi xuống, chặn tương lai của hắn.

Năm ngàn đôla hắn lấy trong căn hộ của Hardy không còn làm hắn lên tinh thần. Tất cả số tiền này để làm gì, nếu không có Jacko?

Firs - Firs quan sát hắn với vẻ lo lắng.

Chưa bao giờ hắn thấy Moe trong tình trạng này, do dự, mặt tái nhợt, mắt mơ màng.

- Moe! Cục cưng! Chuyện gì xảy ra? - Firs - Firs nóng nảy hỏi hắn. -

Bây giờ cậu cần phải nghĩ đến mình. Tớ có thể đưa cậu lên một con tàu. Có một con tàu tối nay nhổ neo đi Jamaïque. Cậu có tiền phải không?

Moe ngồi xuống một cái ghế. Hắn để cái cặp đựng năm ngàn đôla lên bàn. Hắn nhìn thẳng trước mặt, dường như không nghe những gì Firs - Firs nói.

- Cục cưng! Thôi nào! Bình tâm đi! - Firs - Firs nói tiếp. - Chúng có thể trở lại, chúng biết chúng ta quen nhau. Cậu phải hoạt động lên.

Bất thành linh, Moe thay đổi tâm trạng. Hắn cứng người lại, từ mơ màng, ánh mắt hắn trở nên thù hận:

- Tớ biết tớ sẽ làm gì! Tớ sẽ khử tên hèn hạ đã giết Jacko!

Firs - Firs rùng mình:

- Không! Cậu điên rồi! Cậu cần phải trốn đi! Hãy quên Hardy! Phải nghĩ đến cậu đã.

- Tớ sẽ giết tên hèn hạ đó! Tớ cóc cần điều gì có thể xảy ra cho tớ. Tớ cần phải thanh toán nó.

Firs - Firs vặn tay:

- Họ sẽ giết hắn, cục cưng. Bạn bè sẽ thanh toán hắn! Tất cả các tay cớm trong thành phố này đang tìm cậu. Cậu hãy lên chiếc tàu đó đi. Tớ sẽ thu xếp tất. Đừng nên mất thì giờ nghĩ đến Hardy. Bạn bè sẽ thanh toán nó.

- Không ai ngoài tớ thanh toán nó! - Moe vừa hét lên vừa đập mạnh tay xuống bàn. - Người đầu tiên đụng đến tên hèn hạ này sẽ biết tay tớ.

Firs - Firs giơ tay lên, chán nản:

- Tớ hiểu điều này chứ, nhưng cậu sẽ không bao giờ tới được nó. Tình hình rất nguy kịch. Một tên cớm nào...

- Ồ! Câm miệng! Kiếm cho tớ ít quần áo... cái gì đó sẫm màu, nhanh lên.

Firs - Firs bất ngờ có một ý tưởng. Hắn tìm cách giúp Moe chạy trốn. Bộ mặt da đen của hắn sáng lên:

- Tớ có một bộ quần áo phụ nữ ở đây, cực cứng. Cứng mặc vừa đấy, cậu nghĩ sao? Tớ cũng có một bộ tóc giả bông bênh. Tớ sẽ sửa soạn cho cậu đến mẹ ruột cậu cũng không nhận ra nữa!

Moe nhìn hắn, ngạc nhiên rồi gật đầu.

- Ít ra cũng bánh dày chứ! - Hắn nói.

Bốn mươi lăm phút sau, một phụ nữ Jamaïque thon thả, đội bộ tóc giả bông bênh màu đen giống như một cái mũ, mặc một cái áo màu xanh và vàng sít lại nơi thắt lưng, chân đi dép vàng ra khỏi quán rượu của Firs - Firs và đi tới bến cảng.

Ả cầm trong tay một cái túi lớn màu vàng và xanh, trong đó có một khẩu súng tự động 38.

Gina và Hardy đang nằm trong một cái giường lớn. Hardy hơi say. Họ vừa làm tình một cách cuồng nhiệt và hắn muốn ngủ. Nhưng Gina thì căng thẳng và lo lắng:

- Ta nói chuyện một chút đi, Hardy, em hết sức lo lắng. Người ta

không thể làm gì được anh, phải không, vì đã giết tên hèn hạ to xác kia.

- Không. - Hardy nói. - Đó là một vụ rất đơn giản. Đừng lo lắng. Đây là một trường hợp tự vệ chính đáng. Em hãy bình tĩnh, ta ngủ thôi.

- Nhưng chưa đến mười giờ. - Gina nói. - Làm sao anh muốn em ngủ được? Ta ra ngoài một lúc. Tới quán Coral Club.

Hardy mở mắt và nhìn ả.

- Nếu em nghĩ anh phải ra ngoài trong khi tên Moe hãy còn đi ngoài đường thì em điên rồi. - Hấn nói.

Gina mở to mắt:

- Anh tin là hấn có thể làm hại anh?

- Mẹ kiếp! Em nghĩ tại sao chúng ta có một tay cớm đứng trước cửa tòa nhà? - Hardy hỏi, mệt mỏi. - Em nghĩ tại sao chúng ta có hai tay cớm được cắt đặt ở tiền sảnh, phía dưới? Họ biết chắc là hấn sẽ trở lại đây. Jacko và hấn giống như chồng với vợ. - Thành linh gã đứng dậy. - Anh rất muốn đã không bắn hạ cái đồng mỡ to lớn đó. Anh tự hỏi không biết tại sao anh đã làm thế!

- Nhưng nếu họ không tìm ra hấn? - Gina vừa hỏi vừa ngồi dậy, mặt lo lắng. - Anh nghĩ chúng ta phải ở lại đây cho đến khi hấn bị bắt?

- Đúng thế. Anh sẽ không ra khỏi đây khi họ chưa bắt được hấn. Tất cả những tay cớm của thành phố đều đi tìm hấn.

Gina nhảy khỏi giường, đi qua căn phòng tới lấy cái áo choàng của ả đã rơi xuống đất. Hardy nhìn ả di chuyển, trần truồng, và

ngiêng người để lượm cái áo choàng lên. Hắn biết nhiều phụ nữ đến nỗi không thể nhớ hết. Nhưng không người nào kích thích hắn bằng Gina.

- Cho anh một ly. - Hắn vừa nói vừa nằm lại.

Gina vào bếp sửa soạn hai ly whisky có đá. Ắ trở lại. Đưa một ly cho Hardy, rồi cuộn người lại trong một chiếc ghế bành cạnh giường.

- Chúng ta lấy nhau đi! - Ắ bảo hắn. - Em đã chán cảnh kéo dài như thế này. Chúng ta lấy nhau đi, chúng ta sẽ có thể có con cái.

Hardy nhìn ắ ngạc nhiên, rồi phá lên cười.

- Điều em nói thật là điên độn. Con cái? Em làm sao thế? Tự nhiên lại muốn có con cái.

- Thế đó. - Gina bình tĩnh nói.

Hardy chăm chú nhìn ắ và nói thêm vẻ nghi ngờ:

- Thật ra anh cũng không biết nữa.

Hắn ra dấu từ chối, nhưng Gina trong khi quan sát hắn, nhận thấy sự gợi ý của ắ đã gây ấn tượng đối với hắn.

- Ít ra vấn đề con cái không cần phải gấp lắm. - Ắ nói thêm... - Nhưng chúng ta lấy nhau đi.

- Tại sao? Như thế này em không hạnh phúc sao? - Bất ngờ Hardy hỏi, vẻ tự vệ. - Tại sao em muốn chúng ta lấy nhau?

- Em đã nói dối vì anh, điều này có thể gây rắc rối cho em. - Gina giải thích. - Bây giờ em phải nói dối một lần nữa khi khẳng định

rằng Jacko đe dọa em và vì thế mà anh đã giết hắn. Cả điều này nữa cũng có thể gây ra cho em biết bao nhiêu chuyện, Lee. Tại sao em lại phải dính líu vào vì anh? - Ắ ngừng lại rồi nói tiếp. - Nhưng vì chồng em, em sẽ không do dự nhảy vào lửa.

Hardy chau mày, mắt ngó lên trần nhà. Và tại sao lại không lấy nhau nhỉ? Tại sao lại không có hai hoặc ba đứa con?

Thình lình, hắn không còn chau mày nữa.

- Rồi, đồng ý, Pekie, nếu đây là điều em muốn. - Hắn nói. - Anh có thể làm chuyện tệ hại hơn nữa. Đây không phải là một ý tồi, đồng ý, sau khi vụ này đã xong xuôi, chúng ta sẽ lấy nhau.

- Đừng tỏ vẻ phẫn khởi thế. - Gina vừa trả lời vừa cười.

Đó là giây phút mà ắ chuẩn bị từ ba tuần nay.

- Em muốn anh làm gì nào? - Hardy vừa hỏi vừa mỉm cười.

Gina kêu lên sung sướng, đứng dậy rồi nhảy vào ôm cổ hắn, làm bay mất cái ly mà ắ đang cầm trong tay.

Cùng lúc, một phụ nữ Jamaïque thon thả đi vào con hẻm phía sau tòa nhà của Hardy. Ắ nhanh nhẹn và yên lặng đi tới. Không ai thấy ắ nhẹ nhàng mở cái cửa dẫn tới bàn giấy của người bảo vệ. Ắ đi vào hành lang, đóng cửa và ngừng lại để nghe ngóng. Bàn giấy của tay bảo vệ chìm trong bóng tối. Một cái cửa, ở đầu kia của hành lang, hãy còn hé mở và để lọt vào một tia sáng. Như một con ma đen, ắ tới cầu thang trong khi một người đàn ông, trong căn phòng có ánh sáng, khắc nhổ ầm ỉ. Ắ tiếp tục đi và tới lầu một. Ắ dừng lại và thấy người gác cổng đang đọc một tờ báo thể thao, ngồi tại bàn giấy. Ắ tiến lại phía cầu thang và biến mất mà không ai thấy.

Trên đầu cầu thang lầu hai, ả ấn nút gọi thang máy, và khi thang máy tới, ả đi vào và ấn nút lầu tám, ngay dưới căn hộ của Hardy. Trong khi đi, ả mở túi xách và lấy ra một con dao có nắp chặn. ả ấn nút và một lưỡi dao dài phọt ra khỏi cán. Thang máy dừng lại và cửa mở. Con dao ép sát hông, ả ra khỏi thang máy và dừng lại để nghe ngóng. Không có tiếng động nào cả. ả leo lên cầu thang. Khi ả tới đầu cầu thang thì một tay cớm xuất hiện trong hành lang đi về phía ả.

- Ê! Cô làm gì đó? - Hấn nói, ngạc nhiên thấy trước mặt một cô gái người Jamaïque.

Con dao ghim vào cổ viên cảnh sát ngay lúc gã sờ vào khẩu súng trong bao. Gã ngã xuống. ả người Jamaïque nhào vào người gã và dùng túi xách đập một cú vào đầu gã.

Moe (đó chính là Moe) nhìn thi thể của viên cảnh sát co lại, rồi hấn nghiêng người lấy con dao, lau lưỡi dao vào áo vét của thi thể và cất dao vào túi. Rồi hấn lấy khẩu tự động, bước qua nạn nhân đi nhanh đến cửa phòng Hardy. Hấn bấm chuông rồi chờ, búi tóc giả hơi lệch.

- Đồ ngốc, nhìn xem em đã làm gì với cái ly của anh! Hardy nói khi chuông cửa reo. Gina giật mình và nhìn Hardy. Hấn nhảy ra khỏi giường và mặc áo ngủ.

- Ai đó? - Gina hỏi, mắt mở to.

- Có thể là tay cớm. - Hardy nói với vẻ khinh bỉ. - Anh cá là hấn muốn uống một ly, hấn vừa nói thêm vừa đi lại phía cửa.

- Lee! Đừng đi, để em đi cho.

- Ô! Bình tĩnh nào! - Hardy nói với giọng khô khốc. - Tại sao em lo

lặng? Chúng ta được bao quanh bởi một đội quân cớm.

Hắn vào tiền sảnh và lúc ấy tiếng chuông lại vang lên.

- Lee! - Gina hét lên khi buông Hardy mở cửa. - Lee!

Ba tiếng súng vang dội khắp căn hộ. Im lặng một lúc rồi người ta nghe tiếng một thân thể ngã xuống.

Gina nhắm mắt lại. Ả ngã sấp xuống giường và kêu lên thảng thốt.

Hai viên cảnh sát gác trong tiền sảnh chờ Moe khi hắn ra khỏi thang máy. Phải cần năm viên đạn để giết hắn và hắn chết với một nụ cười, bộ tóc giả to lớn bật ra sau gáy và cái áo vén lên cặp đùi đen.

Sáng hôm sau, hơn tám giờ một chút, người gác cổng của khách sạn Spanish Bay kinh ngạc khi thấy Val đi ra thêm ngoài mà chỉ mặc quần jean và xù chiêng, một túi xách nặng nơi tay. Gã vội vàng đi tới phía nàng, nhưng nàng chỉ nở một nụ cười kiểu cách với gã.

- Tôi đi tắm buổi sáng. - Nàng nói khi gã cầm lấy túi xách để đem tới xe. - Thật là dễ chịu khi có bãi biển thế này, chỉ cho riêng mình.

Người gác cổng đã quen với những sự ngông cuồng của người giàu, đồng ý. Gã nhìn nàng lên xe và xa dần. Rồi gã nhún vai và trở lại vị trí của mình ở cổng khách sạn.

Val lái xe một lúc lên trên bãi biển vắng vẻ, khi nàng đã chắc chắn người ta không thể thấy nàng từ khách sạn, nàng lên xe lại rồi túi

xách cầm tay, nàng tiến về phía biển, qua những mô cát cao. Cuối cùng nàng khám phá ra một chỗ khuất không ai có thể thấy nàng được.

Nàng để túi xách xuống và bắt đầu lượm những mảnh gỗ trôi giạt nằm rải rác trên bãi biển. Một lúc sau, nàng đã có một đồng gỗ. Rồi nàng lấy từ túi xách ra cái áo vét dính máu của Chris . Nàng tắm xăng vào chiếc áo, để nó lên đồng củi, đánh một que diêm rồi ném chiếc áo vào.

Nàng vội vàng rời xa đồng củi trong khi nó bùng cháy. Vài phút sau chiếc áo vét đã biến thành tro và gió biển bắt đầu thổi nó bay tứ tung.

Sau khi chắc chắn không còn gì của chiếc áo vét nữa, nàng cởi quần jean ra và trong bộ đồ tắm hai mảnh, nàng lao xuống nước.

Nàng bơi mười phút rồi trở lên bãi cát và tin chắc rằng không còn dấu vết gì của chiếc áo vét nữa, nàng cởi bộ đồ tắm ra, nhanh chóng lau khô người bằng một cái khăn và mặc vào một cái áo đan nhẹ và quần dài. Mười lăm phút sau nàng đã trở về khách sạn.

Nàng ở lại trong phòng tới mười một giờ rồi mặc một áo đầm trắng và đi dép, nàng tới bệnh viện tư. Bác sĩ Gustave tiếp nàng tại văn phòng của ông ta.

- Tôi có tin tức cho bà đây. - Ông ta nói. - Bác sĩ Zimmermann sẽ tới đây chiều mai. Có thể bà chưa nghe nói đến tên ông ta, nhưng đó là nhà phẫu thuật não giỏi nhất thế giới, tôi có trao đổi thư từ với ông ấy về trường hợp của chồng bà. Ông ấy dường như nghĩ rằng có thể làm rất nhiều điều cho ông nhà hơn là tôi. Thật ra, chồng bà đã khá hơn nhiều lắm. Ông nhà đã có những tiến bộ lớn, nhưng Zimmermann tin rằng một cuộc phẫu thuật nhỏ có thể rất

dễ dàng bảo đảm khỏi bệnh. Ông ấy lạc quan, nhưng tôi thích bà không nên quá lạc quan. Người ta không thể nào biết được, trong một trường hợp như thế này. Dù sao, tôi chắc chắn rằng cuộc phẫu thuật của Zimmermann không thể làm hại ông nhà, mà ngược lại.

Val không nhúc nhích, tay vắt chéo trên đầu gối.

- Tôi có cần phải quyết định không. - Nàng hỏi.

- Không. - Ông bác sĩ vừa trả lời vừa mỉm cười. - Tôi đã nói chuyện với chồng bà. Ông ấy muốn được phẫu thuật. Dĩ nhiên, tôi hỏi ý kiến của bà, nhưng vì ông nhà đã quyết định, tôi nghĩ rằng bà không có trách nhiệm gì.

- Tôi không sợ trách nhiệm. - Val nói. - Chuyện gì sẽ xảy ra, nếu cuộc phẫu thuật không thành công.

- Theo Zimmermann, không có gì cả... Tôi cũng sẵn sàng đồng ý với ông ấy. Không phải là vấn đề tiến thoái lưỡng nan kiểu giết hoặc chữa khỏi bệnh chồng bà, mà ông ấy sẽ ít nhiều ở trong tình trạng như hiện nay nếu ca phẫu thuật thất bại.

- Trong trường hợp này, dĩ nhiên, phải phẫu thuật cho anh ấy. - Val nói. - Anh ấy sẽ không gặp phải sự nguy hiểm nào?

- Không, Zimmermann đã nhiều lần phẫu thuật thành công.

- Nhưng bác sĩ không lạc quan?

- Tôi không nói thế. Điều mà tôi không muốn là bà lạc quan.

- Khi nào thì phẫu thuật?

- Bác sĩ Zimmermann sẽ tới chiều mai. Cuộc phẫu thuật sẽ diễn ra

vào sáng ngày mốt.

Val đứng dậy.

- Tôi sẽ nói chuyện với Chris. Anh ấy đang ở trong vườn?

- Bà sẽ gặp ông nhà ở đó.

- Luôn luôn dưới sự giám sát? - Nàng vừa hỏi vừa lo âu nhìn bác sĩ.

Bác sĩ trả lời bằng một nụ cười chuyên nghiệp.

- Dưới sự giám sát phải là những từ chính xác, thưa bà Burnett. - Ông ta nói. - Coi như ông nhà luôn luôn... được theo dõi?

- Nếu cuộc phẫu thuật này thành công, anh ấy sẽ không còn... được theo dõi nữa.

- Dĩ nhiên là không rồi!

- Nhưng làm cách nào ông biết được cuộc phẫu thuật thành công?

- Bởi nhiều triệu chứng. - Bác sĩ Gustave trả lời, ông ta có vẻ bối rối. - Có thể vài tháng trôi qua trước khi chúng tôi tuyệt đối chắc chắn về kết quả của cuộc phẫu thuật. Nhưng chúng tôi cũng có thể chờ thấy ông nhà rõ ràng ngay khi ông ấy hồi phục sau cuộc giải phẫu.

Họ nói chuyện thêm vài phút nữa rồi Val đi ra sau vườn. Chris Burnett đang đọc sách dưới hai cây lớn. Cô y tá ngồi cách gã vài mét, đang đan. Ả ra dấu bằng đầu và mỉm cười khi thấy Val đi tới. Chris hếch mũi và đóng sách lại, sau khi đã để dây băng vào trang sách đang đọc. Gã để cuốn sách dưới đất và đứng dậy. Gã không

đi đến gặp nàng, nhưng nụ cười của gã nồng nhiệt hơn lần trước, và Val nhận thấy một cách hài lòng rằng gã đã chịu khó đứng dậy.

- Em đã biết tin tức về Zimmermann chưa? - Gã vừa hỏi vừa đưa nàng một cái ghế.

Nàng ngồi lên ghế.

- Biết. - Nàng nói, muốn ôm hôn gã. - Anh nghĩ sao về chuyện này, Chris?

- Chuyện này làm anh vui sướng. - Gã nói và để rơi mình xuống ghế bành. - Anh bắt đầu thấy buồn chán ở đây. Nếu anh có thể trở về căn phòng nhĩ! Thật là buồn bực khi phải ở đây với người phụ nữ đó luôn luôn theo dõi anh.

- Sẽ rất tuyệt vời, có phải không? - Val nói cố gắng tỏ ra phấn khởi vì viễn cảnh của cuộc giải phẫu. - Họ có vẻ đầy hy vọng. Nhưng không nên chờ đợi một phép màu ngay ngày hôm sau. Họ nói với em.

-Ồ! Anh biết. Họ cũng có nói với anh điều này. - Gã quan sát lối đi, mày chau lại. - Ba em có khỏe không?

- Ba khỏe. Làm việc quá sức như thường lệ. Tối nay ba sẽ điện thoại cho em.

- Không nên nói với ba em về Zimmermann. Em biết ba như thế nào rồi. Nếu chuyện này không ổn, ông ấy sẽ trở nên không thể nào chịu nổi được.

- Không. - Val trả lời một cách mạnh mẽ. - Em sẽ không nói gì với ba, nếu anh thích.

- Không nên nói. - Gã vừa nói vừa ném cho nàng một cái nhìn sâu sắc.- Em đã tới đâu rồi về phương diện tài chính? Anh nghĩ chúng ta có thể trả tiền cuộc phẫu thuật này? Nhưng tay bác sĩ này sẽ chém đẹp đấy.

- Anh đừng lo lắng về vấn đề tiền bạc. Gã do dự, quay mặt đi rồi hỏi.

- Nhưng tên tổng tiền đó?

Val lưỡng lự, rồi nhận thấy sự kích động của chồng nàng, nàng quyết định nói ra sự thật.

- Em không chấp thuận.

Chris cứng người lại. Tay nắm chặt. Chúng giật giật ở khóe miệng rõ nét hơn.

- Như thế có hợp lý không? Em đã bảo anh là em sẽ trả tiền mà.

- Phải, nhưng em đã đổi ý. Em đã tới gặp lão, và em đã kết luận là hần bịp.

- Chuyện này có thể trở nên tồi tệ. - Gã nói vẻ khó chịu. - Nếu cuộc giải phẫu này thành công, anh không muốn bị bắt ngay khi anh bắt đầu lại cuộc đời.

- Tại sao người ta bắt anh?

Gã do dự và nói tiếp:

- Tên tổng tiền này có thể tìm cách trả thù. Anh nghĩ rằng chúng ta nên trả tiền thì hơn.

- Có quan trọng gì đâu nếu lão tìm cách trả thù. Anh đã không

làm gì cả, Chris, vậy thì tại sao anh lại lo lắng chứ?

Gã đưa tay lên mặt để che chúng giật giật.

- Anh không thể nào nhớ lại những gì đã xảy ra đêm đó. Có thể anh đã làm chuyện gì đó. - Gã ngừng lại chau mày rồi nói tiếp. - Đôi khi anh có một ý tưởng mơ hồ là anh thật sự đã làm một cái gì đó.

Val thở dài. Một lúc trôi qua trước khi nặng có thể chế ngự sự run rẩy trong giọng nói và nàng hỏi.

- Anh còn nhớ người phụ nữ với những con voi?

- Phải, tại sao?

- Em đã nghĩ đến ả? Em đã tự hỏi không biết ả có đeo một chiếc xuyên với cái xiên có các con voi nhỏ và vì điều này mà ả khiến anh nghĩ đến những con voi?

Gã ngạc nhiên rồi đập tay vào đầu gối:

- Phải, đúng đấy, em đã đoán đúng đấy! Bây giờ anh nhớ ra rồi. ả đeo một cái xuyên có trang trí những con voi.

- Nàng có làm anh nhớ lại một con chó Bắc Kinh không?

Gã nhìn nàng, nheo mắt:

- Có phải ả tổng tiền không? - Gã hỏi.

- Không. Bữa trước em có gặp một thiếu nữ trong phòng ăn của khách sạn. ả có đeo một chiếc xuyên như thế. ả rất quyến rũ. ả có một khuôn mặt đẹp, mũi tẹt nhưng không vì thế mà ả kém hấp dẫn.

Chris đưa tay lên mặt. Gã suy nghĩ một lúc rồi lo lắng nói:

- Phải, chính là cô gái đó. Bây giờ anh nhìn thấy lại cô ta rất rõ.
- Anh đã rất thương hại ả, theo như anh đã nói với em. Tại sao anh thương xót ả thế?
- Anh không biết nữa. Anh đã thật sự nói ra điều này à? - Khuôn mặt của gã bất ngờ trở lại vẻ xa xăm. Có thể nói một tấm màn đã rơi xuống giữa cặp mắt và bộ óc của gã và ả không còn là gì nữa đối với gã. - Anh nói cả đồng chuyện mà anh không nghĩ đến.

Nàng hiểu rằng, nàng chỉ mất thì giờ khi cố gắng biết thêm những tin tức khác và bất ngờ nàng hất đầu nói về cuộc tắm biển buổi sáng của mình. Gã nghe nàng một cách lễ phép nhưng nàng thấy rõ gã rất ít quan tâm đến chuyện này. Sau vài phút chuyện trò tẻ nhạt, nàng đứng dậy:

- Mai em sẽ gặp lại anh, Chris. Em sẽ có thể nói chuyện với Zimmermann.
- Em vẫn quả quyết là không nên trả tiền cho người đàn ông chứ.
- Gã vừa hỏi vừa nhìn nàng.
- Người đàn ông nào Chris?
- Kẻ tổng tiền. - Gã nói nôn nóng.
- Phải. - Nàng trả lời.

Gã dùng những ngón tay dài gầy gò che đầu gối.

- Có thể chúng ta sẽ hối hận là đã không đưa tiền.
- Em nhất quyết tin rằng thật là ngu ngốc khi làm điều này. Tại

sao anh cứ khẳng khẳng là ta phải trả tiền?

Chúng giật giật nơi khóe miệng của gã lại nổi lên mạnh mẽ:

- Hẳn là ai?

- Một tay thám tử tư.

- Loại người này luôn luôn rất nguy hiểm. Ta nên trả tiền theo đòi hỏi của hắn.

- Anh không muốn biết tại sao hắn lại cố gắng tống tiền chúng ta à?

Một cảm giác tò mò tràn ngập ánh mắt Chris trong khi gã lắc đầu.

- Không, anh không muốn biết. Anh cảm thấy không được khỏe, em biết đấy. Anh không muốn phải lo lắng vì chuyện này chuyện nọ. (Nàng hiểu từ nay gã sẽ nép mình đằng sau một tấm màn ảo). Người ta nói biết bao chuyện về kẻ khác. Anh không muốn nghe những chuyện ngồi lê đôi mách này.

Dưới ảnh hưởng của một bản năng bất ngờ, nàng mở túi xách, lấy ra cái bật lửa bằng vàng đặt vào tay chồng.

- Em đã thấy cái này, Chris.

Gã ngẩng ngó cái bật lửa và cầm nó trong tay một lúc, rồi gã rùng mình và nói với một cử chỉ ghê tởm, gã đẩy nó ra như một người phát hiện trên thân thể một con côn trùng gớm ghiếc và hất nó đi.

Lúc đó gã bắt đầu nhìn nàng, sự biểu hiện trên khuôn mặt gã làm nàng hoảng sợ. Gã không còn là Chris nữa. Gã không còn gì là nhân tính nữa. Gã vươn lên trên ghế bành một cách đáng sợ đến

nổi nàg phải lùi lại. Gã nghiêng rãg, hơi thở rít lên, các bàn tay gã với nhữg ngón tay cong queo cào trong không khí. Gã đứng dậy.

- Chris! - Nàng hét lên, kinh sợ.

- Anh đã chán em quá rồi. - Gã nói nhỏ, như một lời thì thầm khủg khiếp. - Anh sẽ giết em như anh đã giết ả.

Cô y tá chạy tới phía sau gã. ả tóm lấy cái cổ tay gã và với sự nhanh nhẹn cộng với sức mạnh đáng kinh ngạc, ả khóa chặt tay gã ra sau lưng theo một thế nhu đạo. ả đã làm cho gã trở nên bất lực. Chris nhìn trùng trùng Val, miệng càng ngày càng run lên vì chứng giật giật kinh khủg. Có thể nói có một cái lưỡi rắn đang uốn éo dưới da gã.

- Bà hãy đi đi. - Cô y tá nói với nàng, giọng hăm dọa. - Hãy gọi bác sĩ Gustave. Nhanh lên, trong khi tôi còn giữ được ông ấy!

Val quay người lại và chạy như một người điên tới bệnh viện. Đầu đường, nàng thấy một tay y tá đang quay lại khi nghe tiếng nàng chạy.

Nàng hỗn hển giải thích cho gã biết chuyện gì đang xảy ra và trong khi người y tá chạy vội đến giúp cô y tá, nàng ngã xuống đám cỏ, lấy hai tay ôm mặt.

12.

Trong lúc Val đốt chiếc áo vét của chồng mình thì Terrell ăn xong bữa sáng ưa thích, gồm trứng và jambon nướng.

Vài phút trước khi ngồi vào bàn, Jacobs đã đưa bà Prescott, Angel và con gấu từ biệt thự của Terrell trở lại khách sạn Park Hotel.

Gia đình Terrell cảm thấy nhẹ nhõm khi họ ra đi. Con bé đã lạm dụng sự kiên nhẫn của gã đại úy.

Trong khi ăn, Terrell nghĩ đến những biến cố của ngày hôm trước. Số phận của Jacko và Moe bây giờ đã được định đoạt. Gã thương tiếc nghĩ đến viên cảnh sát đã bị Moe giết hại. Lee Hardy đã chết. Terrell không tiếc gì hắn cả. Một khi Jacko và Moe đã bị thanh toán, vụ Henekey coi như đã giải quyết xong. Chỉ còn phải điều tra vụ ám sát Sue Parnell. Lúc này đây không có một dấu hiệu cón con nào có thể hướng gã tới dấu vết của tên sát nhân. Lại cũng có cái chuyện kỳ lạ là Val Burnett thả ra hai mươi ngàn đôla cho Homer Hare. Terrell chắc chắn rằng Hare tổng tiền Val Burnett, nhưng gã không thể làm được gì, nàng cần phải đồng ý cộng tác với gã.

Gã uống hết tách cà phê thứ hai thì nghe tiếng xe đậu phía trước. Gã nhìn ra cửa sổ thì thấy Joe Beigler và Fred Hess ra khỏi xe rồi đi nhanh trên con đường mòn băng ngang khu vườn.

- Lại gặp rắc rối nữa! - Gã nói với Caroline. - Lần này, hai đứa nó muốn gì?

Gã rời khỏi phòng ăn và ra mở cửa.

- Chuyện gì xảy ra. - Gã vừa hỏi vừa đưa chúng vào phòng khách.

- Em đã lấy dấu vân tay của Hardy khi người ta đem hắn tới nhà xác. - Hess nói. - Em đã kiểm tra lại tất cả các dấu vân tay mà em tìm thấy trong căn nhà gỗ, nơi con nhỏ Parnell đã bị ám sát. Các dấu vân tay của Hardy cũng có ở đó. Vậy là hắn đã vào căn nhà gỗ đó, lúc này hoặc lúc khác. Khi em ở đó em cũng quan sát bàn giấy của Henekey, người ta cũng lấy được ở đó những dấu vân tay của Henekey.

Terrell bắt đầu vừa đi qua lại vừa hút ống điếu.

- Đây có thể là lời giải. - Cuối cùng gã nói.

- Cái chứng cứ ngoại phạm mà con nhỏ Lang ủng hộ đối với tôi luôn luôn đáng ngờ. Có thể Hardy là kẻ giết người. Ta hãy đi gặp ả.

- Em đã nghi ngờ là sếp sẽ đem chúng em đến đó. - Beigler nói. - Em có lệnh khám nhà. Nếu chúng ta lục lọi khắp nhà, có thể chúng ta sẽ tìm ra động cơ của tội ác.

Ba tay cảnh sát tới cửa nhà của Lee Hardy vài phút trước chín giờ. Beigler ấn nút chuông và giữ ngón tay cái trên đó trong nhiều giây, rồi ba người đứng chờ. Nhiều giây trôi qua... Beigler lại ấn nút chuông.

Cửa bất ngờ được mở ra bởi Gina, khuôn mặt bất động và những quầng thâm dưới mắt. ả mặc một cái áo đầm có hoa và đi chân trần. Dường như ả vừa ra khỏi giường. Cách ả nheo mắt để nhìn cho rõ những người khách làm cho Terrell đoán là ả đã say.

- Tôi muốn nói chuyện với cô. - Viên cảnh sát trưởng vừa nói vừa bắt ả phải lùi lại.

Ả nhún vai, lãnh đạm và lão đảo đi vào phòng khách. Dường như ả cảm thấy nhẹ nhõm khi buông mình xuống một chiếc ghế bành lớn. Sau khi dụi mắt, ả ngáp và nhìn Terrell mà không thấy gã.

- Pha cà phê đi. - Terrell bảo Beigler. - Ả say rồi.

Beigler vào nhà bếp. Hess lấy một cái ghế đẩu sau Terrell và đùa với cuốn sổ trong khi sắp chậm chạp nhồi ống điếu.

- Chuyện gì xảy ra? - Gina hỏi. - Nếu các ông đến đây chỉ để nhìn tôi thì hãy rút đi!

- Cô đã nói với tôi là Hardy đã ở suốt buổi tối với cô... cái ngày mà Sue Parnell đã bị ám sát. Tôi hỏi lại cô câu hỏi: Có phải Hardy đã ở đây hay là cô đã nói dối?

- Lee không hề giết ả đó. - Gina tuyên bố.

- Cô chưa trả lời câu hỏi của tôi. Tôi đã hỏi cô là có phải cô đã cung cấp cho hắn một chứng cứ ngoại phạm giả. Điều này rất nghiêm trọng. Tôi có lý khi nghĩ rằng hắn đã ở trong phòng của người phụ nữ đó tại khách sạn, cái đêm mà ả bị ám sát.

- Nơi mà hắn đã có mặt, điều này có thể làm gì khi mà bây giờ hắn đã chết rồi, phải không? - Gina vừa hỏi vừa châm một điếu thuốc.

- Có phải cô đã nói dối, phải hay không phải, khi cô nói rằng hắn đã ở cùng cô tối hôm đó? - Terrell hỏi với giọng cứng rắn hơn.

- Ô! Ông rút đi! Điều này có thể làm gì? Hắn đã chết rồi! Đó chính là người đàn ông duy nhất mà tôi đã yêu! Hắn chết rồi! Hãy rút đi!
- Ả đứng dậy và lão đảo tới cửa khi Beigler đi vào, một bình cà phê trong một tay, một tách cà phê trong tay kia. - Và ông nữa, ông cũng rút đi. - Gina hét lên.

Ả xô hẳn một cái rất mạnh, mạnh đến nỗi bình cà phê vọt ra khỏi tay hẳn và đập vào tường. Cà phê bắt đầu chảy rỉ rỉ trong khi Gina tránh khỏi tay Beigler, trốn trong phòng ngủ.

Beigler kèm chế một câu chửi thề và để tách cà phê trên cái bàn gần nhất. Hẳn hỏi Terrell bằng ánh mắt.

- Bây giờ hãy để ả yên. - Terrell nói. - Ta có thể khám xét mọi nơi xem có thể tìm thấy động cơ của tội ác không.

Một cách có phương pháp, ba người bắt đầu lục soát căn hộ, trừ phòng ngủ của Gina. Hai giờ sau, trong khi quan sát phòng ngủ của Hardy, Hess đã khám phá ra cái họ cần tìm.

Trong một phong bì lớn, giấu sau phiên bản một bức vẽ của Picasso treo phía trên giường của Hardy, có một cuốn sổ nhật ký nhỏ bìa da, một bức thư gửi cho Gina và hai tờ séc trả cho người xuất trình đã bị hủy bỏ. Mỗi tờ trị giá năm ngàn đôla.

Terrell ngồi trên giường và đọc bức thư.

Pekie yêu dấu,

Nếu có chuyện gì xảy ra cho anh, hãy đưa những gì đựng trong phong bì này cho cảnh sát. Sue đã khám phá ra âm mưu tẩm ma túy vào thuốc lá của anh. ả đã tống tiền anh từ khi anh bỏ rơi ả. ả đã có bản sao các tài liệu lưu trữ của anh, và điều này đủ để anh bị kết án mười năm tù. ả quyết định moi tiền của anh đến cùng, nhưng nếu anh bị xe cán hay bị tai nạn gì đó, anh muốn ả phải trả giá cho những lo âu mà ả đã gây ra cho anh. Hãy đưa cuốn sổ nhật ký và các tờ séc cho Terrell. Nếu gã không thể bắt giam được ả thì không ai có thể làm được việc này.

Lee,

Terrell đọc cuốn sổ nhật ký một lúc, rồi gã nhìn Beigler đang hút thuốc và nhâm nhi tách cà phê mới pha trong khi Terrell đang bận.

- Đây là động cơ của tội ác. Hắn đã chán ngấy việc phải trả tiền và hắn đã giết ả. Hắn đã mỗ bụng ả để người ta tin rằng đây là tội ác của một tên bạo dân. - Terrell nói. - Bây giờ tôi đi nói chuyện với cô ả nhân tình này.

- Rất sung sướng. - Beigler nói. - Em đi theo sắp.

- Cậu nghĩ gì? - Terrell vừa nói vừa đứng dậy.

Theo sau là Beigler, gã vào phòng ngủ của Gina.

Họ thấy ả, quần áo chỉnh tề, đang ngồi cạnh giường, một ly whisky đầy đến miệng trong tay.

- Con nhỏ Parnell đã tổng tiền Hardy. - Terrell nói. - Đây là chứng cứ. - Gã chỉ cho ả xem cuốn sổ nhật ký và bức thư. - Bây giờ nói đi, cô đã nói dối khi cô khẳng định hắn đã có mặt tại cái đêm mà ả đã bị ám sát phải không?

Gina ngấm với vẻ cau có chỗ rượu whisky còn lại trong ly, rồi bất ngờ nhún vai.

- Thế thì sao? Điều này có thể làm được gì? Phải, tôi đã nói dối. - ả nói. - Nhưng anh ấy không giết ả. Ông sẽ không kết tội anh ấy giết người, ngay cả sau khi anh ấy đã chết?

Terrell ngồi xuống. Gã ra dấu cho Beigler, tay này lại gần cửa sổ, ngồi xuống và lấy một cuốn sổ trong túi ra.

- Nếu cô chắc chắn như thế, vậy thì ai đã giết ả? - Terrell hỏi.

-Ồ, một gã! - Gina nói. - Một tên điên.

Lúc đầu tôi không biết là hắn điên, nhưng dần dần tôi thấy như thế.

- Cô nói cái gì thế? - Terrell vừa hỏi vừa nghiêng về phía ả. - Người đàn ông đó là ai? Cô biết gì về hắn?

- Đó là một gã mà tôi đã gặp một cách ngẫu nhiên. - Gina nói.

Ả phùng má và phát ra một tiếng động bất nhã. Cùng lúc ả vén lên một mớ tóc đã rơi xuống mắt.

Terrell nhận thấy ả rất say.

- Nếu ta bắt đầu lại từ đầu, tại sao cô lại dính líu vào vụ này?

- Tôi đã khám phá ra bức thư và cuốn nhật ký như ông đã làm. - Gina vừa nói vừa chăm chú nhìn vào ly rượu. - Tôi cũng nghĩ rằng Lee gặp rắc rối với con đĩ ấy nhưng phải đến khi tôi tìm thấy bức thư và cuốn nhật ký thì tôi mới hiểu rằng ả đã quyết định vật lông anh ấy đến cùng. Tôi muốn cưới anh ấy. Tôi yêu anh ấy. Vì thế tôi quyết định tính sổ với con đĩ ấy. Một tối, anh ấy tưởng tôi đã ra ngoài, anh ấy gọi điện thoại cho ả. Tôi nghe cuộc nói chuyện ở một máy điện thoại khác. Họ hẹn nhau tại khách sạn Park Motel. Anh ấy lại phải nhả cho ả năm ngàn đôla nữa. Lúc ấy, tôi quyết định đến đấy để bắt buộc ả phải trả lại tôi những tài liệu mà ả đã ăn cắp của anh ấy.

Ả đứng dậy, đi qua căn phòng và mở ngăn kéo của một cái tủ hộc tường để lấy ra một con dao dùng để đi săn có lưỡi lớn. Ả quay lại và đưa cho Terrell.

- Tôi đã đem theo vũ khí này. Tôi có ý định đánh ả, trói ả lại và đe

dọa rạch mặt ả. Có lẽ tôi đã làm thế. Nhưng tôi nghĩ ả sẽ đưa tôi những gì ả ăn cắp được trước khi tôi dùng biện pháp mạnh như thế.

Terrell quan sát con dao. Có những vết sẫm màu gần cái cán. Gã cẩn thận đặt nó xuống bàn ngủ trước khi hỏi:

- Và lúc đó, chuyện gì đã xảy ra?

- Khi Lee đã ra đi tới khách sạn, tôi thuê một chiếc xe. Tôi không có ý định giết ả, nhưng nếu ả không nhượng bộ, tôi sẵn sàng đi đến cùng và tôi muốn chắc chắn là không ai có thể tìm ra dấu vết của tôi, vì thế mà tôi không dùng xe của mình.

Ả dừng lại, lau mặt bằng bàn tay và nhìn Beigler.

- Tôi có nói quá nhanh đối với anh không? - Ả hỏi hần.

- Cô nói rất tốt. - Beigler trả lời với giọng mỉa mai.

- Tại sao thuê một chiếc xe? Cần phải có bằng lái xe. - Terrell nhận xét.

- Ông nghĩ là tôi ngốc đến độ đó à? - Gina vừa trả lời vừa cười khẩy. - Tôi đã ăn cắp túi xách của một cô gái và tôi đã lấy bằng lái xe của cô ta. Tôi còn mua một bộ tóc giả màu vàng. - Ả dừng lại để nhấm nháp whisky. - Tôi để cho Lee đi được nửa giờ, rồi tôi đi theo anh ấy. Tôi đang ở cách khách sạn Park Motel gần mười lăm cây số, tôi lái chậm vì tôi không muốn gặp Lee, hơn nữa tôi đã uống rượu. Thành linh một người đàn ông chạy ra trước mặt xe tôi. Tôi thắng rất gấp, suýt nữa tông vào hần. - Ả nhìn Terrell. - Ông không bắt buộc phải tin tôi. Tôi không có chứng cứ.

- Tiếp tục đi. - Terrell nói.

- Gã này xin đi nhờ xe và đề nghị tôi cho hắn quá giang. Tôi giải thích cho hắn là tôi tới Ojus và hắn nói như thế rất tốt. Hắn lên xe. Tôi đã thấy rõ hắn qua ánh đèn pha, hắn không phải là loại người có thể quấy rầy tôi. Dù sao, ít có gã đàn ông nào dám kiếm chuyện với tôi. Tôi biết cách đối xử với chúng. Nhưng gã này có cái gì đó đặc biệt. Hắn đẹp trai, đúng là một gã “Don Juan”. - Ắ lại dừng lại để nhâm nhi rượu whisky, - Có cái gì đó nơi hắn. Tôi đã quá say xỉn và hầu như không biết gì nữa. Hơn nữa, cũng cần phải say để mới có thể làm tốt dự định của tôi. Tóm lại, tôi nghĩ là tôi đã nói quá nhiều. Tôi đã nói với hắn về Lee và con đi Parnell đó. Tôi kể với hắn là tôi cần phải lấy lại các giấy tờ hoặc tôi giết ả. Khi tôi hết nói năng bậy bạ thì chúng tôi tới khách sạn Park Motel. Lúc đó, hắn bắt đầu nói chuyện, trong chiếc xe đậu gần khách sạn. Hắn cho tôi biết hắn sẽ làm tất cả mọi chuyện. Hắn nói thêm là tôi làm hắn rất vui, hắn rất đau buồn về những chuyện xảy ra cho tôi, hơn nữa hắn biết thế nào là một người đang yêu. Hắn có uy lực, rất tự tin, hắn lại đẹp trai. Tôi say quá đến nỗi rất sung sướng khi nghe hắn nói. Hắn nói với tôi rằng những phụ nữ như Sue Parnell không đáng sống. Hắn hứa với tôi sẽ “làm việc” với ả. Trên ghế sau, tôi đã để con dao và cái móc lốp. Hắn lấy cả hai thứ. Khi hắn ra khỏi xe, thành linh tôi rất sợ. Tôi đã nói với hắn là tôi không muốn hắn dính líu vào vụ này, rằng tôi có thể tự làm được. Hắn mỉm cười với tôi. “Cô không còn có thể thả một con diều, hắn đã nói thế”. Tới lúc đó tôi đã quá say rồi. Tôi biết rằng, nếu tôi ra khỏi xe, tôi không thể nào đứng vững nổi. Tôi để cho hắn đi và tôi ngồi chờ hắn trong xe. Một lúc sau, hắn trở về và lên xe. Hắn đã nói với tôi: “Xong rồi, tôi đã thanh toán ả. Ắ sẽ không còn làm phiền cô nữa, cô và người yêu của cô. Lúc đó, suýt nữa thì tôi bất tỉnh. Tôi có một chai whisky dưới ghế sau và tôi tiếp tục uống. Bất ngờ, tôi cảm thấy hắn đẩy tôi ra, ngồi vào tay lái rồi chiếc xe nổ máy. Tôi nghĩ là tôi đã bất tỉnh. Tất cả cái mà tôi đã nhớ lại là tôi đã tỉnh lại trong đám cỏ bên lề đường. Hắn đã biến mất cùng với chiếc xe. - Ắ phùng má và đưa tay lên mặt. -

Trời đất! Tôi say quá xá! Tất cả chỉ có thế. Lee đã không ám sát ả. Chính gã đó mới là tội phạm.

- Làm sao cô biết được gã đó đã giết ả? - Terrell hỏi. - Hardy có thể đã giết ả và cái gã mà cô đang nói đến có thể, khi vào phòng thấy ả đã chết rồi.

- Ông tin thế à? Không phải ý kiến của tôi. Khi hắn vào căn nhà gỗ, hắn có mặc một cái áo vét thể thao. Khi hắn trở ra, hắn cầm chiếc áo vét, gấp ngược mặt trong ra ngoài. Tại sao? Tôi không biết. Hắn đưa trả tôi con dao. Nó được gói trong quần lót của cô gái. Hắn đã nói với tôi: “Cô may mắn đấy. Tôi đã thanh toán ả. Cô sẽ không phải lo lắng gì như tôi vậy”. Sáng hôm sau, khi đã hết say, tôi thấy con dao và cái quần lót trong túi xách của tôi. Có máu trong túi xách, trên con dao và cái quần lót. Tôi đã ném túi xách và quần lót vào nôi hơi của tòa nhà... Vậy chính hắn là kẻ giết ả...

- Bây giờ hãy nhìn vào vấn đề ở một góc độ khác. - Terrell nói. - Giả sử cái tên điên đã xuất hiện đúng lúc nàng chưa bao giờ tồn tại. Giả sử cô đã vào căn nhà gỗ và không thể dành được từ Sue Parnell cái mà cô muốn, chính cô đã giết ả. Thế này có phải đơn giản hơn nhiều không?

Gina uống cạn ly. ả cười khẩy khi để ly xuống.

- Thật đúng là một tay cớm! Ông đã nghe quá nhiều lời nói dối đến nỗi ông không tin vào sự thật khi người ta nói sự thật với ông.

- Tôi vẫn thích cách giải thích của tôi hơn. Tôi nghĩ cô chỉ cố chứng minh rằng cô không giết ả.

- Tốt thôi. Cứ tiếp tục đi. - Gina nói. - Thật dễ dàng cho ông nếu

dán cái án giết người này lên lưng tôi phải không? Ông không cần phải đi tìm đâu xa nữa. Ông không cần phải tìm cho ra cái gã đẹp trai này nữa phải không?

- Vì những đòi hỏi của nguyên nhân. - Terrell nói. - Hãy nói thêm cho tôi về cái gã đẹp trai này. Nếu cô gặp lại gã, liệu cô có thể nhận ra gã không?

- Tôi có thể nhận ra gã giữa cả ngàn người. Đó là một người mà người ta không thể nào không nhận ra được... một tay Don Juan chính cống.

- Hãy đi từ cái gì đó chính xác. Hắn như thế nào? Cô hãy thử tả hình dáng của hắn.

- Đó là một gã tóc nâu, đẹp trai, cao lớn. Rất dễ mến. Loại đàn ông mà người ta có thể tâm sự những bí mật thầm kín nhất.

- Cô đã nói là hắn bị điên. Tại sao?

- Chắc chắn là hắn bị điên rồi! Hắn sẽ không bao giờ vào trong căn phòng đó để mổ bụng ả nếu hắn không bị điên. Tôi đã cung cấp cho hắn một cái cớ để ám sát một người phụ nữ. Tôi nghĩ là tôi đã may mắn thoát khỏi tay hắn!

Terrell nhìn Beigler, tay này nhún vai. Câu chuyện của Gina đối với hắn cũng khó tin như đối với Terrell.

- Tôi vẫn tiếp tục tin rằng Hardy rất có thể là kẻ sát nhân và cô cũng khá say để hoàn toàn tưởng tượng ra câu chuyện này. - Terrell nói. - Nhưng cô phải theo chúng tôi về sở cảnh sát... Nào, đi thôi.

Gina nhăn mặt.

- Cuộc đời tôi đã ngừng lại khi Lee chết. - Ả nói. - Tôi đã có tất cả những gì tôi muốn của cuộc đời. Không phải lúc nào cũng sướng đâu, Lee đã không giết con đi đó. Ông không thể nhét cái điều này vào bộ óc dày đặc của ông sao? Chính cái gã điên đó đã giết ả.

- Chúng ta sẽ trở lại chuyện này tại sở cảnh sát. Lên đường! - Terrell nói.

Gina nhún vai và đứng dậy.

- Ông cho phép tôi vắng mặt một giây chứ? - Ả nói. - Tôi không còn cảm thấy răng hàm của mình nữa. - Ả lão đảo đi qua phòng ngủ và vào phòng tắm.

Khi ả đóng cửa lại, Terrell hỏi Beigler:

- Cậu nghĩ gì về câu chuyện này?

- Ả nói dối. - Beigler nói. - Đó là cảm giác của em.

Ngay lúc ấy, một tiếng nổ chát chúa từ trong phòng tắm làm hai tay cảnh sát nhảy dựng lên. Họ phóng tới như một người duy nhất. Beigler tông một cú vai vào cửa khiến nó bật tung ra.

Gina nằm dưới đất, một khẩu súng còn bốc khói trong tay.

Ốc ả làm thành những vệt đỏ và trắng trên nền gạch.

Khi Terrell trở về sau bữa ăn trưa vội vã, gã gặp Beigler vẻ kích động, ra khỏi xe. Hai người lao nhanh lên các bậc thềm và vào sở cảnh sát.

- Chuyện ra sao rồi? - Terrell vừa hỏi vừa kéo hần vào văn phòng.

- Em đã tìm thấy cái này. - Beigler nói.

Hắn vào phòng và ngồi vào một chiếc ghế có lưng thẳng đứng. Terrell đến ngồi vào bàn giấy và tự rót một tách cà phê.

- Nói đi.

- Ngày hôm trước vụ ám sát, một phụ nữ tên là Ann Lucas có làm đơn báo cảnh sát: người ta đã ăn cắp chiếc túi xách tay của ả. Thế mà chiều hôm đó, một phụ nữ tự xưng là Ann Lucas đã thuê một chiếc xe tại hãng cho thuê xe trong năm ngày. Gã cho ả thuê xe không thể nhận ra ả vì cái cặp kính râm và khăn quàng cổ của ả. Em cá người phụ nữ đó là Gina Lang.

Terrell lấy dầu bút chì gãi mũi.

- Vậy là Gina đã không nói dối. - Gã nhận xét.

- Có lẽ không, nhưng còn cái này có thể làm cho sắp vui thích. - Beigler nói tiếp. - Sam Karsh đã đến hãng cho thuê xe ngày hôm sau nữa của vụ ám sát. Hắn kể là hắn đã thấy một trong những chiếc xe của hãng... chiếc xe đã được thuê bởi Ann Lucas hoặc Gina Lang... bị bỏ rơi trong một khu rừng thưa, trên một con đường thẳng góc với xa lộ North Miami Beach. Hắn đã kể cho Morphy viên quản lý của hãng rằng hắn đã thấy chiếc xe, hắn nghĩ nó đã bị bỏ rơi. Hắn hỏi vài câu, được cho biết nhận dạng của Ann Lucas hoặc Gina Lang, rồi hắn biến mất. Em đã đến tìm Ann Lucas. ả kể lại với em rằng tối cái ngày mà Karsh đến gặp Morphy, ả nhận được một cú điện thoại bí mật của một gã hỏi ả trong trường hợp nào ả đã làm mất bằng lái xe. Sau khi xác nhận có mất bằng lái xe ả bắt đầu hỏi lại hắn, nhưng hắn cúp máy. Có thể gã đó là Karsh.

- Ta còn đợi gì nữa? - Terrell hỏi. - Đưa Karsh tới đây.

Beigler mỉm cười:

- Jacobs đã đi tìm hắn rồi. Hắn yêu mến Karsh lắm.

- Hoan hô, Joe! Công việc tốt đấy. Tôi phải suy nghĩ về tất cả điều này. Khi Karsh đến, hãy cho hắn chờ dài cổ. Tôi không sẵn sàng thẩm vấn hắn trước một giờ nữa, chắc chắn...

Khi Beigler đã biến mất, Terrell suy nghĩ một lúc rồi gã bất ngờ vươn dài cánh tay để ấn nút điện thoại nội bộ.

- Tôi muốn hồ sơ về vụ Chris Burnett mất tích. - Gã nói.

Một viên cảnh sát đem đến cho gã hồ sơ này. Terrell bắt đầu nghiên cứu. Rồi gã lấy trong một ngăn kéo của bàn giấy, một tấm bản đồ có tỉ lệ xích lớn của khu vực và chăm chú quan sát nó.

Điện thoại nội bộ reo lên:

- Karsh vừa mới đến, thưa sếp. - Một giọng nổi thì thầm.

- Để hắn đợi. Tôi chưa sẵn sàng.

Terrell để ra nửa tiếng để xem xét hồ sơ, ghi chú, quan sát tấm bản đồ. Rồi gã gọi Beigler.

Tay này bước vào, ngồi xuống và châm thuốc hút. Hắn nhìn Terrell, đầy hy vọng:

- Thật không ngờ nổi! Bây giờ tôi đã đi đến kết luận là chính Chris Burnett đã giết Sue Parnell!

Beigler rít hơi thuốc, mắt hắn tròn xoe.

- Không đùa chứ, sếp? - Hắn nói.

- Ta biết rằng Burnett bị điên. Gina Lang khẳng định đã lượm một gã điên tóc nâu, cao lớn và đẹp trai. Nhận dạng này tương ứng với Burnett. Lúc hắn biến mất và lúc ả cho hắn lên xe trùng hợp nhau. Hắn đã được người của ta tìm thấy cách một ngàn năm trăm mét nơi mà Morphy đã tìm ra chiếc xe bị bỏ rơi. Ta biết Karsh đã khám phá ra chiếc xe này. Ta biết Burnett mặc áo vét khi rời khỏi khách sạn và hắn không có nó nữa khi người ta tìm được hắn. Tôi cá Karsh đã ăn cắp chiếc áo vét trong xe và có máu trên chiếc áo đó. Người ta không thể mổ bụng một phụ nữ kiểu đó mà không bị vấy bẩn. Tôi có cảm giác là Karsh đã đưa cái áo ấy cho Hare và ngay lập tức lão này tấn công bà Burnett. Điều này có thể giải thích việc bà ta nhả ra hai chục ngàn đôla. Tại sao bà ấy lại đưa lão số tiền đó nếu lão không nắm được bà ta?

Beigler huýt gió.

- Chưa đâu, ta sẽ bảo đem Karsh đến và dẫn cho hắn phải khổ sở đến khi hắn khai ra.

- Và nếu hắn không nói?

Chuông điện thoại reo làm Terrell không trả lời được: Gã nhắc máy.

- Thresby đây. - Giám đốc ngân hàng bang Florida nói. - Tôi nghĩ chuyện này làm anh quan tâm. Sáng nay bà Burnett đã gửi lại hai chục ngàn đôla vào tài khoản của bà ấy. Tiền của vụ tổng tiền giả định.

Terrell lau bầu và cho một tay vào mái tóc hoa râm.

- Cùng các số?

- Phải. Bà ấy đã trả lại những tờ bạc mà chúng tôi đã đưa cho bà

ấy.

- Cảm ơn, tôi không biết điều này chứng minh cái gì, nhưng có thể nói chúng ta đã đi theo một dấu vết giả.

- Tôi cũng nghĩ thế. Thôi, chúng ta quên vụ này? Một người như Travers... Anh biết tôi muốn nói gì...

- Đồng ý, Henry. Hẹn sớm gặp lại. Và cảm ơn đã gọi. - Terrell vừa nói vừa cúp máy.

- Thế nào? - Beigler hỏi.

- Bà Burnett đã gửi lại vào tài khoản của mình số tiền mà bà ấy đã đưa cho Hare... điều này chứng tỏ Hare vô tội. Nhưng, mẹ kiếp! Tại sao bà ấy lại làm thế! Làm cách nào mà bà ấy có thể lấy lại số tiền từ tay Hare?

- Ta vẫn triệu hán đến chứ?

Terrell do dự:

- Ta không có gì chống lại hán cả. Ta không thể kết tội Hare tổng tiền, nếu ta điều tra về Burnett mà không đi đến đâu, Travers sẽ nhảy xổ vào. Chúng ta hãy tiến hành nhẹ nhàng thôi. - Với cái bút chì, gã bắt đầu đọc những cái lỗ trong tờ giấy thấm. - Người ta đã lấy dấu vân tay trên chiếc xe cho thuê chưa?

- Người ta đã rửa nó rồi. Không còn dấu vết gì cả.

- Nếu ta có thể lấy dấu vân tay của Burnett trong căn nhà gỗ của khách sạn thì điều này sẽ cho chúng ta một điểm khởi hành. Cậu đã cho lấy dấu vân tay trên con dao chưa?

- Người ta chỉ thấy trên đó dấu vân tay của con nhỏ Lang và của

sếp.

- Phải ngay Jacobs đến bệnh viện của Gustave. Làm thế nào để Gustave đưa cho hắn một vật mà Burnett đã sờ vào. Sau đó Hess sẽ so sánh với tất cả các dấu vân tay hắn đã lấy được trong căn nhà gỗ, lúc ấy ta sẽ biết được Burnett có vào đó hay không?

Beigler ra khỏi văn phòng, Terrell đọc những lỗ trong tờ giấy thấm cho đến khi viên trung sĩ trở về:

- Jacobs đi rồi. Ta làm gì với Karsh?

- À! Phải. Ta sẽ nói chuyện với thằng ngốc này. Có thể hắn sẽ mở miệng.

- Có thể. Cũng có thể hắn sẽ vào đội quân cứu rồi.

Người ta đem Karsh đến. Hắn nhột nhạt, lo lắng và nóng nảy. Terrell thẩm vấn hắn về chiếc xe cho thuê.

- Chuyện này có thể giúp gì cho ông? - Karsh nói với vẻ bất bình. - Điều này làm tôi ghê tởm, cái cách mà các anh chèn ép tôi, các anh cớ. Tôi đang đi chơi thì phát hiện ra chiếc xe. Tôi đã nói với cái tên khỉ gió đó rằng có vẻ nó bị bỏ rơi. Người ta không thể giúp đỡ ai mà không bị các anh nhẩy xổ vào?

- Anh tìm thấy nó bằng cách nào?

- Tôi nhắc lại... tôi đang đi dạo mát. Chiếc xe bị bỏ rơi. Tôi tò mò... Đó là bản tính của tôi, sự tò mò... lúc đó, tôi kiểm tra lại tám các màu xám. Tôi thấy chiếc xe thuộc về hãng cho thuê xe và vì tôi đi ngang qua đó, tôi vào để báo cho họ biết. Đó là một việc tốt mà tôi đã làm cho hắn.

- Tôi thấy anh ít có khả năng làm việc tốt cho người khác. -

Beigler cười. - Nếu anh tin rằng, chúng tôi có thể nuốt trôi câu chuyện này, anh nên đến gặp một bác sĩ tâm thần.

- Tốt thôi, tôi sẽ đến gặp bác sĩ tâm thần.

- Anh đã tìm thấy gì trong chiếc xe? - Terrell hỏi.

- Ông muốn nói cái gì? Tôi chẳng tìm thấy gì cả!

- Tôi tin là có. Anh đã tìm thấy một cái áo vét thể thao có dính máu.

Karsh quá ranh ma để tự lộ ra. Cái trán hẹp của hắn lăm tấm mồ hôi, nhưng hắn tỏ ra ngạc nhiên.

- Máu? Một chiếc áo vét! Nghe tôi đây, sếp, tôi thề trước chúa là tôi không hiểu ông ám chỉ gì.

- Có một chiếc áo vét dính máu trên ghế sau của chiếc xe và anh đã khám phá ra nó!

- Tôi không khám phá ra cái gì cả. Nếu tôi tìm thấy một vật thì tôi đã giao nó cho ông rồi. Tôi thấy chiếc xe đó. Tôi nghĩ nó bị bỏ rơi và tôi tìm hãng cho thuê xe. - Karsh cựa quậy trên ghế. - Tôi thề trước Chúa...

- Anh đã tìm ra tên của người phụ nữ thuê chiếc xe đó và anh đã điện thoại cho ả, đúng không?

Karsh ngược mắt lên trời.

- Một phút... chỉ vì tò mò, tôi đã hỏi Morphy tên người đã thuê xe, nhưng tôi không điện thoại cho ả. Ông lấy tin này ở đâu?

- Anh đã điện thoại cho người phụ nữ đó và anh đã hỏi ả rằng có

phải ả đã đánh mất bằng lái xe hay không, thế nào?

- Không phải tôi, sếp. Ông đã làm với người khác. Không phải tôi.

Suốt một giờ, Terrell và Beigler làm việc với Karsh. Cuối cùng, chán ngấy, Terrell phải thú nhận thất bại. Gã không có chứng cứ gì cả. Gã chắc chắn là Karsh nói dối, nhưng gã biết là gã chỉ mất thì giờ khi muốn làm hấn thú nhận.

- Thôi, đưa hấn đi. - Cuối cùng gã nói.

Gã lại gần cửa sổ và quay lưng lại Karsh đang bị Beigler lôi ra khỏi văn phòng.

Một phút chờ đợi sốt ruột trôi qua rồi Hess đi vào.

- Không có gì cả, thưa sếp. - Hấn nói. - Jacobs đã đưa cho em những dấu vân tay của Burnett, nhưng chúng không giống với những dấu vân tay đã liệt kê của em.

Terrell lau bầu và cho hấn đi. Gã nhìn Beigler đang uống cà phê.

- Tôi có ý nghĩ là Burnett đã giết ả, nhưng không thể buộc tội hấn được... dù thế nào, có thể là không bao giờ.

Beigler cầm lấy hồ sơ vụ Parnell.

- Ta chưa xếp nó lại?

- Chưa. - Terrell vừa nói vừa nhồi tẩu thuốc. - Ta không thể xếp được. Một cú may mắn, nhiều khi... Tôi không biết hấn còn ở bao lâu trong cái bệnh viện tư đó. Chừng nào hấn còn ở đó thì không có chuyện gì, nhưng nếu hấn ra ngoài, hấn có thể lại tiếp tục. Và nếu hấn lại tiếp tục, người ta sẽ tóm cổ hấn. Bọn bạo tàn có thói quen làm lại. Không, ta không xếp hồ sơ này lại.

Bác sĩ Adf Zimmermann là một gã thấp người, hết sức mập. Gã đeo kính dày, gọng đôi môi.

Gã vào phòng khách mà Val đã đợi suốt gần hai tiếng. Nàng đã nghe tiếng nói thì thăm sau cửa trước khi gã vào. Bác sĩ Gustave đã nói: “Nếu anh thích nói chuyện mặt đối mặt với bà ấy thì làm đi”.

Nàng rùng mình, chắc cuộc giải phẫu đã thất bại. Nhưng khi đi vào Zimmermann đã nở một nụ cười trấn an với nàng. Khuôn mặt của Val nhợt nhạt và căng thẳng.

- Tôi rất sung sướng là cuộc giải phẫu đã thành công. - Gã nói. - Bà đừng lo lắng. Tôi rất lấy làm tiếc là đã để bà phải chờ đợi, nhưng đây là một công việc rất tinh tế. - Gã ngồi cạnh nàng. - Tôi không muốn làm bà chán ngất với những chi tiết kỹ thuật, nhưng chồng bà sẽ trở lại hoàn toàn bình thường trong vài tuần. Bộ óc bị ép lại bởi những phần dính nhau mà chúng tôi đã làm sạch. Lẽ ra người ta phải làm việc này sớm hơn. Như thế là đã tránh cho bà những lo âu. Tôi tiếc là mình đã không được hỏi ý sớm hơn, nhưng việc đã xong rồi.

Val thở dài.

- Ông chắc chắn là anh ấy sẽ trở lại bình thường?

- Phải. Trong mười lăm ngày, ông ấy có thể ra khỏi bệnh viện này. Tôi nghĩ sẽ là một điều tốt nếu hai người cùng đi du lịch một chuyến... Một cuộc viễn du bằng tàu. Tại sao không phải là miền Nam nước Pháp nhỉ? Hai người hãy nghỉ ngơi đi, hãy thoải mái, hãy tìm hiểu nhau. Khi trở về, tất cả sẽ là quá khứ... quên hết! Hai người có thể bắt đầu lại cuộc sống từ số không... điều này sẽ rất

thú vị.

- Không còn sợ anh ấy trở nên điên và hung ác?

Zimmermann mỉm cười. Dường như gã rất tự tin. Một lần nữa, Val có cảm giác một linh mục đang an ủi một kẻ xưng tội.

- Tôi hiểu lý do của câu hỏi này. Bà sợ, chắc chắn rồi... Bà đã trải qua một giai đoạn khó chịu. Vì những phần dính vào nhau của não này, nhưng chúng đã mất. Tôi bảo đảm với bà... bà không còn sợ gì cả.

Val nghĩ đến cái áo dính máu chỉ còn là đám tro bay theo chiều gió. Không còn sợ gì nữa! Bây giờ nàng biết, dù nàng tin tưởng Chris, rằng gã đã giết người phụ nữ đó. Người ta nói một cách vô ích với nàng rằng Chris sẽ trở lại bình thường, nàng luôn luôn sợ cảnh sát sẽ phát hiện ra gã đã phạm cái tội khủng khiếp đó. Zimmermann đứng dậy:

- Tôi phải lên máy bay... Tôi đến... Tôi đi... Tôi không có thì giờ riêng của mình. Bà đừng âu lo nữa. Hãy kiên nhẫn. Trong mười lăm ngày, chồng bà và bà sẽ tìm lại được sự bình an. Tôi thêm muốn hoàn cảnh của bà đấy bà Burnett . Bắt đầu lại từ đầu trong đời sống luôn luôn là một cuộc phiêu lưu kỳ thú.

Gã đi khỏi phòng, nàng chuẩn bị bắt chước thì bác sĩ Gustave đi vào.

- Thưa bà Burnett. - Ông ta vừa nói vừa mỉm cười. - Chắc bà đã yên tâm. Trong vài ngày nữa bà có thể gặp chồng bà. Bác sĩ Zimmermann rất lạc quan, tôi nghĩ bà có thể nghĩ đến hạnh phúc rồi đó.

Nhưng cái gì đó trong thái độ của ông bác sĩ kích thích trí tò mò

của Val. Nàng chăm chú nhìn ông ta:

- Bác sĩ Zimmermann hứa với tôi là Chris sẽ trở lại bình thường. Ông ấy đã giải thích cho tôi rằng những phần dính lại...

- Bác sĩ Zimmermann nuôi dưỡng sự lạc quan. - Gustave bình tĩnh trả lời. - Đó là bốn phần của ông ta. Tôi ít lạc quan hơn vì tôi có thể nhận ra những di chứng của các cuộc giải phẫu bộ óc tinh tế. Với sự may mắn, chúng tôi thành công một trên ba. Vì vậy, bà không nên hy vọng quá đáng. Hãy chờ Chris ra khỏi bệnh viện này. Hai tuần tới sẽ cho biết chúng ta hy vọng cái gì. Ngay cả đến lúc đó, chúng ta cũng không có cái gì chắc chắn tuyệt đối. Điều này còn tùy thuộc rất nhiều vào bệnh nhân.

- Vậy ông không nghĩ là anh ấy thật sự khỏi hẳn? - Val vừa hỏi vừa cảm thấy một cơn rung mình chạy khắp xương sống.

- Tôi không nói thế. Chúng ta không biết. Phải chờ đợi. Tôi không muốn bà có những ảo tưởng. Tôi tin rằng mười lăm ngày nữa tôi có thể cho bà biết những kết luận của tôi.

Trong khi Val đi xuống các bậc thềm để ra xe, nàng cảm thấy một cảm giác trống vắng: nàng sợ hãi với ý nghĩ sẽ gặp lại chồng nàng.

13.

Ngày ba tháng chín. Đã hơn một tháng rồi tôi không sờ đến cuốn nhật ký này. Thật ra, tôi không có lý do gì để hàng ngày ghi lại những gì xảy ra cho tôi từ khi Chris rời khỏi bệnh viện tư.

Tay chuyên gia về não bộ, cái gã to lớn đó, đã nói đó là một cuộc phiêu lưu kỳ thú khi người ta bắt đầu lại cuộc sống từ số không. Có thật thế không? Và loại phiêu lưu gì? Gã đã hứa là Chris sẽ trở lại bình thường. Tôi tin là anh ấy sẽ trở lại bình thường, nhưng đó không phải là người đàn ông mà tôi đã cưới. Tôi không thể làm gì được... Tôi cố gắng hết sức... nhưng tôi lại tiếp tục nghĩ đến người phụ nữ đó. Ký ức về cô ấy... cái cách khủng khiếp mà cô ấy chết làm tôi không thể yêu chồng tôi được nữa. Mỗi lần tôi nhìn những ngón tay thon thả của anh ấy, tôi bèn nghĩ đến con dao đã mổ bụng người phụ nữ đó. Tôi rất hạnh phúc khi anh ấy đã không muốn đi đến miền Nam nước Pháp. Bây giờ tôi chắc chắn rằng tôi sẽ không chấp nhận một chuyến đi dài ngày như thế, mà chỉ có một mình anh ấy làm bạn. Khi anh ấy đề nghị trở lại khách sạn Spanish Bay để ở lại mười lăm ngày dưỡng bệnh, tôi đã thấy nhẹ người. Vậy bây giờ là ngày thứ mười chúng tôi đã ở đây. Chúng tôi tắm biển rất nhiều. Chúng tôi phải phơi nắng ngoài trời. Chúng tôi đọc sách. Chris đọc lại Dickens. Tôi chắc chắn rằng anh ấy biết tôi biết anh ấy giết người phụ nữ đó. Chúng tôi không thể nào thư giãn khi chúng tôi ở chung với nhau. Chúng tôi rất lễ độ và luôn mỉm cười với nhau, chúng tôi tránh không làm phật ý nhau. Bây giờ tôi biết rằng sẽ không bao giờ giống như thời kỳ trước tai nạn khủng khiếp đó. Anh ấy nói với tôi là anh ấy muốn mau chóng trở về New York. Bác sĩ Gustave không muốn anh ấy trở về trước một tuần. Ông ấy quan sát Chris với vẻ tò mò khi ông

ấy tới đây. Tôi có cảm tưởng ông ấy không chắc chắn về kết quả của cuộc giải phẫu, nhưng ông ấy không nói ra... các bác sĩ họ tốt về cái gì? Hôm qua, tôi tiễn ông ta lên xe. Chris quan sát chúng tôi từ thêm ngoài. Bác sĩ Gustave đã nói với tôi không nên hy vọng thái quá... Điều này có nghĩa gì?

Tối hôm qua... tôi biết đó là lý do tôi lại bắt đầu viết cuốn nhật ký này... Tôi đã trải qua một thời gian trên thêm ngoài với Chris để ngắm trăng đang lên ở phía chân trời... anh ấy vào phòng tôi. Anh ấy muốn làm tình. Đây là lần thứ nhất anh ấy biểu lộ sự ham muốn này từ hơn hai năm nay. Đã hai năm nay tôi ngủ một mình, đau vì tình yêu dành cho anh ấy, muốn anh ấy chiếm hữu tôi, anh ấy đi vào trong tôi, cảm nhận được khuôn mặt của anh ấy áp vào khuôn mặt tôi. Nhưng khi trông thấy anh ấy hiện lên trong phòng của tôi, chỉ được chiếu sáng bằng ánh trăng, tôi đã sợ. Tôi nghĩ đến đôi tay của anh ấy, con dao và người phụ nữ đó. Anh ấy đã ngồi ở mép giường và anh ấy để đôi tay của mình lên đôi tay tôi. Sự tiếp xúc này làm cho tôi phát bệnh. Tôi nghĩ sự biểu lộ trên khuôn mặt tôi đã ngăn cản anh ấy tiến tới. Anh ấy đã mỉm cười với tôi... tôi nghĩ đến bức họa nàng Joconde... Cũng với cái nụ cười đó. Anh ấy đã nói với tôi: “Chúng ta sẽ cố thu xếp giữa hai đứa. Em đã kiên nhẫn đối với anh. Anh cũng có thể như vậy được”. Nhưng tôi hiểu anh ấy đã thất vọng và bất ngờ, anh ấy đã chán ngấy tôi. Khi anh ấy trở về phòng mình, tôi đã khóc. Bây giờ tôi biết rằng tôi sẽ không bao giờ có thể chịu đựng được việc anh ấy chạm vào người tôi. Đây có phải là cái điều mà cái gã to lớn ấy gọi là “cuộc phiêu lưu bắt đầu lại từ số không?”

Ngày sáu tháng chín: Chúng tôi đang ngồi ngoài thêm khi người con gái đi xuống thêm khách sạn. Nàng thật dễ thương: trẻ, rám nắng, nàng mặc bộ đồ tắm hai mảnh. Nàng đi với vẻ tự tin mà tôi

không bao giờ có được. Nàng gần như trần truồng. Nàng đi tới xe của nàng và ngồi vào tay lái, nàng biết rằng mọi người đang quan sát nàng, gồm cả Chris và tôi nữa.

Chris đã nói với tôi:

- Em có thấy cô gái kia không? Anh tự hỏi không biết ai thế nhỉ? Em có để ý đến dáng đi của nàng không?

Tôi đã ngu ngốc trả lời:

- Cô gái nào? Không, em không để ý.

Đó là một lời nói dối và anh ấy biết. Anh ấy đã lật một trang của cuốn sách. Tôi lên quan sát anh ấy, tôi biết rõ anh ấy không đọc.

Mặc dù có ánh nắng mặt trời nhưng bất ngờ tôi cảm thấy lạnh.

Đó là ngày cuối cùng của họ ở khách sạn Spanish Bay. Val bận sửa soạn hành lý. Sáng hôm sau, họ sẽ lên máy bay đi New York. Chris đang ở trên thềm ngoài và đang đọc *La Petite Dorrit*. Lúc Val khóa cái vali cuối cùng, điện thoại reo. Cha nàng gọi:

- Val? Con có khỏe không?

- Khỏe, thưa ba. Chúng con sẽ đi chuyến bay mười giờ.

- Hoàn hảo. Ba sẽ đến chờ các con ở sân bay! Chris có khỏe không?

- Tuyệt. Anh rất mong trở lại văn phòng.

- Thật à? Nhưng nó có khỏe không, Val? Nghe này, cái gã bác sĩ to xác đó không thuyết phục được ba đâu. Có phải Chris thật sự khá

hơn?

- Nhưng, ba à? Ba nói gì thế? Chắc chắn là anh ấy khá hơn rồi! Anh ấy sẵn sàng bắt tay vào việc lại.

- Được rồi... tốt thôi... nếu con nói. Ba đã nói chuyện với Zimmermann. Ba không ưa gã ấy. Hắn quá tự tin. Ba không thích những người quá tự tin.

Val nhắm mắt lại. Theo kinh nghiệm nàng biết rằng cha nàng luôn luôn có lý.

- Nhưng, ba à, Chris rất khỏe mạnh. Ba đừng lo lắng nữa, ngày mai chúng con sẽ về nhà. Ba sẽ thấy... Chris rất khỏe mạnh.

- Còn con, Val?

Một làn sóng cảm xúc bất ngờ tràn ngập người nàng. Nàng không thể nói được. Nàng cảm thấy những giọt nước mắt chảy trên má.

- Val! Ba hỏi con có khỏe mạnh không! - Cha nàng nôn nóng nhắc lại.

- Con cũng vậy, con khỏe ba à. - Nàng nói. - Cám ơn ba đã gọi. Con rất muốn gặp ba.

Nàng gác máy và khóc trong vài phút, rồi nàng lau mặt bằng chiếc khăn tay và đứng dậy. Nàng nhớ lại những gì Chris đã nói với nàng ngày trước.

“Ba em là một người lỗi lạc. Đó là một cây sồi. Ông ấy không có trái tim rộng như anh. Em biết điều anh muốn nói bằng hai từ “tim rộng”. Điều này có thể xảy ra cho những gã hoàn toàn bình thường. Người ta tin rằng mình khỏe mạnh, mình thành công trong cuộc đời, mình có sự tự tin, tham vọng và ý chí để lên đến đỉnh và rồi, bất ngờ,

cái lỗi cứng rắn này mà người ta tưởng là mình có bắt đầu chảy ra. Đó là điều đã xảy ra cho anh”.

Gã đã khuyên nàng nên ly dị. Bây giờ nàng biết phải quyết định ly dị thôi. Thi thể bị cắt xẻo của người phụ nữ luôn luôn ngăn cách họ. Phải, cần phải ly dị. Nàng nghĩ đến những năm tháng đang chờ nàng. Dĩ nhiên, nàng sẽ trở về sống trong ngôi nhà của cha mình. Luôn luôn sẽ có một người được hài lòng. Còn Chris? Anh ấy sẽ trở thành như thế nào?

Nàng đứng dậy, lại gần cửa sổ và ngắm nhìn thêm ngoài. Cô gái tóc vàng mặc bộ đồ tắm hai mảnh màu đỏ đang ngồi gần Chris. Mặt trời làm tóc nàng sáng lóng lánh. Nàng cười đùa và nói chuyện với vẻ sinh động. Chris cũng cười, anh ấy chưa bao giờ hạnh phúc như vậy, kể từ ngày tai nạn xảy ra.

Bất ngờ, anh ấy đứng dậy và chìa tay cho nàng. Cô gái nắm lấy và cũng đứng dậy. Họ cùng nhau đi ngang qua thêm ngoài và xuống các bậc tam cấp dẫn ra bãi biển.

Chris, ít ra là anh ấy, sẽ có thể bắt đầu cuộc đời lại từ số không, Val nghĩ.

Nàng quay lại các vali và mở chúng ra. Nàng xếp quần áo và đồ dùng của mình vào cái thứ nhất, còn những thứ của Chris vào cái kia.

HẾT

Tủ sách BOOKBT #293

26/05/2017